

ምዕራፍ 9

የእግዚአብሔር ቃል

የቤተ ክርስቲያን መመሪያና «መተዳደሪያ ደንቧ» የእግዚአብሔር ቃል የሆነው መጽሐፍ ቅዱስ ነው። ይህ ቃል የማይለወጥ (ማቴ 5:17-18)፣ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በሥልጣን የሚያደርግ (ኢሳ 55:11)፣ ልብን ሁሉ የሚመረምር (ዕብ 4:12)፣ የሚፈውስ (መዝ 107:20)፣ የሚቀድስ (ዮሐ 17:17) ነው።

ዳግመኛ መወሰድ የሚኖረው በመንፈስ ቅዱስና በቃሉ በኩል ነው (ቲቶ 3:5፣ ያዕ 1:18)። የእውነት ቃል ከኃጢአት ነፃ የሚያወጣ፣ ዘላለማዊ፣ የማይጠፋ ዘር ነው (1ጴጥ 1:23-25)። የሕይወት ዕድገትም ያለው በቃሉ ነው (ዕብ 6:5፣ 1ጴጥ 2:2)። የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው ነፍስን ይመልሳል (መዝ 19:7)። ቤተ ክርስቲያን የሚያንጸውን (ሐዋ 20:32)፣ ሕይወት የሆነውን (ዘፋ 32:47)፣ ለመንገድ መብራት የሆነውን (መዝ 119:105) የእግዚአብሔር ቃል በግልጽነትና በሥልጣን ማስተማር አለባት።

የተሰጠን የእግዚአብሔር ቃል ሊታሰር የማይችል (2ጢሞ 2:9) ሥልጣን ያለው፣ ዓለምን ሁሉ ደግፎ የሚይዝ (ዕብ 1:3) ሕያውና የማያረጅ፣ ሁሉንም ማየት የሚችል (ዕብ 4:12-13፣ 1ጴጥ 1:23-25)፣ ዓለማት የተፈጠሩበት ቃል ነው። ዓለማት ከተፈጠሩም ጀምሮ ይኸው ጸንተው ያሉት በቃሉ ነው፤ እስከ ፍርድ ቀን ድረስም በዚሁ ቃል ተጠብቀው ይኖራሉ (2ጴጥ 2:5-7)።

የእግዚአብሔር ቃል በሕይወትና በነገሩ ሁሉ ላይ የመጨረሻ ሥልጣን አለው። ስለሆነም በግል ሕይወትም ሆነ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለሚነሱ ማናቸውም ጥያቄዎች ስለዚህ ጉዳይ መጽሐፍ ቅዱስ ምን ይላል? (ማቴ 19:4፣ 21:42) ብሎ መጠየቅና ቃሉም በሚሰው መሠረት መመራትና መኖር ተገቢ ነው (ሐዋ 17:11፣ ሮሜ 4:30፣ ገላ 4:30)።

ለዚህም ቃሉን ማጥናትና ማስተማር ስህተት የሆነውንም መከላከልና መቃወም ያስፈልጋል።

9.1 የእግዚአብሔር ቃል እውነትና ሕይወት ነው።

ከእግዚአብሔር የጦር ዕቃ መካከል አንዱ እውነት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ስለ መንፈሳዊ ተጋድሎ ሲጻፍ «እንግዲህ ወገባችሁን በእውነት ታጥቃችሁ ...» (ኤፌ 6:14) ይላል። በወገብ ላይ ያለ መታጠቂያ የሰይፍ ሰገባው የሚንጠለጠልበት ቀበቶ ነው። ሰይፉ በተዋረው ሰውነት ላይ እንዲቆይ የሚያደርገው መታጠቂያው ነው። እንዲሁም «የመዳንንም ራስ ቁር የመንፈስንም

ሰይፍ ያዙ እርሱም የእግዚአብሔር ቃል ነው» (ቁ 17) ተብሎ እንደተጻፈ የመንፈስ ሰይፍ - ማለትም መንፈስ ቅዱስ የሚጠቀምበት ሰይፍ የእግዚአብሔር ቃል ነው። ይህ ሰይፍ ሰው የሠራው አይደለም፤ የመንፈስ ቅዱስ ሰይፍ ነው።

የመዳን ራስ ቁርና የመንፈስ ሰይፍ - ሁለቱም የእግዚአብሔር ቃል ናቸው (ኤፌ 6:17)። ሰይፍ ለማጥቃት የሚያገለግል መሣሪያ ነው። በቃሉ በኩል መንፈስ ይሠራል። ታላቅ ኃይል ያለው ቃል በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚሠራ ቃል ነው።

ስለዚህ ያለ እውነት ውጊያ አይታሰብም። እውነት ወገብን ይደግፋል፤ ያጽናል፤ ያዘጋጃል። እውነት ከሌለ ከጠላት ጋር ለመጋደል አይቻልም። ሐሰትማ የእርሱ ባሕርይና ግዛት የሚተዳደርበት ሥርዓቱ ነው። የሰይጣን ትልቁ መሣርያው ሐሰት መናገር፤ ማታለል፤ ማስመሰል ነው።

የእግዚአብሔር ቃል የሕይወት ቃል ነው (ኤፌ 6:17፤ ቆላ 1:25፤ 1ተሰ 2:13፤ ፊሊ 2:16፤ ዮሐ 1:1)። ይህም የጸጋ ቃል (ሱቃ 4:22)፤ የዘላለም ሕይወት (ዮሐ 6:68) ነው። የክርስቶስ ቃል (ቆላ 3:16፤ ፊል 3:8) መንፈስ ነው፤ ሕይወትም ነው (ዮሐ 6:63)። ይህ ቃል የእምነት ቃል (ሮሜ 10:8)፤ የእውነት ቃል (ቆላ 1:5፤ 2 ጢሞ 2:15) ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ ያለበት መጽሐፍ (2ጢሞ 3:16፤ 2ጴጥ 1:20-21) ነው።

የእግዚአብሔር ቃል የሚያጸና የሚያቆም ቃል ነው። ዓለማትን ሲፈጥር «አስ፤ ሆነም» (ዘፍ 1)። በመናገሩ ይሆናል። ፀሐይ በቀን ጨረቃ በሌሊት እንዲሆኑ የእግዚአብሔር ቃል በተፈጠሩበት ጊዜ የተነገረ ነው። ይህ ሥርዓት በቃሉ የተደገፈ ስለሆነ እስከ ዛሬ አልተፋሰሰም። «ሁሉን በሥልጣን ቃል አየደገፈ ...» (ዕብ 1) ያኖራል።

የእግዚአብሔር ቃል ሕይወትን ይሰጣል። ዘማሪው በመዝሙር «አጆቼንም ወደ ወደድኋቸው ወደ ትእዛዝህ አነሣለሁ፤ ሥርዓትህንም አሰላስላለሁ» (መዝ 119:130) ይላል። ምክንያቱንም ሲገልጽ «ቃልህ ሕይወት አድርጉኛልና» (50) «ተጽናናሁም» (52) ይላል።

ቤተ ክርስቲያንን በሕይወት የሚያኖራት ከእግዚአብሔር አፍ የሚወጣው የእግዚአብሔር ቃል ነው። የእግዚአብሔር ቃል ሕይወቷ ነው። ጌታ እግዚአብሔር ለአስራሌላውያን በምድረ በዳ ከሰማይ የወረደ መናን የመገባቸው የእነርሱ ሕይወት የተመሠረተው ከእግዚአብሔር ዘንድ በሚመጣ በእርሱ ቃል እንደሆነ እንዲያውቁ ሊያስተምራቸው ነው። ቃሉ እንደሚል፡- «ሰውም ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ነገር ሁሉ በሕይወት እንዲኖር እንጂ ሰው በእንጀራ ብቻ በሕይወት እንዳይኖር ያስታውቅህ ዘንድ አስጨነቀህ አስራበህም» (ዘጳ 8:3)። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አርባ ቀናት ከጸመ በኋላ ሰይጣን ከምግብ ጋር በተያያዘ ሲፈትነው ለሰይጣን የሰጠው መልስ ይህንኑ ቃል ነው (ማቴ 4:4፤ ሉቃ 4:4)።

ጌታ ኢየሱስ ከሞት ያስነሣትን ብላቴና የምትበላው ስጧት ብሏል (ሉቃ 8:55)። ለአምስት ሺውና ለአራት ሺው የሚበሉትን ሰጥቷቸዋል (ማቴ 15:35፤ ሉቃ 9:13-16)። ስለሆነም እንጀራ ለመኖር ወይም ነፍስን በሥጋ ውስጥ ለማቆየት ይጠቅማል፤ ግን ሕይወትን አይሰጥም። ሕይወት የሚገኘው ከሰማይ በሚመጣ

መና ነው - እርሱም የእግዚአብሔር ቃል ነው። የእግዚአብሔር ቃል ለነፍስም ስሥጋም ምግብ ነው።

9.2 የሕዝቡ አስተማሪ እግዚአብሔር ነው።

እግዚአብሔር በሕያው ቃሉ «እኔ የሚረባህን ነገር የማስተምርህ የምትሄድበትንም መንገድ የምመራህ አምላክህ እግዚአብሔር ነኝ» (ኢሳ 48:17) ብሎ አምላክ ሲሆንለት ለእስራኤል ተስፋ ሰጥቶአል። እግዚአብሔር ድንቅ ምክር የሚመክር ነውና ለገበሬ ስለ ሥራው ይመክረዋል ያስተምረዋል። እንዲህ ተብሎ እንደተጻፈ «... ብልሃት አምላኩ ያስታውቀዋል፤ ያስተምረዋል ...» (ኢሳ 28:23-29)።

ጌታ ኢየሱስ ሲያስተምር፡- «ሁሉም በእግዚአብሔር የተማሩ ይሆናሉ ተብሎ በነቢያት ተጽፎአል፤ እንግዲህ ከአብ የለማ የተማረ ሁሉ ወደ እኔ ይመጣል» (ዮሐ 6:45፤ ኢሳ 54:13፤ ኤር 31:33-34) አለ። እንዲሁም ሐዋርያው ጳውሎስ «መንፈሳዊውን ነገር ከመንፈሳዊው ነገር ጋር አስተያይተን መንፈስ በሚያስተምረን ቃል ደግሞ እንናገራለን እንጂ የሰው ጥበብ በሚያስተምረን ቃል አይደለም» (1ቆሮ 2:13) ሲል ሐዋርያው ጳውሎስ ያስተማረው በመንፈስ ቅዱስ የተሰጠውን ቃል እንደሆነ እንረዳለን።

በሌላ ቦታ ሐዋርያው ዮሐንስ በትምህርታቸው የሚያስቱ ሰዎችን አስመልክቶ ሲጽፍ፡- «ስለሚያስቱአችሁ ሰዎች ይህን ጽፈላችኋለሁ። እናንተስ ከእርሱ የተቀበላችሁት ቅባት በእናንተ ይኖራል፤ ማንም ሊያስተምራችሁ አያስፈልጋችሁም፤ ነገር ግን የእርሱ ቅባት ስለ ሁሉ እንደሚያስተምራችሁ፤ እውነተኛም እንደሆነ ውሸትም እንዳልሆነ፤ እናንተም እንዳስተማራችሁ በእርሱ ኑሩ» (1ዮሐ 2:26-27) ይላል። በዚህ ቃል ሐዋርያው ዮሐንስ ለሚጽፍላቸው የሚያስነገዝባቸው በእግዚአብሔር መንፈስ ተመርተው ያስተማሯቸውን የሐዋርያትን ትምህርት እውነት መሆኑንና ሌላ ተጨማሪ እንደማያስፈልገው እንዲያስተውሉ ነው። ሆኖም እዚህ ላይ ሐዋርያው ዮሐንስ እንዲህ ሲጽፍ ምዕመናን በሰዎች (በአስተማሪዎች) መማር እያስፈልጋቸውም ሰማሰት አይደለም።

የማስተማርን የጸጋ ስጦታ ወይም አስተማሪዎችን ለቤተ ክርስቲያን የሚሰጥ እግዚአብሔር ነው (ኤፌ 5:11፤ 1ቆሮ 12:28፤ ሮሜ 12)። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ሰማይ ከማረጉ በፊት ለደቀ መዛሙርቱ የሰጣቸው ትዕዛዝ የነገራቸውን ሁሉ እንዲያስተምሩ ነበር (ማቴ 28:20)። እንዲሁም «እርስ በእርሳችሁ አስተምሩ» ይላል (ቆላ 3:16)። ሐዋርያው ጳውሎስ ጢሞቴዎስን «አስተምር» ብሎ ያደፋፍረዋል (1ጢሞ 4:11፤ 2ጢሞ 2:2)፤ የጌታም ባርያ ለማስተማር የሚበቃ መሆን እንዳለበትም ይመክራል (2ጢሞ 2:24)። በርናባስና ሳውልም በቤተ ክርስቲያን ያስተምሩ ነበር (ሐዋ 11:26)።

እግዚአብሔርን ለሚፈራ ሰው እግዚአብሔር «በሚመርጠው መንገድ ያስተምረዋል» (መዝ 24:12)። እርሱም «መንገዱ ይህች ናት በእርስዋም ሂድ» እያለ ያስተምራል (ኢሳ 30:20)። ቸርና ቅን የሆነው እግዚአብሔር ከእግዚአብሔር ምሪትን ለሚፈልጉ ለትሑታን መንገድን ያስተምራቸዋል (መዝ 25:8-9)።

የእግዚአብሔር ቃል በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ሲገለጥ ጥበብንና ማስተዋልን ይሰጣል። ለሕፃናት፣ ለአላዋቂዎች እውቀትንና ጥበብን ይሰጣል። «የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው»። ይህም ከቃሉ ይገኛል። «የቃልህ ፍቺ ያበራል፣ ሕፃናትንም አስተዋዮች ያደርጋል» (መዝ 119:130) «ሕፃናትን ጠቢባን ያደርጋል» (መዝ 19:7)።

ጌታ እግዚአብሔር የቃሉን ፍቺ ካሳበራልን በስተቀር መጽሐፍ ቅዱስ እንደማንኛውም መጽሐፍ ሊቆጠር ይችላል። የቃሉን ፍቺ የሚሰጥ ቅዱሳን ሰዎችን እንዲጽፉ የነዳቸው የመጽሐፍ ደራሲ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ነው። በኤማሁስ መንገድ በተስፋ መቁረጥ ያዘገመ ለነበሩት ጌታ አየሱስ «መጽሐፍትን ያስተውሉ ዘንድ እእምሮአቸውን ከፈተላቸው» (ሉቃ 24:44-45) ተብሎ እንደተጻፈ የመጽሐፍ ቅዱስን መልዕክት ማስተዋል የሚቻለው መንፈስ ቅዱስ የአንባቢውን አዕምሮ ሲከፍትለት ነው።

9.3 የእግዚአብሔርን ቃል መማር፣ ማጥናትና ማስተማር

የእግዚአብሔር ቃል የነፍስ ምግብ ነው። የእግዚአብሔር ቃል የሚበላ ነው (ኤር 15:16፣ ሕዝ 3:1-3) «ከማርና ከማር ወለላም ይጣፍጣል» (መዝ 19:10፣ ራእ 10:10)።

ቃሉ ቤተ ክርስቲያን የታነጸችበት መሠረት፣ የጠላት መውጊያ መሣሪያ ነው። ቅዱሳት መጻሕፍትን ባለማወቅ መሳት አለ (ማቴ 22:29)። ስለዚህ የእግዚአብሔር ለው የእግዚአብሔር ቃል በሙላት እንዲኖርበት (ቆላ 3:16) መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምራል።

ጌታ ኢየሱስ መምህር ነበር (ዮሐ 13:13)። ኖህ የጽድቅ ሰባኪ ነበር (2 ጴጥ 2:5)። ሐዋርያው ጳውሎስ አስተምሯል (ሐዋ 20:21)።

እያንዳንዱ ሰው በሕይወት የሚኖረው በእንጀራ ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ መሆኑን በማወቅ ቃሉን ሊሰማ (ዘጸ 8:3፣ ማቴ 4:4)ና ለማደግም የቃሉን ወተት እንዲመኝ (1ጴጥ 2:3) ሕያው ቃሉ ያስተምራል። ማንኛውም ክርስቲያን በእምነት ሕፃን ከመሆን ወደ መብሰል ለማደግ (1ቆሮ 3:1)፣ ከመቆየትም የተነሣ አስተማሪ ለመሆን (ዕብ 5:12-14)፣ ከሰማው ነገር እንዳይወሰድ ሊጠነቀቅ (ዕብ 2:1) ዕድገቱ በነገር ሁሉ ይገለጥ ዘንድ ሊበረታ (1ጢሞ 4:15)፣ ስለ እምነቱ ለሚጠይቅም ሁሉ መልስ ለመስጠት የተዘጋጀ ሊሆን ይገባዋል (1ጴጥ 3:15-16)።

የእግዚአብሔርን መጽሐፍ መፈለግ (ኢሳ 34:16) በልብ ስፋት መመርመር ማጥናት (ሐዋ 17:11) ቃሉን የበለጠ መመኘት (1ጴጥ 2:2-3) ይገባል። የእግዚአብሔርን ቃል የሚያውቅና የሚኖርበት «እኔ ለሚፈሩህ ሁሉ ትዕዛዝህንም ለሚጠብቁ ባልንጀራ ነኝ» (መዝ 119:63) ሲል ስለማይታዘዙት ደግሞ «ቃልህን አልጠበቁምና ሰነፎችን አይቼ አዘንሁ» (ቁ.158) ይላል። ቃሉን መመርመርና ማጥናት መልካም ሆኖ ሳለ መጽሐፍት ግን በራሳቸው የዘላለም ሕይወት

አይሰጡም። ስለሆነም ሁሉም መጻሕፍት ስለ ክርስቶስ እንደሚናገሩ ማስተዋል ካልተቻለ (ዮሐ 5:39) ንባብ ብቻ ሆኖ ይቀራል። ሕግን በቃል አጥንቶ የቃሉን ትክክለኛ ትርጉም ካላገናዘቡት ወይም ካልኖሩበት ከንቱ ነው (ማቴ 5:18-20)።

ቤተ ክርስቲያን ልጆቿ ከሕፃንነት ወደ ፍጹምነት እንዲያድጉ (ዕብ 5:11-14)፣ የጌታን ፈቃድ እንዲያውቁና በመልካም ሥራ ፍሬ እንዲያፈሩ (ፊሊ 4:9፣ ቆላ 1:9-12) ሰው በጨለማ ስፍራ ለሚበራ መብራት እንዲጠነቀቅ ለእግዚአብሔር ቃል እየተጠነቀቀች (2ኤፕ 1:19) ጤናማውን ቃል (1ጢሞ 1:10፣ 2ጢሞ 1:13) ብታስተምር ልጆቿን ከስህተት የምትጠብቅ፣ እውነትን የምትንከባከብ የእውነት ዓምድና መሠረት (1ጢሞ 3:15) ትሆናለች።

የእግዚአብሔር ፈቃድ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር ቃል በሙላት የሚኖርባቸው (ቆላ 3:16) እንዲሆኑ ነው። የእግዚአብሔር ቃል እውነት ስለሆነ ቃሉን የሚጠብቀውን ይቀድሳል (ዮሐ 17:17)፣ ያነጻዋል። በቅዱሳን መጽሐፍ መጽናናት አለ (ሮሜ 15:4)። የእግዚአብሔር ቃል መልካም ነው የቀመሰው ብዙ ይፈልገዋል (ዕብ 6:5)።

«እስራኤል ብዙ ዘመን ... ያለ አስተማሪም ካህን ... ይኖሩ ነበር» (2ዜና 15:3)። አስተማሪ በሌለበት ዘመን ሕዝቡ እግዚአብሔርን ይረሳል። የካህን አንዱ አገልግሎት የእግዚአብሔርን ቃል ማስተማር ነው (ዘለ 10:11)። በኢየሣፍፕ ዘመን «... የእግዚአብሔርን የሕጉን መጽሐፍ ይዘው በይሁዳ ያስተምሩ ነበር፤ ወደ ይሁዳ ከተሞች ሁሉ ሄደው ሕዝቡን ያስተምሩ ነበር» (2ዜና 17:7-9) እንደተባለ የመታደስ ዘመን ሲኖር የመንፈሳዊ መነቃቃት አንዱ ምልክት የእግዚአብሔር ቃል በየቦታው ይሰበካል።

መጽሐፍት ሁሉ ስለ ክርስቶስ ይናገራሉ (ዮሐ 5:39)። ይህ መጽሐፍት የሚመሰክሩለትን ክርስቶስን የማያከብር ትምህርት ሁሉ የሰው ወግ ነው። « ... የሰውም ሥርዓት የሆነ ትምህርት እያስተማሩ በከንቱ ያመልኩኛል» (ማቴ 15:9) እንደሚል። የዚህም ትምህርት መጨረሻው ከንቱነት ነው። ወደ እግዚአብሔር የማያደርስ ትምህርት ነው። እንዲሁም በማር 7:8-9 «የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ትታችሁ ጽዋን ማድጋም እንደማጠብ የሰው ወግ ትጠብቃላችሁ፤ ይህንም የመሰለ ሌላ ብዙ ነገር ታደርጋላችሁ ወጋችሁንም ትጠብቁ ዘንድ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ እጅግ ንቃችኋል ...» ይላል። ጌታም ሲያስተምር ከእነዚህ ዓይነት (ወግና ሥርዓት ብቻ ከሚያስተምሩ፣ ነገር ግን የቤተ ክርስቲያን ዋና መልእክት የሆነውን (የክርስቶስን ሞትና ትንሣኤ) ከማያስተምሩ) አስተማሪዎች ተጠበቁ ብሏል (ማር 12:38-39)።

እውነትን የሚሸሹ ሰዎች ክርስቲያኖች ሆነው ሳለ ንጹሕ የሆነውን ቃል ሳያለዝቡ እንደ ጥንካሬው ለማናገር ወይም ለማስተማር የማይፈልጉ አስተማሪዎች ሐዋርያው ጳውሎስ «ስለ ክርስቶስ መስቀል እንዳይሰደዱ ብቻ ነው» (ገላ 6:12) ይላቸዋል። እነዚህ ከሰዎች ጋር ተስማምተው ለመኖር ሰዎችን ላለማስቀየም የሚሹ ተመሳሳሎ መኖርን የሚወዱ ናቸው። ንጹሐን የክርስቶስን ወንጌል ከማስተማር ይልቅ ለሰዎች ጆሮ የሚስማማ የሰውን ወግና ሥርዓት ለሚያስተምሩ ወዋላቸው። አስተማሪዎች የባለ ፍረድ አለባቸው «ወንድሞች ሆይ ከእናንተ ብዙዎች አስተማሪዎች እይሁኑ የባለውን ፍርድ እንድንቀበል ታውቃላችሁና» (ያዕ 3:1)።

እንግዲህ ሁሉም ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል ማግባብ (ማጥናት) አለበት።
 ✕ መማር የማያስፈልገው እግዚአብሔር ብቻ ነው። እርሱ የጥበብ ሁሉ ራስ ስለሆነ ማንም እርሱን ስለ ምንም ነገር ሊያስተምረው ወይም ሊያማክረው የተገባው የለም። እግዚአብሔርን «ያስተማረው ማን ነው? ወይስ ከማን ጋር ተመካከረ? ወይስ ማን መከረው? የፍርድን መንገድ ማን አስተማረው? የማስተዋልንስ መንገድ ማን አሳየው?» (ኢሳ 40:14)።

የጌታን ማንነት አጥርቶ ያለውቀና ራሱን በቃሉ ያላነጸ ታማኝ የወንጌል አገልጋይ ሊሆን አይችልም። ስለዚህ ምዕመናን ሁሉ በተለይም አገልጋዮች እንደ ዕዝራ የእግዚአብሔርን ቃል የሚፈልጉ፣ እንደ ቃሉ የሚኖሩና ሌሎችንም የሚያስተምሩ ሊሆኑ ይገባል (ዕዝ 7:10)።

የአስተማሪዎች ተግባር ልጆቹን ከሚያስተምር የእውቀት ሁሉ ምንጭ ከሆነው ከእግዚአብሔር ተምሮ ማስተላለፍ ነው። አስተማሪ መንፈስ ቅዱስ በእርሱ አልፎ የሚያስተምርበት ሰው ነው። ታማኝ አስተማሪ ሕያው ቃሉን በመንፈስ ቅዱስ ቅባት የሚያስተላልፍና ከራሱ የሆነውን የማይጨምር ነው። እዚህ ላይ ጌታ ኢየሱስ ስለ ራሱ እንኳ ሊናገር «... አባቴም እንዳስተማረኝ እነዚህን እናገር ዘንድ እንጂ ከራሴ አንዳች እንዳላደርግ ...» (ዮሐ 8:28) ያለውን ማስተዋል ይበጃል።

ቃሉን ማስተማር በሌላ ልዩ ልዩ የቤተ ክርስቲያን ሥራ ሊሸፈንና ሊደበዝዝ የማይገባው በራሱ የቤተ ክርስቲያን ዋና ተግባር ነው (ሐዋ 6:2)። ይልቁንም የቃሉ አገልግሎት ከመሪዎች ተግባር ዋነኛው ነው (ሐዋ 6:2፣ 2ጢሞ 2:15)።

9.4 በቃሉ መኖር

ጌታ እንዲህ አለ «በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ ...» (ዮሐ 15:7)። በክርስቶስ መኖር ማለት በቃሉ መሠረት መኖር፣ የራስን ፈቃድ ለእርሱ ፈቃድ ማስገዛትና ፈቃዱን ማገልገል ነው። እርሱን መታዘዝ ነው። በክርስቶስ መኖር ከእርሱ ጋር ጎብረት ማድረግ ነው። ጎብረት ማድረግ ደግሞ በብርሃን መመላለስ ነው።

በቃሉ መኖር ሰምቶ ማድረግ ነው። ለእግዚአብሔር ቃል መታዘዝ ነው። «... ብፅግንስ የእግዚአብሔርን ቃል ሰምተው የሚጠብቁ ናቸው» (ሉቃ 11:28) እንደተባለ ቃሉን ሰምቶ ማድረግ ብፅዕ ያስኛል። ቃሉን ሰምቶ የሚጠብቀው ለዘላለም ከሞት ይድናል (ዮሐ 8:51)። የእግዚአብሔርን ሕግ የሚጠብቅ ሰው እንዲህ ይላል፡- «ባሪያህ ደግሞ ይጠብቀዋል፣ በመጠበቁም እጅግ ይጠቀማል» (መዝ 19:11)።

ቃሉን መጠበቅ እንደ ቃሉ መኖር፣ በቃሉ መኖር ነው። በቃሉ የሚኖር የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅ አይቸገርም፣ እንደፈቃዱም ይጸልያል። እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሚጸልይ ደግሞ ይቀበላል (1ዮሐ 5:14-15)።

እግዚአብሔርን የሚያውቅ ቃሉን ይጠብቃል (ዮሐ 8:55)፤ በቃሉ የሚጸናና እንደ ቃሉም የሚኖር «... በሥራው የተባረከ ይሆናል» (ያዕ 1:25)።

በክፉዎች ምክር የማይሄድ «በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይሰዋል፤ ሕጉንም በቀንና በሌሊት ያስባል» (መዝ 1:2)። ኢየሱ የታዘዘው «የተጻፈበትን ሁሉ ትጠብቅና ታደርግ ዘንድ» (ኢያ 1:8) ተብሎ ነበር።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በቃልና በተግባር የበረታ ነቢይ ነበር (ሉቃ 24:19)። ቃሉን ከሥራ ጋር የሚያመሳስል ሰው የሚናገረውን በትክክል የሚኖርበት ነበር።

የጌታን ቃል የማይጠብቅ ፍርድ አለበት። የሚፈርድም ራሱ ቃሉ ነው (ዮሐ 12:47-48)። የሚሰማ ብቻ የሆነ የሰማውን የማያደርግ ዝንጉ ሰው ነው፤ የተታሰለ ሰው ነው (ያዕ 1:22-23)። የእግዚአብሔርን ቃል የሚሰማና የሚያደርገው የተባረከ ነው፤ ሥራውም የተባረከ ነው። ቃሉን ብቻ የሚሰማ ነገር ግን በሰማው ቃል የማይኖር ሰው ራሱን የሚያታልል ሰው ነው (1ጴጥ 1:23-25)።

የእግዚአብሔር ቃል በምርጫ የሚደረግና የሚተው አይደለም። ሁሉንም የእግዚአብሔር ቃል መጠበቅ ያስፈልጋል። ቃሉ ዘላለማዊ ነው። ከቃሉ አንዳች አይጎድልም። «አንዲት የውጣ ወይም አንዲት ነጥብ» እንኳን (ማቴ 5:18)።

ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ቃሉን ማስተማርና ምዕመናንም በእምነት ሞኝነት⁴² የተቀበሉትን ቃል እንዲኖሩበት ሁል ጊዜ በመልዕክቷ ልታበረታታ ይገባታል።

9.5 የሰው ወግና ዓለማዊ የሆነ ትምህርት

በቆላስያስ ቤተ ክርስቲያን የነበረው አንዱ ችግር በሰው ወግ ላይ የተመሠረተ ዓለማዊ የሆነ ፍልስፍና መታየቱ ነው። «እንደ ክርስቶስ ትምህርት ላይሆን እንደ ሰው ወግና እንደ ዓለማዊ እንደ መጀመሪያው ትምህርት ባለ በፍልስፍና በከንቱም መታሰል ማንም እንዳይማርካችሁ ተጠበቁ» (ቆላ 2:8)⁴³። ይህ የሰው ወግ ወይም በልማድ የተያዘ ትምህርት ወደ ክርስቶስ የማያደርስ ነው። በቅርጹ መንፈሳዊ ነው፤ ሰውን በጣም መንፈሳዊና ፍጹም ሰማድረግ የሚያግዝ ይመስላል። መጨረሻው ግን ከወግ ወይም ከተረት ተረት ያላሰፈ ይሆናል። የስህተት ትምህርት ነው።

⁴² <Because the foolishness of God - The gospel scheme, which the world judge to be mere foolishness, is wiser than the wisdom of men; and, weak as they account it, stronger than all the strength of men.>(WEN)

⁴³ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም ይህ ጥቅስ እንደሚከተለው ይነበባል። «በክርስቶስ ላይ ላይሆን፤ በሰዎች ልማድና በዚህ ዓለም መሠረታዊ ሕግጋት ላይ በተመሠረተ ፍልስፍናና ከንቱ ማግባቢያ ማንም ማርከ እንዳይዋስዳችሁ ተጠንቀቁ።»

በሰው ወግ ሥርዓት ላይ የተመሠረተ ትምህርት ወደ እግዚአብሔር አያስጠጋም። ከልብ ያልወጣ የክንፈር አምልኮ ብቻ ይሆናል። ስለዚህ ዓይነት ትምህርት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲናገር «ይህ ሕዝብ በክንፈሩ ያመልከኛል ልቡ ግን ከእኔ የራቀ ነው። የሰውም ሥርዓት የሆነ ትምህርት እያስተማሩ በከንቱ ያመልከኛል» (ማር 7:7፤ ኢሳ 29:13) ብሏል።

የሰው ወግ አስተማሪዎች የእግዚአብሔርን እውነተኛ ትምህርት ትተው የሰውን ወግ ሥርዓት የሚያስተምሩበት የራሳቸው የሆነ ጥበብ አላቸው። ጌታ እንዳለው «ወጋችሁን ትጠብቁ ዘንድ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ እጅግ ንቃችኋል» (ማር 7:9)። የሰው ሥርዓት አስተማሪዎች የሚጠቅሱት ከእግዚአብሔር ቃል ከመጽሐፍ ቅዱስ ይሆንና የሚያብራሩትና የሚተረጉሙት እንደ ሰው ወግ ለእነርሱ እንዳመቻቸው ነው። ስለሆነም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ባስተላለፋችሁትም ወግ የእግዚአብሔርን ቃል ትሽራላችሁ» (ማር 7:13) ብሏቸዋል።

የእግዚአብሔር ሕግ ከሰው ወግ የተለየ ነው። የእግዚአብሔር ሕግ ከእግዚአብሔር የተሰጠ ፍጹም የሆነ ቃል ነው። የሰው ወግ ከሽማግሌዎች፣ አስተማሪዎች ከሚባሉ ሃይማኖተኞች የሚሰጥ ሥርዓት ወይም የቃል ትርጉም ነው (ማር 7:3)። ጌታን «ደቀ መዛሙርትህ እንደ ሽማግሌዎች ወግ ስለምን አይሄዱም?» (ማር 7:5) ብለው እንደ ጠየቁት እንዲሁ የሽማግሌዎችን ወግ አስተማሪዎች ግድ የሚላቸው ወጋቸው ስለሆነ ከእግዚአብሔር ቃል መከበር ይልቅ የወጋቸው ጉዳይ ይቆረቁራቸዋል።

ቤተ ክርስቲያን የሰው ሥርዓት የሆነውን፣ ወግና ተረት የሆነውን፣ ከንቱና ዓለማዊ ፍልስፍና የሆነውን ከእውነተኛው የእግዚአብሔር ቃል አበጥራ መለየት አለባት። የእግዚአብሔር ቤት የእውነት ዓምድና መሠረት (1ጢሞ 3:15) ስለሆነ በእውነት ላይ ተመሥርታ በእውነት የምትታነጽ መሆን አለባት።

ሃይማኖታዊ ቅርጽ ኖሯቸው ነገር ግን ወደ ክርስቶስ የማያደርሱ ትምህርቶች ናቸው።

ሙሴ፡- አባትህንና እናትህን አክብር፤ ደግሞ፡- አባቱን ወይም እናቱን የሰደበ ፈጽሞ ይሙት ብሎአልና። እናንተ ግን ትላላችሁ፡- «ሰው አባቱን ወይም እናቱን - ከእኔ የምትጠቀምበት ነገር ሁሉ ቁርባን ማለት መባ ነው ቢል፤ ለአባቱና ለእናቱ ምንም እንኳ ሲያደርግ ወደ ፊት አትፈቅዱለትም፤ ባስተላለፋችሁትም ወግ የእግዚአብሔርን ቃል ትሽራላችሁ፤ እንዲሁም ይህን የሚመስል ብዙ ነገር ታደርጋላችሁ» (ማር 7:10-13)።⁴⁴

የእግዚአብሔር ቃል ሰው አባቱንና እናቱን እንዲያከብርና እንዲረዳቸው ያስተምራል። ነገር ግን በፈሪሳውያን ወግ መሠረት አንድ ሰው ቁርባን ወይም

⁴⁴በአዲሱ መደበኛ ትርጉም ይህ ክፍል እንደሚከተለው ይነበባል፡- «ሙሴ አባትህንና እናትህን አክብር፤ አባቱን ወይም እናቱን የሚሰደብ ፈጽሞ ይሙት ብሎ ነበርና። እናንተ ግን አንድ ሰው አባቱን ወይም እናቱን ከእኔ ማግኘት የሚገባችሁን ረዳታ ሁሉ ቁርባን ይኸውም መባ አድርጌአለሁ ቢላቸው፤ እናንተም ይህ ሰው ለአባቱም ሆነ ለእናቱ ከዚህ በኋላ ምንም ነገር እንዲያደርግ አትፈቅዱለትም። ስለዚህ ለትውልድ በምታስተላልፉት ወግ የእግዚአብሔርን ቃል ትሽራላችሁ፤ ይህን የመሰለም ብዙ ነገር ታደርጋላችሁ»

መባ ለቤተ መቅደስ ካቀረበ ወላጆቹን መርዳት አያስፈልገውም እያሉ ድንጋጌ አውጥተው ነበር። ስዕሳትን መፈጸም እንደ እግዚአብሔር ቃል ነው (ዘኁ 30:1-2)። ነገር ግን ከዚህ ጋር አስታክኮ አባትና እናትን ለመርዳት አለመፍቀድ ደግሞ ቃሉን መሻር ነው። ስለዚህ የሰው ወግ ይሆናል። የሰው ሥርዓት አስተማሪዎችም እንዲሁ የእግዚአብሔር ቃል ክፍል ለመጠበቅ ሌላውን የእግዚአብሔር ቃል የሚሸሩ ናቸው።

እንዲሁም «ፈሪሳውያንና አይሁድም ሁሉ የሽማግሌዎችም ወግ ሲጠብቁ እጃቸውን ደህና አድርገው ሳይታጠቡ አይበሉምና» ጌታን «ደቀ መዛሙርትህ እንደ ሽማግሌዎች ወግ ስለምን አይሔዱም? ነገር ግን እጃቸውን ሳይታጠቡ እንጂራ ይበላሉ ብለው ጠየቁት» (ማር 7:3፤ 5)። እጅን መታጠብ በራሱ መልካም ነው። ንጽህና ነው። ነገር ግን እጅን በመታጠብ የኃጢአት ይቅርታ ለማግኘት ማሰብ የሰው ሥርዓት ነው። እጅን ሳይታጠቡ መብላት አያረክስም፤ መርከስ ያለው ከውስጥ ከሰው ልብ በሚወጣ ክፉ አሳብ ነው። ስለዚህ የወግ አስተማሪዎች እንደሚሉት መቀደስና መርከስ እጅን በመታጠብ ወይም ባለመታጠብ ሳይሆን ልብን በማንጸት ወይም ባለማንጸት ነው።

እጅን መታጠብ በብሉይ ኪዳን የተሰጠ ሥርዓት ነው (ዘኁ 19)። ወደ እግዚአብሔር ፊት ከመቅረብ በፊት የመንጸት ሕግ ነው። የሰው ወግ የሆነ ትምህርት የእግዚአብሔርን ቃል ዋና መልእክት በመተው ዳር ዳሩን የሚነካካ ነው።

9.6 «የእግዚአብሔርን ቃል ቀላቅለው እንደሚሸቃቅጡት»

ክርስቲያኖች ከሃይማኖት መሰል ተረት በመራቅ በሃይማኖት ጤናዎች እንድንሆንና (ቲቶ 1:14)፤ ለራሳችንም እንድንጠነቀቅ (2ዮሐ 8) ታዘናል። የአምልኮ መልክ ኖሯቸው ኃይሉን ግን ከካዱ ሰዎች (2ጢሞ 3:5)፤ የበግ ለምድ ለብሰውና ተመሳሰለው ከሚመጡ ነጣቂዎችና ሀሰተኛ ነቢያት (ማቴ 7:15፤ 24:11)፤ ኑፋቄን አሾልከው ከሚያመጡ አስተማሪዎችና (2ጴጥ 2:1-2)፤ የገዛ ራሳቸው ነቢይ ካሏቸው ሰዎች (ቲቶ 1:12)፤ ባሪያዎች ሊያደርጉን ከሚፈልጉ ሀሰተኞች ወንድሞች (ገላ 2:4)፤ ልንጠነቀቅ ታዘናል።

ቀድሞ ከሰማነው የተለየ ወንጌል በመስበክ የክርስቶስን ወንጌል የሚያጣምሙትን (ገላ 1:7-8) ከቃሉ ውስጥ እውነት የሆነውን ማሳየት ይገባል። እንዲሁም

- በሰዱቃውያን ትምህርት ተይዘው ትንሣኤ ሙታን የለም (ማቴ 16:12)፤ ወይም
- ትንሣኤ ከአሁን በፊት ሆኗል እያሉ እምነትን የሚገለብጡትን (2ጢሞ 2:18)፤
- ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ አይደለም የሚሉትን (1ዮሐ 2:22)፤

ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ እንደሆነ (ሐዋ 5:42)፤ ሳንቀላፉትም ሁሉ በኩራት ሆኖ ከሙታን መነሣቱንና የሙታን ትንሣኤ ወደፊት መኖሩን (1ቆሮ 15:20-50) በማስተማር፤ ከእርሾአቸው በመጠበቅና ትምህርታቸውን በቃሉ በማበጠር እፋቸውን መዝጋት ይገባል (ቲቶ 1:11)።

በቤተ ክርስቲያን በኋለኛው በሚያስጨንቀው ዘመን ከሚመጡ፡-

- ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደመጣ ከማያምኑ (2ዮሐ 1:7)፤
- የኒቆላውያንን ትምህርት⁴⁵ ከሚከተሉ (ራእ 2:6፤ 15)፤
- ቢቻላቸውስ የእግዚአብሔርን ሀሳብ እንኳን አስለውጦ እስራኤልን በመርገም ገንዘብ ለማግኘት እንደጣረው እንደ በለዓም (2ጴጥ 2:15፤ ይሁዳ 11፤ ራእ 2:14)
- አገልግሎታቸውን በጥቅም የተመኑ፤ ሳይሾሙ ሐዋርያ ነን፤ ነቢይ ነን ከኃሊ (ራእ 2:2፤ 20)፤
- የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ እየተላለፉ ነገር ግን ውጭውን ብቻ በማጠብ (በማሳበር) ከሚኖሩ ፈሪሳውያን (ማር 7:8)

ልትጠነቀቅ፤ ማንነታቸውንም መርምራ ልትለያቸው፤ እውነቱንም ልታስተምር ይገባታል፡፡

ጤናማውን ትምህርት ለማስተላለፍ፤ ሀሰተኛውን ትምህርት ለመቃወምና መልካም ምሳሌ የሚሆኑ አገልጋዮችን ለማፍራት (1ጢሞ 4:12) የእግዚአብሔርን ሰው ልቡን የሚያቀናውን፤ የሚመክረውን፤ ፍጹም የሚያደርገውን (2ጢሞ 3:15-16)፤ አርነት የሚያወጣውን (ዮሐ 8:32)፤ ሕያው፤ የሚሠራና የመንፈስ ሰይፍ የሆነውን (ኤፌ 6:17፤ ዕብ 4:12) የእግዚአብሔርን ቃል በማስተማር ለአገልጋዮችም በቂ ሥልጠናዎችን በመስጠት እውነቱን በጽሑፎችና በልዩ ልዩ መንገዶች ማስተላለፍ ይገባል፡፡

በአጠቃላይ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚነሣ መለያዬት የሥጋ ሥራ ውጤት መሆኑን በመገንዘብና (ገላ 5:20) መለያዬትን የሚያስነሣ ኃጢአትን እንደሚያደርግ በማወቅ (ቲቶ 3:10-11) እንዲሁም የስህተት አሠራር ሲጀምር ከአእምሮ ቶሎ ባለመደናገጥና ባለመናወጥ (2ተሰ 2:2) መንጋውን ከስህተት መጠበቅ፤ እውነት የሆነውን ማስተማር፤ በስህተት ውስጥ የገቡትንም በፍቅር መቅረብና በእግዚአብሔር ጸጋ ወደ እውነት መመለስ ያስፈልጋል፡፡

የስህተት ትምህርት እውነት መሰል የሰው ወግ ይበዛዋል፤ ሰው ባስበውና በሚመኘው ፍልስፍና ላይ የተመረኮዘ ነው፡፡ አስተማሪዎች ንጹሐን የእግዚአብሔርን ቃል በቅንነት ሊናገሩ ይገባቸዋል፡፡ በቃሉ ላይ ሌላ ሀሳብ መቀላቀልና መሸቃቀጥ ቅንነት የጎደለው የሐሰት ትምህርት መልክ ነው፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስ ሲናገር «የእግዚአብሔርን ቃል ቀላቅለው እንደሚሸቃቅጡት እንደ ብዙዎች አይደለንምና በቅንነት ግን ከእግዚአብሔር እንደ ተላከን በእግዚአብሔር ፊት በክርስቶስ ሆነን እንናገራለን» (2ቆሮ 2:17) ይላል፡፡

⁴⁵ The church at Ephesus (Rev 2:6) is commended for hating the "deeds" of the Nicolaitanes, and the church of Pergamos is blamed for having them who hold their "doctrines" (2:15). They were seemingly a class of professing Christians, who sought to introduce into the church a false freedom or licentiousness, thus abusing Paul's doctrine of grace (comp. 2Pe 2:15-16, 2:19), and were probably identical with those who held the doctrine of Baalam (q.v.), Rev 2:14. (Easton).

የሐሰት አስተማሪዎች «ባላቅን ያስተማረ የበላዓምን ትምህርት የሚጠብቁ» (ራዕ 2:14-15) እንዲሁም የኒቆላውያንን ትምህርት ዓይነት የሀሰት ትምህርት አላቸው። መጽሐፍ ቅዱስ የሐሰት አስተማሪዎችን ምንም የማያውቁ ትዕቢተኞች ይላቸዋል። «ማንም ልዩ ትምህርት የሚያስተምር በጌታችንም በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ጤናማ ቃልና እግዚአብሔርን ለመምሰል በሚሰማማ ትምህርት የማይጠጋ ቢሆን በትዕቢት ተነፍቶአል፤ አንዳችም አያውቅም» (1ጢሞ 6:3-4)።

የእግዚአብሔር ቃል የሐሰት አስተማሪዎችን አጥብቆ ያስጠነቅቃል፤ የክፋ ፍርድ እንደሚጠበቃቸው ይናገራል። የሐሰት አስተማሪዎች ፍርድ አይዘገይም (2ጴጥ 2:3)።

በተመሳሳይ ሁኔታ በአንዳንድ ቦታ ስለ ጽድቅ መናገር «አክራሪነት» ተደርጎ መቆጠሩ እንዲሁም «አባሎቻችን አታስከፉብን «ጠንክር» ያለ መልዕክት አታቅርቡ ንስሐ ግቡ ተመለሱ በማለት አታስጨንቁቸው» የሚሉ አረኞችና የቤተ ክርስቲያን መሪዎች መኖራቸው ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ንጽሕት መሽራ መሆኗን መዘንጋትና የአገልግሎት ኃላፊነትን አለመወጣት ነው። በዚህ ሁኔታ ቃሉ «ሁለት አፍ ያለው ሰይፍ» መሆኑ ቀርቶ ወደየትም የማይወጋ «የደነክ» ይሆናል። ማባበል ጥሩ ነው ጌታ እስራኤልን እንዳባበለ (ሆሴ 2:16) ግን ወንጌል በማባበል ብቻ አይዘልቅም። ፍቅር መልካም ነው እውነተኛ ፍቅር ግን እውነትን በፍቅር የሚናገር ነው ጌታ ያባበላትን እስራኤልን ለልቧ እንደተናገረ። እንግዲህ የምትዘጋጀው መሽራ የክርስቶስ ስለሆነች ከፊቷ ነውርና እድፍን ማስቀረት አሁን በምድር እያሰች ነው።

አገልጋዮች ሰዎች ከኃጢአት ተመልሰው ከእግዚአብሔር ጋር በሰላምና በቅንነት መንገድ እንዲሄዱ ለማስተማርና መንገዱን ለማሳወቅ የተዘጋጁ መሆን አለባቸው (ሚል 2:7)። ለንግዘብም ብለው እንዳያስተምሩ ሊጠነቀቁ ያስፈልጋል (ሚክ 3:11)።

የቃሉ አገልጋይ ለአገልጋይነቱ የውስጥ (የልብ) ምክንያት ከንግዘብ ናፍቆት ያልመነጨ መሆኑን ራሱን መፈተን ይገባዋል። ለንግዘብ የሚሠራ እውነትን ይሸቃቅጣል፤ ከሀሰት ጋር ይቀላቅላልና (2ቆሮ 2:17፤ 4:2)።

የእግዚአብሔር አገልጋይ እውነትን በመግለጥ የበረታ፤ እውነትን በትህትና በቅንነት፤ በፍቅር የሚናገር ነው (2ጢሞ 2:15፤ ኤፌ 4:15)። ቤተ ክርስቲያን የተመሠረተችውና የምትቆመው በእውነት ላይ ስለሆነ የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ እውነትን የሚገልጥ ነው (2ቆሮ 4:28፤ ቆላ 1:25፤ 1ጢሞ 3:15)።

ለእዚህ ንጽሕት ክርኩስ በመለየት ስለ ቅድስና ለመስበክ እመንዝራነትንና ኃጢአትን ለመቃወም አገልጋዮች ጉልበታቸው ሊጠነክር ይገባል። የእግዚአብሔርን ባሕርይ የዘነጋ አገልግሎት ለጥቃትና ለስብራት ነው። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስንዴና «እንክርዳዱ» መሳ ለመሳ ሲሆን ሐይ የሚሉና ተገተው የሚያስተምሩ መሪዎችና አስተማሪዎች ሲኖሩ የቤተ ክርስቲያን መልክ ጭብ ይሆናል።

ችግር ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን መካዳቸው ነው። ዲያብሎስ በሁለቱ ፈተናዎቹ ጌታ ኢየሱስን የጠየቀው «የእግዚአብሔር ልጅ ከሆንህ» (ማቴ 4:3-6) በማለት እንደነበር ሁሉ ዛሬም ይህን ጥያቄ የሚጠይቁ እንዲሁም የእግዚአብሔር ልጅነቱን የሚከዱ ብዙዎች ናቸው። ይሁን እንጂ በተለይ መጽሐፍ ቅዱስን እየጠቀሱ እግዚአብሔር በሦስት አካል ተገልጦ መኖሩን የሚከዱ እንዲሁም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የማያምኑ ሁሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ደግሞዎችን ሊያስተውሉ ይገባቸዋል።

ስለሆነም መጽሐፍ ቅዱስን ማጥናትና ማስተማር የእግዚአብሔር ቃል እርስ በርሱ የማይቃረን መሆኑን በማጤን በአንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል (ቦታ) የተጻፈውን በሌላ ክፍል ከተጻፈው ጋር በማገናዘብ መረዳት ተገቢ ነው። ይህም «የእግዚአብሔርን ምክር ሁሉ» መማርና ማስተማር ነው።

ምዕራፍ 10 ፍቅርና አንድነት

ቤተ ክርስቲያን የምትታነጽበት አንድ ሁነኛ «መሣሪያ» ፍቅር ነው። የአካሉ ብልቶች የሚኖራቸው አንድነትና ፍቅር የአካሉን ጥንካሬ በእጅጉ ያረጋግጣል።

እግዚአብሔር ፍቅር ነው። እግዚአብሔር ልጁን ለእኛ በመላክ ፍቅሩን ገልጿል። በጌታ ያመንን ሁሉ አንድ አባት ስላለን የእግዚአብሔር ቤተ ሰቦች ነን (ሮሜ 8:14-17፤ ኤፌ 2:19)። እኛም የእግዚአብሔር ባሕርይ ተካፋዮች በመሆናችን ይህን ፍቅርና አንድነት በኑሮአችን እንገልጻለን። ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ፍቅር ባለ እዳ ነች። አስቀድሞ የወደዳትን ልትወደው በዚህም ፍቅር ልትኖር ይገባታል። በእርግጥ እግዚአብሔርን የሚወዱ ወንድማቸውን ይወዳሉ። ይህ ምዕራፍ እግዚአብሔርን መውደድ የጸና የወንድማማች መዋደድና የመንፈስ አንድነት ስፍራ እንደሚገኝ የሚያስገነዝብ ነው።

10.1 ፍቅር

ፍቅር ለሌላው መልካም ማሰብ፤ እራስን ለሌላው መስጠት ነው። ከመጀመሪያ የተሰጠቸው ትዕዛዝ እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ የምትል ናት (ዘሌ 19:18፤ ዮሐ 13:34፤ 1ዮሐ 3:11)። በቤተ ክርስቲያን ፍቅር እግዚአብሔርን በመውደድ ይጀምራል።

10.1.1 እግዚአብሔርን መውደድ

እውነተኛ የሕይወት ለውጥ የሚጀምረው ፍቅር የሆነውንና አስቀድሞ የወደደንን፤ እግዚአብሔርን በመውደድ ነው። እግዚአብሔርን በሁለንተናው የሚወድና ባልንጀራውን እንደራሱ አድርጎ የሚወድ ሕግን ሁሉ ፈጽሟል (ዘዳ 6:5፤ ማቴ 22:37-40)። ፍቅር የሌለው እግዚአብሔርን አያውቅም (1ዮሐ 4:8)። እግዚአብሔርን የሚወድ ደግሞ ፈቃዱን ለማወቅና እንደ ፈቃዱ ለመኖር ይተጋል።

ፍቅር የእግዚአብሔር የእርሱነቱ መገለጫና ባሕርይ ነው። «እግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ በፍቅር የሚኖር በእግዚአብሔር ይኖራል እግዚአብሔርም በእርሱ ይኖራል» (1ዮሐ 4:16)። እንዲሁም «ፍቅር የሌለው እግዚአብሔርን አያውቅም እግዚአብሔር ፍቅር ነውና» (1ዮሐ 4:8)።

እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ እግዚአብሔር የሚያደርገውን ሁሉ የሚያደርገው በፍቅር ነው። ፍቅሩ ምሕረት እንዲያደርግ፣ እንዲሁም ፍቅሩ እንዲቆጣ (እንዲቀጣ) ያደርገዋል። በፍቅሩ ያጸድቃል፣ በፍቅሩ ይፈርዳል። ፍቅር የሆነው እግዚአብሔር እየወደደ ይቀጣል።

ይህ የእግዚአብሔር የማንነቱ መገለጫ የሆነው ፍቅር እግዚአብሔርን በሚያምኑ በእግዚአብሔር ልጆች ሁሉ ሊኖርና ሊገለጽ የሚገባው መለኮታዊ ባሕርይ ነው።

በክርስትና ኑሮና አገልግሎት ትልቁ ባሕርይ ፍቅር ነው። ጸንተው ከሚኖሩት እምነት፣ ተስፋ፣ ፍቅር የሚበልጠው ፍቅር ነውና (1ቆሮ 13:13)። ከሚሰጡት ጸጋ ስጦታዎች ሁሉ የበለጠ ነው፣ ስጦታዎቹ ሁሉ የሚያበቁበት (የማያስፈልጉበት) ጊዜ ይመጣል። ፍቅር ግን ወደ ሰማይ ይዘልቃል። በእግዚአብሔርና በእኛ መካከል ለዘላለም የሚኖረው ግንኙነት የፍቅር ግንኙነት ነው። የታመነበቱን ስንጨብጠውና ስናየው እምነቱም እምነት መሆኑ ይቀራል፣ ተስፋውም ተስፋ የምናደርግበቱ ሲመጣ ከእርሱ ጋር እንሆንና ከእርሱ ጋር የሚኖረን የዘላለም ግንኙነት የፍቅር ግንኙነት ነው።

ፍቅር የሚገለጸው እግዚአብሔርን በመታዘዝና እንደ ፈቃዱ በመኖር ነው። «እንደ ትዕዛዛቱም እንሄድ ዘንድ ይህ ፍቅር ነው (2ዮሐ 13:34)። ስለዚህ ፍቅር ማለት በክርስቶስ መኖር (ዮሐ 15:10)፣ ለክርስቶስ መታዘዝ፣ ቃሉን መጠበቅ ነው (1ዮሐ 2:5)። በተቃራኒው ደግሞ ለዓለም ፍቅር ያለው ለእግዚአብሔር ፍቅር የለውም ማለት ነው። ሁለቱ አብረው የሚሔዱ አይደሉም። የከፋት ሁሉ ሥር ለሆነው ለገንዘብ የተገዛ (1ጢሞ 6:10) ለእግዚአብሔር መገዛት እንደማይችል ሁሉ (ማቴ 6:24) ዓለምን መውደድና እግዚአብሔርን መውደድ የተነጣጠሉ ናቸው። «ዓለምን ወይም በዓለም ያሉትን አትውደድ በዓለም ያለው ሁሉ እርሱ የሥጋ ምኞትና የዓይን አምሮት ስለ ገንዘብም መመካት ከዓለም ስለ ሆነ እንጂ ከአባት ስላልሆነ ማንም ዓለምን ቢወድ የአባት ፍቅር በእርሱ ውስጥ የለም» (1ዮሐ 2:15-16)።

ፍቅር የሆነው እግዚአብሔር፣ አንድያ ልጁን ለእኛ በመላክ ፍቅሩን የገለጸው እግዚአብሔር እኛ ደግሞ ለእርሱ ያለንን የፍቅር ምላሽ እንድንገልጽለት ይፈልጋል። ስለሆነም ሙሴ በብሉይ ኪዳን የሰጠውን ሕግ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም በአዲስ ኪዳን ሲያጸናው እንዲህ ብሏል። «ኢየሱስም መልሶ እንዲህ አለው ከትዕዛዛት ሁሉ ፊተኛይቱ እስራኤል ሆይ ስማ ጌታ አምላካችን እንድ ጌታ ነው አንተም በፍጹም ነፍስህ በፍጹምም አሳብህ በፍጹምም ኃይልህ ጌታ አምላክህን ውደድ የምትል ናት» (ማር 12:29-30) እንዲሁም ማቴ 22:37-39። ስለሆነም እግዚአብሔርን መውደድ በሙሉ ኃይልና በሁለንተናችን መሆን አለበት።

እርሱን ስንወደው ነፍስ እይቀርልንም (አጅግ አጥብቀን እንወደዋለን)። እግዚአብሔርን እንወደው ዘንድ ልባችንን ይገርዛል። «በሕይወትም እንድትኖር አምላክህን እግዚአብሔርን በፍጹም ልብህ እንድትወድድ እግዚአብሔር ልብህን የዘርህንም ልብ ይገርዛል» (ዘጸ 30:6)።

እግዚአብሔር እርሱን የሚወዱትን ሁሉ ያውቃቸዋል (1ቆሮ 8:3)። ነገር ሁሉ ለበጎ የሚሆንላቸው እግዚአብሔርን ለሚወዱት ነው (ሮሜ 8:28)። እግዚአብሔርን የሚወዱት ዘራቸውም የተባረከ ይሆናል (ዘዳ 5:10)።

ፍቅር መለኮታዊ ባሕርይ ስለሆነ በክርስቲያኖች ውስጥ ፍቅር የሚመነጨው በመንፈስ ቅዱስ ነው። «... በተሰጠንም በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለ ፈሰሰ ተስፋ አያሳፍርም» (ሮሜ 5:5)። እንዲሁም ፍቅር የመንፈስ ፍሬ ነው (ገላ 5:22)። የእውነተኛ ፍቅር ምንጭ መንፈስ ቅዱስ ነው «በመንፈስ ስለሚሆን ስለ ፍቅራችሁ» (ቆላ 1:8)። እግዚአብሔር የሰጠንም የፍቅር መንፈስ ነው (2ጢሞ 1:7)።

«እግዚአብሔርን የምትወዱ ክፋትን ጥሉ» (መዝ 97:10) ተብሎ እንደተጻፈ እግዚአብሔርን የሚወዱ አመጸን ይጠላሉ (ሮሜ 12:9)። መጽሐፍ ስለ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲናገር «ጽድቅን ወደደ አመጸን ጠላ» (ዕብ 1:9) ተብሎ እንደተጻፈ ከእግዚአብሔር የሆነ መለኮታዊ ፍቅር ጽድቅንና አመጸን በደባልነት አያስተናግድም። አመጸን እስካልጠላ ድረስ ጽድቁም ጽድቅ አይሆንም። ከበጎ ነገር ጋር የሚተባበር አመጽንና ክፋትን የጠላ ነው።

10.1.2 እርስ በእርስ መዋደድ

ፍቅር ከሌላው ስለሚገኘው ምላሽ ሳይጠብቁ ሌላውን መውደድ፣ ለሌላው በጎ ማድረግ ነው። ይህንም ጌታ እግዚአብሔር አስተምሮናል። «እግዚአብሔር እርሱ ራሱ እንደ ወደደን ስለ ኃጢአታችንም ማስተሰረድ ይሆን ዘንድ ልጁን እንደላከ እንጂ እኛ እግዚአብሔርን እንደወደድን አይደለም (1ዮሐ 4:10)።

ፍቅር ከሁሉ በፊት እርስ በርስ አጥብቆ በመዋደድ (1ጴጥ 4:8)፣ ባልንጀራን እንደራስ አድርጎ በመውደድ (ማቴ 22:39)፣ ይቅር በመባባል (ኤፌ 4:32፣ ቆላ 3:13)፣ እርስ በርስ በመቀበልና የሚያንጽ እንጂ ክፉ ቃል ባለመነጋገር (ሮሜ 15:7፣ ኤፌ 4:29)፣ እግዚአብሔርን ለማክበር በአንድ ሀሳብ በመስማማት (ሮሜ 15:5፣ ፊሊ 2:1-2)፣ እርስ በርስ በመመካከር እንዲሁም መንፈሳውያን የሆኑት ሌሎችን በማነጽና በማሳደግ (ሮሜ 12:10፣ ገላ 6:1) ይገለጻል። እውነተኛ ፍቅር ከንጹህ ልብ፣ በበጎ ሀሊና ግብዝነት ከሌለበት እምነት ይወጣል (1ጢሞ 1:5)።

እርስ በርሳችን ብንዋደድ እግዚአብሔር በእኛ ይኖራል (1ዮሐ 4:12)። ፍቅር እውነተኛነቱ የሚመረመረው በተግባር (2ቆሮ 8:1-8) ነው። እኛ የጌታ መሆናችንን ለሰዎች ሁሉ የምንገልጽበት ምልክታችን የእርስ በርስ ፍቅራችን ነው (ዮሐ 13:35)። ስለዚህ የሃይማኖት መልክ ያላቸው ካህናት ክርስቶስን አሳልፈው የሰጡበትን የቅንዓት መንፈስ በማስወገድ (ማቴ 27:18፣ ማር 15:10) መጽሐፍ «ክርስቶስ እንደተቀበላችሁ ... ተቀበለ» (ሮሜ 15:7) እንደሚል ለእግዚአብሔር ክብር እርስ በርሳችን ልንቀበልና ልንዋደድ ይገባናል።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የብሉይ ኪዳንን ሕጎች ሁሉ ወደ ሁለት ዋና ሕጎች ያጠቃልላቸዋል። እነዚህም እግዚአብሔርን መውደድና ባልንጀራን መውደድ ናቸው። «ሁለተኛይቱም፡- ባልንጀራህን እንደራስህ ውደድ የምትል እርስዎን

የምትመስል ይህች ናት። ከእነዚህ የምትበልጥ ሌላ ትዕዛዝ የለችም» (ማር 12:31)። እንዲሁም በሌላ ቦታ «በእነዚህ በሁለቱ ትዕዛዛት ሕጉም ሁሉ ነቢያትም ተሰቅለዋል»⁴⁸ (ማቴ 22:40) በማለት አስተምሯል። እንዲሁም ይህ ባልንጀራን መውደድ የሕግ ፍጻሜ (ማጠቃለያ) ስለመሆኑ ሐዋርያው ጳውሎስ ሲጽፍ «እርስ በእርሳችን ከመዋደድ በቀር ለማንም ዕዳ አይኑርባችሁ ሌላውን የሚወድ ሕግን ፈጽሞታልና አታመንዝር! አትግደል! አትሰረቅ! በውሸት አትመስክር! አትመኝ የሚለው ከሌላይቱ ትዕዛዝ ሁሉ በዚህ ባልንጀራህን እንደ ነፍስህ ውደድ በሚለው ቃል ተጠቅልሏል» (ሮሜ 13:8-10) ይላል።

የፍቅር ዕዳ ተከፍሎ የማይጨረስ ብድር/ዕዳ ነው። ፍቅር ሰጪው ከፍሎ የማይጨርሰው የፍቅር ዕዳ አለበት። አንድም እግዚአብሔር ለእኛ የሰጠን የፍቅር ዕዳ ተከፍሎ አያልቅም እጅግ ታላቅ ነውና ሌላው ደግሞ አንዱ ለሌላው የሚሰጠው ፍቅር ማብቂያ የሌለው ሁልጊዜ መከፈል ያለበት ዕዳ ነው። ጌታ ሲመለስ ያለ ዕዳ እንድንሆን የሚናገር እግዚአብሔር (ሮሜ 13:8)። በመጽሐፍ ቅዱስ ዕዳ እንዲኖርብን የተፈቀደልን አንድ ዕዳ ብቻ ነው የፍቅር ዕዳ።

ባልንጀራን ማለትም ሰውን ሁሉ ከመውደድ ያለፈ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሲኖር ስለሚገባው የእርስ በርስ መዋደድ ጌታ «አዲስ ትዕዛዝ» ሰጥቷል። ባልንጀራን በመውደድ ላይ ሳያቆም የእርስ በርስ መዋደድ ትዕዛዝ። ይህ አዲስ ትዕዛዝ የወንድማማችነት የምልክትነት ተልዕኮ ያለው ትዕዛዝ ነው። ይህ ትዕዛዝ ከክርስቶስ ምሳሌነት የመነጨ ትዕዛዝ ነው። በደቀ መዛሙርት መካከል ሊኖር ስለሚገባው ግንኙነት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፤ ሲያስተምር «እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ እንደ ወደድኳችሁ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ አዲስ ትዕዛዝ እሰጣችኋለሁ» (ዮሐ 13:34-35)።

የወንድማማች መዋደድ በመልካም ሥራ ይገለጻል። በዕብ 13:1-3፡- «የወንድማማች መዋደድ ይኑር እንግዶችን መቀበል አቸርሱ በዚህ አንዳንዶች ሳያውቁ መላዕክትን እንግድነት ተቀብለዋልና። ከእነርሱም ጋር እንደታሰረ ሆናችሁ እስረኞችን አስቡ የተጨነቁትንም ራሳችሁ ደግሞ በሥጋ እንዳለ ሆናችሁ አስቡ» ያላል። ስለዚህ የደቀ መዛሙርነት ዋነኛው መመዘኛ/ መለኪያ ፍቅር ነው። በእግዚአብሔር ያለንን እምነት ማለትም በእርሱ የምናምን መሆናችንን የምንገልጸው በፍቅር ነው። «በክርስቶስ ኢየሱስ ሆኖ፤ በፍቅር የሚሠራ እምነት ...» (ገላ 5:6) እንዲሁም «... በፍቅር እርስ በርሳችሁ እንደ ባሪያዎች ሁኑ» (ገላ 5:13)።

ስለዚህ አንዱ በሌላው ላይ እንዳይነሣሣና እንዳንቀናና (ገላ 5:26)፤ እርስ በርሳችን በመጠላላትና በመነካክስ እንዳንጠፋፋ (ገላ 5:15)፤ እርስ በርሳችን እንዳናገራመርም (ያዕ 5:9)፤ እንዲሁም እንዳናማ (ያዕ 5:11) የእግዚአብሔር ቃል ያዝዛል። ክርስቲያን ጠላቱንም መውደድ ይገባዋል (ማቴ 5:43-48)።

እግዚአብሔር ለሕዝቡ በጎነት ያደርግ ዘንድ በሕዝቡ መካከል እውነትና ሰላም መኖር አለበት። «የምትሠሩት ነገር ይህ ነው እያንዳንዳችሁ ከባልንጀራችሁ ጋር እውነትን ተነጋገሩ በበር አደባባያችሁም የእውነትን የሰላምን ፍርድ ፍረዱ

⁴⁸ በብሉይ ኪዳን የተሰጡትን ሕጎች ያጠኑ እንደሚገልጡት በጠቅላላው ወደ 613 የሚሆኑ ሕጎች አሉ። የእነዚህ ሁሉ ሕጎች ማሰራያው ፍቅር ነው።

ሁላችሁም በባልንጀራችሁ ላይ ከፉን ነገር በልባችሁ አታስቡ የሀሰትን መሀላ እትውደዱ ይህን ነገር ሁሉ እጠላሰሁና ይላል እግዚአብሔር» (ዘካ 8:16-17)።

10.1.3 የሚያንጽ ፍቅር

የሚያንጽ ፍቅር አንዱ የራሱን መብት (ነፃነት) ለሌላው ለወንድሙ ሊል ከፍቅር የተነሣ መተው ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሰማይ ክብርን የተወው ስለ ፍቅር ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ የሮሜን ክርስቲያኖች ሊያያቸው ከሚፈልግበት ምክንያት እንዱ የእርስ በርስ መተናነጽ መሆኑን ይገልጽላቸዋል። እርሱ መንፈሳዊ ስጦታን ሊያካፍላቸው ከእነርሱም መጽናናት ሊቀበል «ትጸኑ ዘንድ ... እንድንጽናና ነው» (ሮሜ 1:11-12) ይላቸዋል። በመተያየትና በመመካከር የሆነ መጽናናትና መታነጽ።

የሚያንጽ ፍቅር ሌላውን ደስ ለማሰኘት ማለትም ላለመጉዳት/ ለማነጽ የራሱን መንገድ አለመፈለግ ነው። «ፍቅር - የራሱን አይፈልግም» (1ቆሮ 13:5)። ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ቆሮ 8:13፡- «ስለዚህ መብል ወንድሜን የሚያሰናክለው ከሆነ ወንድሜን እንዳላሰናክለው ለዘላለም ከቶ ሥጋ አልበላም» እንዳለው።

ስለሆነም የሚያንጽ ፍቅር ለባልንጀራው ጥቅም ይሆን ዘንድ የተፈቀደን ነገር ወይም መብትን መተው ነው። መብትን ማስጠበቅ አይደለም። ባልንጀራውን የሚያንጽ ሆኖ እስከ ተገኘ ድረስ ነፃነትን መተው ነው (1ቆሮ 6:12)።

የእግዚአብሔር ቃል «... እውቀት ያስታብያል፤ ፍቅር ግን ያንጸል» (1ቆሮ 8:1) ይላል። እንዲሁም «በእንተ እውቀትም ይህ ደካማ ይጠፋል፤ እርሱም ክርስቶስ የሞተለት ወንድም ነው» (1ቆሮ 8:11)። እንግዲህ የሚያንጽ ፍቅር ወንድምን የሚያሰናክለውን ድርጊት ከማድረግ መቆጠብ ነው። እዚህ ላይ ማስተዋል የሚያስፈልገው ነገር አለ። ድርጊቱ ራሱ (ሥጋ መብላት) ስህተት ሆኖ አይደለም እኩ። ግን ይህ የእኔ መብላት የወንድሜን ኅሊና የሚያቆስለው ወይም ወንድሜን የሚያሳዝነው እስከሆነ ድረስ እኔ ሥጋ መብላቴን ስለ ወንድሜ ስል አተዋሰሁ ግለቱ ነው። ወንድሜ ሥጋ መብላት አለመከልከሉን አውቆ ቢበላ ወይም ለኅሊናው ባይከብደው መልካም በሆነ ነበር። ነገር ግን ያ ወንድሜ ሥጋ መብላትን ስህተት እንደሆነ ቆጠረው። ይህን ጉዳይ (ማለትም ሥጋ መብላትን) ስህተት አድርጎ በመቁጠፍ እርሱ ወንድሜ ትክክለኛ ነው ማለት አይደለም። ግሊናው «ገና» አልተቀበለለትም ማለት እንጂ።

እኔ ደግሞ ሥጋ መብላት አለመከልከሉን ያወቅሁ ግን ለመብላት «መንፈሳዊ» ግዴታ የሌለብኝ ሰው የምወደው ወንድሜ ኅሊናው እንዳይጎዳ «መብትን ወይም ነጻነትን» መተው አለብኝ። «ስለዚህ መብል ወንድሜን የሚያሰናክለው ከሆነ ወንድሜን እንዳላሰናክለው ለዘላለም ከቶ ሥጋ አልበላም»። ምክንያቱም «በመብል ምክንያት የእግዚአብሔርን ሥራ አታፍርስ ተብሎ ተጽፎአልና» (ሮሜ 14:20)። ምክንያቱም ይህን ሰው ከእነዚህ አስተሳሰቡ እግዚአብሔር ተቀብሎታል (14:3)። እግዚአብሔር የተቀበለውን ወንድሙ አይናቀው።

ስለዚህ ትክክለኛው እርምጃ ወንድምን መናቅ ወይም ስለ ደካማ ኅሊናው በእርሱ ላይ መፍረድ ላይሆን ከወንድም ጋር በፍቅር መመላለስና እርሱ የሚሰናከልበትን ነገር አለማድረግ ነው። «ራሳችንንም ደስ እንዳናሰኝ ይገባል ... ባልንጀራችንን ደስ እናሰኝ» (ሮሜ 15:1-2) ተብሎስ ተጽፎለን።

የሚያንጽ ፍቅር በባልንጀራው ድካም የማይፈርድ፣ እንዲያውም የባልንጀራውን ድካም እንደ ራሱ ድካም በመውሰድ የሚሸከምለትና ባልንጀራው ከደካማነት ወደ ኃይለኛነት እንዲያድግና እንዲታነጽ የሚያግዝ ፍቅር ነው።

ይህ ለወንድም ሲባል ሥጋ ላለመብላት መወሰን በሌሎች ይህን በሚመስሉ ያልተከለከሉ ሆነው ላለ ሰአንዳንድ ወንድሞች ኅሊና የሚከብዱ ሆነው በሚገኙ ነገሮች ሁሉ ላይ (ሮሜ 14:21) የጸና ነው። ይህም ወንድምን ለማነጽና የክርስቶስን አካል አንድነት በፍቅር ለመጠበቅ ነው። «ክርስቶስ ስለ እርሱ የሞተለትን እርሱን በመብል አታጥፋው» (14:15) ተብሎ እንደተጻፈ። ያለዚያ ግን «በፍቅር አልተመላለስህም» (ሮሜ 14:15) እንባላለን።

ስለሆነም በሚበላ ወይም በሚጠጣ ወይም ይህን በሚመስሉ ጉዳዮች ምክንያት መለያየትን መጋበዝ «የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅ፣ ሰላም፣ በመንፈስ ቅዱስ የሆነ ደስታ» (ሮሜ 14:17) መሆኑን መዘንጋት ነው። ይህ ለቤተ ክርስቲያን መብልና መጠጥ ዋና ጉዳይዋ እንደሆነ ያስመስልባታል።

እንዲሁም ሐዋርያው ጳውሎስ በዘመኑ በነበሩት አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ በአማኞች መካከል የሚነሱ የተለያዩ ክርክሮች ነበሩ። እነዚህም ለጣዖት የተሠዋን ሥጋ ስለ መብላትና አለመብላት፣ በዓላትንም በመጠበቅ ላይ ያተኩሩ ነበር። በሁለት ወገን ተከፍለዋል። ዘቤተ ክርስቲያን ውስጥ ክርክር ሊነሳ ሐዋርያው ጳውሎስ የሰጠው መመሪያ በየትኛውም ሁኔታና በየትኛውም የመከራከሪያ ርዕስ ላይ ቢሆን «እንግዲህ ሰላም የሚቆምበትን እርስ በራሳችንም የምንተናነጽበትን እንክተል» (ሮሜ 14:19) የሚል ነው። የተነሣው ርዕስ ብዙ የሚያነጋግርና ከባድ ሲሆን ይችላል። ለቤተ ክርስቲያን ከእግዚአብሔር የተሰጣት ትዕዛዝ ግን ሁልጊዜ የእርስ በርስ ሰላምን መጠበቅና መተናነጽ ነው። የሚያንጽ ፍቅር እርስ በርስ በመከባበር (ሮሜ 12:10) ይገለጻል። ይህ የእርስ በርስ መቀባበል ለእግዚአብሔር ክብር እንዲሆን ነው (ሮሜ 15:7)

እንዲህ አንዱ ክርስቶስ የሞተለት የወንድሙን ሽክም በሚሸከምበት ሁኔታ፣ አንዱ የሌላውን ነቀፋ መቀበልና በእርሱ ፋንታ ለመሰደብ በሚመርጥበት ኅብረት ውስጥ የሚነሣ ክርክርና አለመግባባት በፍቅር ያልቃል፣ በፍቅር ይሸነፋል። ፍቅር የሕግ ፋጻሜ ነውና (ሮሜ 13:10)።

የሚያንጽ ፍቅር ከሚያስቅሱት ጋር አብሮ በማልቀስና (ሮሜ 12:14) ክፉን በመልካም በማሸነፍ (12:21) የሚገለጽ ነው። የሚያንጽ ፍቅር በባልንጀራው ላይ ክፉ ቃል አለመናገር ብቻ አይደለም፤ ለማነጽ በሚጠቅም ቃል በመናገር ማነጽም እንጂ (ኤፌ 4:29)። መርገም አይደለም መባረክ እንጂ።

የሚያንጽ ፍቅር በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ምላሌ ራስን ለሌላው አሳልፎ በመስጠት በፍቅር መመላለስ ነው (ኤፌ 5:2)። በጌታ የሆነ ወንድሙ መንገዱ

ጽድቅን የሚጋፋ እስካልሆነ ድረስ ወንድሙን ደስ የሚያሰኘውን ለማድረግና ማስናከያም ላለማበጀት ሊቸግረው አይገባም። የሚያንጽ ፍቅር ዓላማው የራስ ክብርና ጥቅም አይደለም። መጽሐፍ እንደሚል፡- «እኛም ኃይለኞች የሆንን የደካሞችን ድካም እንድንሸክም ራሳችንንም ደስ እንዳናሰኝ ይገባናል። እያንዳንዳችን እንድናንጸው እርሱን ለመጥቀም ባልንጀራችንን ደስ እናሰኝ» (ሮሜ 15:1-3)። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱን ደስ አላሰኘም። በእርሱ ላይም የደረሰበት ስድብ ሰዎች እግዚአብሔር አብን የነቀፉትን ነው (መዝ 69:9)።

በሐዚህ በቅዱሳን መካከል የእግዚአብሔር ሀሳብ ስለ ባልንጀራችን ሲባል መሰደብ እንኳን ቢሆን የባልንጀራችንን ስድብ እኛ ተቀብለን እርሱ ግን እንዲታነጽ እንዲበረታ ማገዝ ነው። ይህ በቤተ ክርስቲያን የሚጠበቅ የሚያንጽ እንጂ የማያፈርስ ፍቅር ነው። ስለሆነም የሚያንጽ ፍቅር ራሱን ደስ አያሰኝም፤ በመጎዳትም ቢሆን ሌላውን ይሸከማል።

10.2 አንድነት

ሰዎች ለሆነ ጉዳይ ወይም ዓላማ ሲስማሙ አንድነት አላቸው ይባላል። ለሀገር ልማት በፖለቲካ መርህ የመመሳሰል (የመተባበር) አንድነት አለ። ተመሳሳይ ልብስ የለበሱ ለለበሱበት ዓላማ ወይም ስለሚወክሉት ጉዳይ አንድነት እንዳላቸው ያመለክታሉ። ሰዎችን ለመማደል አንድነት የነበራቸውም ነበሩ (ሐዋ 7:57፤ 19:29)። የተለያዩ አንድነት አለ። ለምሳሌ አንድ ሥጋ መሆን (ዘፍ 2:24፤ ማቴ 19:5)። ይህ አንድ ሥጋ መሆን በአንድ ወንድና በአንዲት ሴት መካከል በሚደረግ ጋብቻ የሚገኝ አንድነት ነው።

አንድነት በአንድ ቀንበር መጠመድ አይደለም። በአንድ ቤት ውስጥ መኖር ወይም የአንድ ቤተ ክርስቲያን አባል መሆንም አይደለም። አንድነት ከዚህ ሁሉ የበላይ ነው። በአንድ ቀንበር የተጠመዱ አንድ ላይ ናቸው። ይህ በራሱ ግን አንድነትን አያመለክትም። አንድነት ከዚህ በላይ ነውና።

የክርስትና አንድነት ከዚህ ሁሉ የተለየና የላቀ ነው። የክርስትና አንድነት የመንፈስ አንድነት ነው (ኤፌ 4:4)። ይህ የመንፈስ አንድነት ከመንፈስ ቅዱስ በመወለድ የእግዚአብሔር ልጅ በመሆን የሚገኝ ነው።

መንፈሳዊ አንድነት በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ይጀምራል። አንድነት አንዱን መንፈስ መጠጣት ነው። በእግዚአብሔር ቤተ ሰብ ውስጥ በምዕመናን መካከል ልዩነት የለም። ግሪክና አይሁድ የሚል በዘር ወይም በቋንቋ ወይም በቀለም በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ልዩነት አይደረግም።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ አንድነት በጸለየበት ዮሐ 17 ውስጥ ቢያንስ አራት ሃሃቦችን ማየት ይቻላል።

- አንድነት በእግዚአብሔር አባትነት (ቁ 6፣11፣12፣26)። የእግዚአብሔር አባትነት ሁሉን አንድ የሚያደርግ የቤተሰብ መጠሪያ የቤተሰብ ስም ነው። የእግዚአብሔር ስም ሕዝቡን ሁሉ አንድ ያደርጋል።
- አንድነት በእግዚአብሔር ቃል (ቁ 6፣8፣14፣17፣19፣20)። የእግዚአብሔር ቃል አንድ የሚያደርግ ቃል ነው። ቃሉን የሚያውቁና በቃሉ የሚኖሩ አንድነት አላቸው።
- አንድነት በእግዚአብሔር ክብር (ቁ 2፣4፣5፣10፣22፣24)። የእግዚአብሔር ክብር ባለበት አንድነት አለ። አንድነት በእርሱ ክብር ይገኛል። የሰዎች ክብር አንድ አያደርግም። ቅዱሳንን በአንድነት የሚጠብቅ የእግዚአብሔር ክብር ነው።
- አንድነት በእግዚአብሔር ፍቅር (ቁ 23፣24፣26)። እግዚአብሔር ፍቅር ነው። ይህ የእግዚአብሔር ፍቅር በቤተ ክርስቲያን ሲገለጥ በፍቅሩ የሚኖሩትን ሁሉ አንድ ያደርጋል።

10.2.1 «አንድ አምላክ የሁሉም አባት»

የምዕመናን አንድነት የአንድ አባት ልጆችና የአንድ አካል ብልቶች ከመሆን የመጣ ነው። የዚህ አምላክ ልጆች የሆኑ ሁሉ አንድ ሕዝብ፣ አንድ ሰው ናቸው (ገላ 3:28)። አንድ አባት ያላቸው ከአንዱ መንፈስ የጠጡና በእምነት የጸደቁ እነዚህ አንድነት አላቸው።

የክርስትና አንድነት የተመሠረተውና ክርስቲያኖችን ሁሉ አንድ የሚያደርጉ ሰባት የእምነት መሠረቶች እንዳሉ ከኤፌ 4:46 እንደሚከተለው እናገኛለን። «በመጠራታችሁ በአንድ ተስፋ እንደተጠራችሁ አንድ አካልና አንድ መንፈስ አለ አንድ ጌታ አንድ ሃይማኖት አንዲት ጥምቀት ከሁሉ በላይ የሚሆን በሁሉም የሚሠራ በሁሉም የሚኖር አንድ አምላክ የሁሉም አባት አለ።»⁴⁹ እነዚህን ሰባት የእምነት መሠረቶች አጠር ባለ መንገድ እንደሚከተለው እንመለከታለን።

1. አንድ ተስፋ
2. አንድ አካል
3. አንድ መንፈስ
4. አንድ ጌታ
5. አንድ ሃይማኖት
6. አንዲት ጥምቀት
7. አንድ አምላክ የሁሉም አባት

⁴⁹ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም፡- «በተጠራችሁ ጊዜ ወደ አንድ ተስፋ እንደ ተጠራችሁ ሁሉ አንድ አካልና አንድ መንፈስ አለ፤ አንድ ጌታ፤ አንድ እምነትና አንድ ጥምቀት አለ፤ ከሁሉም በላይ የሆነ በሁሉም የሚሠራ በሁሉም የሚኖር የሁሉም አባት የሆነ አንድ አምላክ አለ።»

አንድ ተስፋ፡- በክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ የሚያምን ሁሉ የክርስቶስን ዳግመኛ መመለስ ተስፋ አለው። አንድ ተስፋ ብቻ ያለው የሚመለሰው አንድ ጌታ ስለሆነ ነው።

አንድ አካል፡- ይህ አካል የክርስቶስ አካል ነው። ይህም ቤተ ክርስቲያን ናት (ኤፌ 1:23)። የእግዚአብሔር ልጆች የሆኑ ሁሉ ወደዚህ ወደ አንዱ የክርስቶስ አካል ተጠምቀዋል (1ቆሮ 12:13)። ዳግመኛ መወለድ የክርስቶስ የአካል ክፍል ወይም ብልት መሆን ነው። መጽሐፍ እንደሚል «በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የምናምን ብዙዎች ስንሆን ነገር ግን አንድ አካል ነን» (ሮሜ 12:5) እንዲሁም 1ቆሮ 10:17። ቤተ ክርስቲያን ብዙ ብልቶች ያሏት አንዲት የክርስቶስ አካል ናት። እያንዳንዱን ብልት ወይም የአካል ክፍል ክሌላው የአካል ክፍል ጋር የሚያያይዘው የፍቅር ጅማት ነው (ኤፌ 4:15-16)።

አንድ መንፈስ (1ቆሮ 6:17) እያንዳንዱ አማኝ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ሊያምንና በመንፈስ ቅዱስ ዳግመኛ ሊወለድ ከክርስቶስ ጋር የመንፈስ አንድነት አለው።

አንድ ጌታ፡- በሰማይና በምድር ያለው ጌታ አንድ ብቻ ነው እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (1ቆሮ 12:3፣ 2ጴጥ 2:20፣ ራእ 11:8፣ 22:20-21)።

አንድ ሃይማኖት (እምነት)፡- አንድ ጌታ ብቻ ስላለ ያለውም አንድ ሃይማኖት ነው። የእምነቱ መሠረት ወይም የሚታመንበት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምን ሁሉ አንድ ሃይማኖት አለው። በዮሐ 17:20-21 «በእኔ የሚያመኑ ሁሉ አንድ ይሆኑ ዘንድ» እንደሚል አንድነት የሚጀምረው በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግመኛ በመወለድ ነው። ይህ የአማኞች አንድነት ነው። በጌታ የሚያምኑት ሰዎች አንድነት ነው። ስለዚህ የመንፈስ አንድነት ማለት ብዙ ሃይማኖትን ወደ አንድነት ማምጣት ወይም የልዩ ልዩ ሃይማኖቶች ኅብረት አይደለም። በአንድ ሃይማኖት ሥር ባሉ ክፍሎች መካከል ሊኖር የሚገባውን ኅብረት ማሳደግና አንድነትን መጠበቅ እንጂ።

አንዲት ጥምቀት፡- አንዲት ጥምቀት ብቻ የሚኖረው አንድ ጌታ ስላለ ነው። ይህም ጥምቀት ወደ ክርስቶስ ኢየሱስ ነው (1ቆሮ 12:13፣ ሮሜ 6:4)።

አንድ አባት ብቻ ባለበት የሚኖረው የእግዚአብሔር ልጆች የሆኑ አባል የሆኑበት አንድ ቤተሰብ ነው። የእግዚአብሔር ቤተ ሰብ (ኤፌ 2:19፣ ዮሐ 11:52፣ 1ዮሐ 3:1)። አንድነት የሚጠበቀው በእግዚአብሔር ስም ነው (ዮሐ 17:11)።

10.2.2 የመንፈስ ኅብረት (አንድነት)

መንፈሳዊ አንድነት የተመሠረተው በሰማይ ነው። መንፈሳዊ አንድነት የሰው ሥራ አይደለም። በትክክለኛው መንፈሳዊ አገላለጽ አንድነት ይጠበቃል ወይም መጠበቅ ያስፈልጋል እንጂ አንድነት አይመሠረትም (ኤፌ 4:3)። የእውነተኛ መንፈሳዊ አንድነት መተዳደሪያ ደንብ (ኮንስቲቲዩሽን) የተዘጋጀው በሰማይ ነው። ስለዚህ ሕጉ ሰማያዊ ነው። ሕጉ የጸደቀው በሰማይ ነው። ይህ ሕግ ዘላለማዊ

ልዩነትን ካሰብን ግሪክ እና አይሁዳዊ የዘር፣ የተገረዘ ያልተገረዘ የወገን፣ አረማዊና እስኩቴስ ባህላዊ፣ ባሪያና ጨዋ ማህበራዊ ልዩነትን ሊያሳይ ይችላል። ክርስቶስ ኢየሱስ አንድ አዲስ ሰው ያደረገው ይህንን ልዩነትና መከፋፈል አጥፍቶ ነው። ከሁሉም አንድ አካል ነው የሠራው። ይህም በመዋህድ የተገኘ ወይም የተፈጠረ አንድ አዲስ ሰው ነው። በክርስቶስ የተፈጠረ አዲስ ሰው ነው (2:15)።

10.2.3 አንድ የሚያደርግ የእግዚአብሔር ክብር ነው።

ጌታ ሲጻልይ «እኛም አንድ እንደሆንን አንድ ይሆኑ ዘንድ እኔም በእነርሱ አንተም በእኔ ስትሆን፣ በአንድ ፍጹማን እንዲሆኑ የሰጠኸኝን ክብር እኔ ሰጥቻቸዋለሁ» (ዮሐ 17:22) ብሏል። በቤተ ክርስቲያን አንድነት መገለጫው አንድ ልብ መሆን ሲሆን እንዲህ ዓይነት የልብ አንድነት ባለበት የእግዚአብሔር ክብር በዚያች ቤተ ክርስቲያን ይኖራል።

የእግዚአብሔር ክብሩ ባለበት የአንድነት ፍጹምነት ይኖራል (ዮሐ 17:23)። በተቃራኒው ደግሞ የተለያዩ አካል የእግዚአብሔርን ክብር ሊያሳይ አይችልም፤ በመለያየት ክብር የለምና። ክብር ለቅጂል መለያየት ስልጥኗል።

10.2.4 አንድነትን ከአካላችን እንማራለን።

አንድነትን ከአካላችን ከሰውነታችን እንማራለን። በአካል ውስጥ እያንዳንዱ የአካል ክፍል ወይም ብልት በልክ ይሠራል። እያንዳንዱ የአካል ክፍል የራሱን ኃላፊነት ይፈጽማል።

እግዚአብሔር አካልን የፈጠረው እያንዳንዱ ብልት የራሱን ኃላፊነት እንዲወጣ አድርጎ ነው። እያንዳንዱ ብልት የሚሠራው ልክ ወይም መጠን ወይም ድርሻ በሠራው (በፈጣሪው) ተበቿቶለታል።

እንዲሁም በአካል ውስጥ መጋጠምና መያያዝ አለ። እግዚአብሔር የሰውን አካል ሲሠራ እያንዳንዱ የሰውነት ክፍል ወይም ብልት የራሱን ኃላፊነት እንዲሠራ እንዲሁም እርስ በእርስ እንዲያያዝ፣ እንዲገጣጠም፣ እንዲደጋገፍና አንዱ ሌላውን እንዲመግበው አድርጎ ነው። ቃሉ «... በነገር ሁሉ ወደ እርሱ ራስ ወደሚሆን ወደ ክርስቶስ እንደግ ከእርሱ የተነሣ አካል ሁሉ እያንዳንዱ ክፍል በልክ እንደሚሠራ በተሰጠለት በጅማት ሁሉ እየተጋጠመና እየተያያዘ ራሱን በፍቅር ለማነጽ አካሉን ያሳድጋል» (ኤፌ 4:15-16) ይላል። ይህ ክፍል ከሚያስተምረው አንዱ ዋና ነገር አንዱ የሰውነት ክፍል (ብልት) ከሌላው ጋር መያያዙን ነው። አንዱ ሌላውን ይመግበዋል፣ ያገለግላቸዋል። እንዲሁም አካል ተብሎ የሚጠራው መያያዝና መተላለር ሲኖረው ነው። ብልቶች የተለያዩ ሆነው ላለ በአንድነት ሲመጡ ሲገጣጠሙ፣ ሲያያዙ አካል ይሆናሉ።

ይህ አካል እንዲያድግ ተደርጎ የተሠራ አካል ነው። የሚያድገውም ከእርሱ ከሠራውና ከሚያሳድገው ማለትም ከኢየሱስ ክርስቶስ የተነሣ እንደሆነ እንመለከታለን። እንግዲያውስ የአካል ሕይወት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። አካሉን የሚሞላ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። አካሉን የሚያሳድግ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ማደግ የሚኖረው ከሚያሳድገው ከኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

ስለዚህ በአካል ውስጥ የማይጠቅም የአካል ክፍል ወይም ብልት የለም። የማያስፈልግ ወይም ሥራ ፈት የሆነ ክፍል የለም። ከተሰጠው በላይም የሚሠራ የአካል ክፍል ወይም ብልት የለም። ሁሉም ቢሆን ልብ፣ ሳንባ፣ አይን፣ አዕምሮ፣ ኩላሊት ወዘተ የሚሠሩት ፈጣሪ በሰጣቸው የሥራ ኃላፊነትና ደረጃ ነው።

በእግዚአብሔር ቤትም ውስጥ ተመሳሳይ ነገር እንመለከታለን። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አንድነት የሚጠበቀው የተለያዩ ብልቶች (አማኞች) እርስ በርሳቸው ሲያያዙ፣ አንዱ ሌላውን ሲደግፈውና አንዱ ሌላውን ሲመግበው ሁሉም ደግሞ ባንድነት ሲታነጹ እንደሆነ እናያለን።

የአንደኛው ሰው አገልግሎት ከሌላው ወንድሙ አገልግሎት ከፍተኛ ወይም ያነሰ ነው ማለት አይቻልም። አገልግሎት ልዩ ልዩ ነውና። ነገር ግን እያንዳንዱ የሚያገለግለው በተሰጠው መጠን ነው። የልብና የኩላሊት አገልግሎት የተለያየ ነው። የእግርና የአይን አገልግሎት የተለያየ ነው። የተለያየ ይሁን እንጂ አንዱ ለሌላው ያስፈልገዋል። አንደኛው በሌላኛው ይደገፋል። የሚበልጥ አገልግሎት የሚሰጥ የሚመስለው እንኳ የሚያገለግለው በተሰጠው የሥራ ዓይነት ወይም ኃላፊነት መጠን ይሆናል።

ከሰው ተፈጥሮአዊ ሰውነት (አካል) ውስጥ የተለያዩ የአካል ክፍሎች አሉ።⁵⁰ እንዲሁም በሰው ውስጥ የተለያዩ ንጥረ ነገር ማለትም ውሃ፣ ደም፣ አጥንት፣ ጸጉር፣ ጥፍር አለ። የተለያዩ ናቸው። ሆኖም ሁሉም በአንድ ላይ ሲመጡ አንድ ሙሉ ሰው ይሆናል። እንግዲህ አንድነት በአካል ውስጥ መለያየት ሳይኖር መኖር ማለት ነው።

እንዲሁም በቤተ ክርስቲያን የተለያዩ ስጦታ አለ፣ የተለያዩ አገልግሎት አለ፣ መለያየት ግን የለም። ልዩ ወይም የተለያዩ ያደረገን ስጦታ ሰጪው ነው። የተለያዩ ስጦታን የሚሰጥ እግዚአብሔር ነው። ከዚህም የተነሣ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተለያዩ አገልግሎት አድርጎአል። ይሁን እንጂ በልዩ ልዩነት አንድነት ነው እንጂ በመከፋፈል (በመለያየት) አንድነት አይደለም።⁵¹ ልዩ ልዩ ነን፣ ግን አንድ ነን። የተከፋፈልን አይደለንም። በመከፋፈል ውስጥ አንድነት አይደለም የሚኖረው። የተለያየ አሠራር ኖሮ ለአንድ ዓላማ መሰለፍ መሥራት ይቻላል። ይህም መቀናናት መበላላት የሌለበት አንዱ ሌላውን የማያጠፋበት ትዕቢት

⁵⁰ አርጋን (Organ) ሲስተም (System) ፓርትስ (Parts) የሚባሉ አሉ። ጥናቶች እንደሚያመለክቱት በአንድ ሰው ሰውነት ውስጥ እስከ 72 ቢሊዮን የሚደርሱ ሌሎች ይኖራሉ።

⁵¹ It is unity in diversity and not unity in division.

የሌለበት ነው። ይህ መደጋገፍ ነው። ያለው ሁሉ ከእግዚአብሔር የተሰጠ መሆኑን የሚያውቅ ነው።

እንግዲህ ፍቅር በሌለበት እውነተኛ መታነጽ የለም። ፍቅር በሌለበት ዕድገት የለም። እግዚአብሔር ዕድገትን ያዘጋጀው ኦርሰ በርሰ በመደጋገፍ ውስጥ ነው። ጤናማ እካል የሚኖረው አንዱ ሌላውን ሲያንጸው፣ ሲደግፈው፣ ሲመግበውና እርሰ በርሰ ሲያያዝ ነው። ይህ ደግሞ የእግዚአብሔር አሠራር ነው።

አንድነትን ከሚያፈርሱት አንዱ ትዕቢት ወይም የበላይነት ስሜት (በ1ቆሮ 12:15) ነው። ይህ በአካል አገላለጽ የአካል ክፍል አይደለሁም ብሎ ማሰብ ነው። ከትዕቢት የተነሣ ከሌላው የአካል ክፍል እበልጣለሁ ወይም እኔ እሻላለሁ ብሎ ከማሰብ የሚመጣ «እኔ የአካል ክፍል አይደለሁም» ለብቻዬ እቆማለሁ ብሎ ማሰብ ነው።

ሌላው የአካልን አንድነት የሚያፈርሰው «አታስፈልገኝም» (1ቆሮ 12:21) ባይነት ነው። ይህም ሌላው አንድነትን የመጥላት መንገድ ነው።

በአካል ውስጥ ልዩ ልዩ ክፍል ወይም አገልግሎት መኖሩ መከፋፈል አይደለም። አንድነት ልዩ ልዩ የሆነው፣ ለአንድ ዓላማ፣ ለአንድ ግብ፣ ለአንድ ጌታ የሚሠራ ሲሆን ነው። መከፋፈል (ዲቪዥን)⁵² ግን ጥል፣ ክርክር፣ መለያት ሲኖር ነው። እኔ የእኩሌ ነኝ ባይነትና የቡድን ስሜት ሲኖር ነው። ይህ መለያየት ነው። መለያየት ባለበት ውድድርና ከሌላው እበልጣለሁ ማለት አለ። አንድነት የሚኖረው በመከፋፈል ውስጥ አይደለም። አንድነት የሚኖረው በልዩ ልዩነት (ዳይቨርሲቲ)⁵³ ውስጥ ነው። የተለያየ ሆኖ ያ የተለያየ ሌላውን የሚደግፍ የሚያንጽ የሚያሳድግ ልዩ በመሆኑ ሌላውን ለመደገፍ ሆኖ ሲገኝ ብቻ ነው።

እንግዲህ በአካል ውስጥ ያለው ድርሻ በጀማትና በማሰሪያ ምግብን እየተቀበለ አንዱ ሌላውን በመያዝና በመያያዝ፣ በመደጋገፍ እየተቀበለ አታስፈልገኝም የሚል የአካል ክፍል ሳይኖር መያያዝ እንደሆነ እንመለከታን።

10.2.5 «ወንድሞች በጎብረት ቢቀመጡ መልካም ነው»

ክርስቲያኖች ለፍቅርና ለመልካም ሥራ ለመነቃቃት መሰብሰብ ይገባናል (ዕብ 10:24)። እርሰ በርሰ መመካከር ክልብ እልከኝነት ይጠብቃል (ዕብ 3:13) ፍቅርን ያሳድጋል። ፍቅር እርሰ በርሰ እዘውትሮ በመሰብሰብ ወይም በመተያየትና በመጽናናት ይዳብራል።

ክርስቲያኖች መሰብሰባቸው ወይም በማኅበር መሆናቸው የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ይህ በጌታ ስም የሚደረግ መሰብሰብ (ማቴ 18:20፣ 1ቆሮ 5:4) ዓላማው በጎብረት እግዚአብሔርን ለማምለክ (ሐዋ 13:2)፣ ለትምህርት፣ ለጸሎት፣ ጎብረት

⁵² division/ splitting up/ schism/ break/ rupture

⁵³ diverse/ dissimilar/ varied/ various/ different

ለማድረግና የጌታን እራት አብሮ ለመካፈል (ሐዋ 2:42፣ 1ቆሮ 11:24-26፣ 14:26)፣ ለእግዚአብሔር ለመዘመር (ዕብ 2:12)፣ ጌታ ለማጎበኝ በሚገልጠው ድንቅ ሥራ ለመጽናናትና ለመታነጽ (1ቆሮ 14:3፣ 23-25) እንዲሁም ለቅዱሳን የሚያስፈልጋቸውን ለማዋጣት (1ቆሮ 16:1-2) ነው።

ኅብረት የሰዎችን መቀራረብ፣ በአንድ ላይ መቀመጥን፣ አብሮ መብላት መጠጣትን፣ በአንድ ሐሳብ በአንድ ልብ መሆንን ያመለክታል -«የመንፈስ አንድነት»።

አንድነት ለበረከት ብቁ ያደርጋል። አንድነት ጌታ በዮሐ 17 የጸለየውን ጸሎት ይመልሳል። «ወንድሞች በኅብረት ቢቀመጡ መልካም ነውና» (መዝ 133:1)⁵⁴። አብሮ በኅብረት በመሆን ውስጥ እግዚአብሔር ይገኛል፣ ሕዝቡን ይባርካል፣ ድንቅ ነገርም ያደርጋል። ያማረ የሚሆነው በእግዚአብሔር መለኪያ ነው። በአንድነት ውስጥ ከእግዚአብሔር የሚታዘዝ በረከት አለ። በአንድነት ውስጥ በዘይት መቀባት መቀደስ አለ።

አንድነት የሚደፈርሰው በቀላል አለመግባባት ወይም በሀሳብ ልዩነት ሊሆን ይችላል። ሐዋርያው ጳውሎስ ለፊልጵስዮስ ሰዎች ሲጽፍ፡-

«በአንድ አላብ በጌታ እንዲሰማሙ ኤዎድያንን እመክራለሁ ሲንጤኪንንም እመክራለሁ። አንተም ደግሞ በሥራዬ አብረህ የተጠመድህ እውነተኛ ሆይ እንድታግዛቸው እለምንሃለሁ ስሞቻቸው በሕይወት መጽሐፍ ከተጻፉት ከቀሌምንጦስና ደግሞ ከእኔ ጋር አብረው ከሠሩት ከሌሎች ጋር በወንጌል ከእኔ ጋር አብረው ተጋድለዋል» (ፊሊ 4:1-3)።

እነዚህ ሁለት ሴቶች ጳውሎስን በአገልግሎቱ ያገዙት ናቸው። ግን በመካከላቸው ደግሞ ሰላም የደፈረሰበት ጊዜ ነበር። የሁለት ሴቶች (ሰዎች) አለመስማማትን ለማቃለል መርዳት የቤተ ክርስቲያን ኃላፊነት ነው።

እንዲሁም በቤተ ክርስቲያን የአንድነት ጠላት «ለወገኔ ይጠቅማል» ማለት ወይንም «ከንቱ ውዳሴ» ነው (ፊል 2:3)⁵⁵። ለወገኔ ይጠቅማል የሚል ሰው የሚያደርገውን ሌላውን ለመጉዳትና ለራሱ ግን «ነጥብ ለማግኘት» ነው (1:17)። አድመኛነትና ራስ ወዳድነት ለወገኔ ይጠቅማል የሚል ሰው ባሕርያት ሲሆኑ የክርስቲያን ባሕርያት ግን አይደሉም።

አንድነት ጓደኝነት አይደለም ከጓደኝነት በላይ ነው። አንድነት ማጎበኝ አይደለም፣ አንድነት ዕድር አይደለም። ዕድር ሰዎች በችግር ጊዜ ለመረዳዳትና ለመደጋገፍ

⁵⁴ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም መዝ 133 «ወንድሞች ተስማምተው በአንድነት ሲኖሩ፣ እንዴት መልካም ነው! ምንኛስ ደስ ያስኛል! በራስ ላይ ፈሶ፣ እስከ ጢም እንደሚዘልቅ፣ እስከ አሮን ጢም እንደሚወርድ፣ እስከ ልብሱም ዐንገትጌ እንደሚደርስ ውድ ሽቱ ነው። ደግሞም በጽዮን ተራራ ላይ እንደሚወርድ፣ እንደ አርሞንዲም ጠል ነው፣ በዚያ እግዚአብሔር በረከቱን፣ ሕይወትንም እስከ ዘላለም አዞክልና።»

⁵⁵ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም፡- «በራስ ወዳድነት ምኞት ወይም ከንቱ ውዳሴ ለማግኘት እንዳችም አታድርግ» ይላል።

የሚያደርጉት የጋራ ስምምነት ነው። በዕድር ሥርዓት ዋና ትኩረቱ ችግር የደረሰበት ብቻውን እንዳይቸገር ማድረግ ነው። ዕድር ለሚቋቋምበት ዓላማ ጠቃሚ ቢሆንም የክርስቲያን አንድነት ግን ዕድር አይደለም። «የክርስቲያኖች ዕድር ቢቋቋም እንኳ» ይህ መንፈሳዊ አንድነትን አይተካም እንዲያውም የክርስቲያኖች ዕድር በክርስቶስ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ የተገኘውን የመንፈስ አንድነት እንዳይጋርደው ወይም ጥሎሽ እንዳያጠላበትና እንዳያደበዝዘው መጠንቀቅ ያስፈልጋል። መንፈሳዊ አንድነት ከየትኛውም ዓይነት ሀብረት፣ ማህበር፣ ዕድር፣ መረዳጃ፣ ወዘተ የተለየ ነው።

አንድነት የሚጠናከረው በመቀባበልና በፍቅር በመኖር ነው። ይህ ደግሞ መተማመንን፣ ለአንድ ዓላማ መቆምን፣ እንዲሁ ስሌላው ማሰብንና ወንድሜ ከእኔ ይሻላል ብሎ መቁጠርን ይጠይቃል። የአንድነቱ ዓላማ የክርስቶስ አካል መታነጽ፣ የእግዚአብሔር መንግሥት መስፋትና የእግዚአብሔር ክብር ናቸው።

ስለዚህ በጌታ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ የተመሠረተውን የመንፈስ አንድነት ከክርስቲያኖች ሁሉ ጋር የጠበቀ ግንኙነት በማድረግና አብሮ በመሥራት መጠበቅና (አፌ 4:3) ማጽናት ያስፈልጋል። ይህ የእግዚአብሔር ሕዝብ ደግሞ ስለ ወንጌል በአንድነት መጋደል ይገባዋል (ፊሊ 1:27)። ክርስቲያኖች በኅብረት ሲሆኑና እግዚአብሔርም ድንቅ ሲያደርግ ቤተ ክርስቲያን ትከብራለች (ሐዋ 5:12-13)፣ ዓለምም በክርስቶስ እንዲያምን ምክንያት ይሆናል (ዮሐ 17:20)።

ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ቆሮ1:2 «የእነርሱ እና የእኛ ጌታ የሆነው የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ስም በየስፍራው ከሚጠሩት ሁሉ ጋር» ይላል። ይህ ሐዋርያው ጳውሎስ «እነርሱ» በማለት ከእርሱ ጋር ኅብረት እያደረጉ ያሉት ሌሎች የሚጻፍላቸው ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ በእንዱ ጌታ ሥር ያሉና ከዚያም አልፎ ሐዋርያው ጳውሎስ የማያውቃቸው በምድር ዙሪያ በየሥፍራው ሁሉ የኢየሱስ ክርስቶስን ስም የሚጠሩት ሁሉ ማለት ነው። አንድ ያደረጋቸው የኢየሱስ ክርስቶስን ስም መጥራታቸው (በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ማመናቸው) ነው። እነዚህ ሁሉ ኅብረትና አንድነት አላቸው። ጌታ «አንድ መንጋ እንደ እረኛ» (ዮሐ 10:16) በማለት እንዳስተማረው።

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ እኛ አንድ እንድንሆን ጸልዮአል። ጌታ በዮሐ 17 ስለ አንድነት የጸለየው ጸሎት ለደቀ መዛሙርቱና ከእነርሱም መልእክት የተነሣ ለሚያምኑ ሁሉ በመሆኑ ይህ አንድነት በምድር ላይ ያሉትን ክርስቲያኖች ሁሉ የሚያጠቃልል ነው (ዮሐ 17:16-26)።

በማር 9:38-41 ላይ ደቀ መዛሙርት በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አጋንንት ሲያወጣ አይተውት ከእነርሱ መካከል ባለመሆኑ ስለከለከሉት አንድ ሰው እናነባለን። በዚያም ምዕራፍ እንደምናየው ደቀ መዛሙርት ራሳቸው አጋንንት ለማውጣት ግን አልቻሉም (ቁ18፣ 28) ነበር። በደቀ መዛሙርቱ አስተሳሰብ የኢየሱስን ስም መጠቀም የሚችል ሰው ከእነርሱ መካከል የሆነ ሰው ብቻ ነው። የጌታ መልስ ግን «አትከልክሉት የማይቃወሙን እርሱ ከእኛ ጋር ነው። የክርስቶስ ስለሆናችሁ ...» ይላል። የክርስቶስ የሆኑ ግን እኛን የማይከተሉን በሌላ በፊት ያሉ እነርሱ ከእኛ ጋር ናቸው።

10.2.6 «እግዚአብሔር ዳኛ ይሁን»

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ኃይለኞችና ደካሞች ይኖራሉ (ሮሜ 15:1)። በሀብት መጠን፣ በጌታ ባመኑበት ዘመን፣ በትውልድ፣ በእውቀትና በሌሎችም በምድር ባሉ የሰውን ማንነትና በጎብረተሰብ ውስጥ ያለውን ደረጃ በሚለዩ ነገሮች ያልተከፋፈለችው ቤተ ክርስቲያን አንድነቷን የምታጸናው የአንዱን ሽክም ሌላው በመሸክም ነው። ዓላማውም ልዩነት ሳይኖር ሁሉም ብልት እንዲታነጽ እንጂ እንዳይፈርስ፣ እንዲፈወስ እንጂ እንዳይቆስል ነው። «እርስ በርሳችሁ በአንድ አባብ ተስማሙ የትዕቢትን ነገር አታስቡ ነገር ግን የትሕትናን ነገር ለመሥራት ትጉ። ልባዎች የሆናችሁ አይምሰላችሁ» (ሮሜ 12:16)።

አንድነትን መጠበቅ ለጌታችን ሰሊዮሱስ ክርስቶስ የመገዛት ምልክት ነው። *
ሐዋርያው ጳውሎስ በወንድሞች መካከል መለያየት ስለሚያመጡት ሲናገር «ሰገዛ ሆዳቸው እንጂ ለጌታችን ሰሊዮሱስ ክርስቶስ አይገዙምና» (ሮሜ 16:17-18) ይላቸዋል።

በሚቻለው ሁሉ አብሮ መሆን መልካም ቢሆንም ከክርስቲያን ኅብረት ሰዎች ሊለዩ የተፈቀደው በሦስት ዋና ምክንያቶች ነው።

- ክርስቶስን ከሚክድ (1ዮሐ 2:21-23፣ 2ዮሐ 7-9) ሌላ ወንጌል ከሚያስተምር ሰው
- የማይመለስ የኃጢአተኝነት ሕይወት ካለው (1ቆሮ 5:1-11)
- የሚለያይ መንፈስ ይዞ ከሚንቀሳቀስ (ቲቶ 3:10-11)

ከዚህ ውጭ በየምክንያቱ መለያየትና መከፋፈል የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ማፍረስ ነው (1ቆሮ 3:16-17)።

እርግጥ ኅብረት የሚለካው ሰዎች አብረው በሚሆኑበት የጊዜ መጠን ሳይሆን ባሉበት ቦታ (በተራራቀም ሥፍራ ላይ) ሆነው በወንድማማች ልብ መተላለባቸውና አንዱ ሰሌላው በጎ ነገር ማሰቡ ነው።

በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ምንም ዓይነት ልዩነትና መበላሰጥ የለም። ሁሉም በክርስቶስ ደም የነፃ ኃጢአተኛ ነው። ሁሉም ሰው ከእግዚአብሔር ጸጋ በስተቀር መጨረሻው የዘላለም ሞት ነበር። ስለዚህ አንዱ ከሌላው የሚበልጥበት ወይም «ልዩ» የሚያደርገው ምንም ምክንያት የለም። ሁሉም ከሰጭው ከእግዚአብሔር የተቀበለው ነው (1ቆሮ 4:6-7)።

በወንድሞች መካከል የእርስ በርስ መግት መነሳቱ ብቻውን የዝቅተኛ ክርስትና ሕይወት አመልካች ነው።

እንግዲህ ስለ ትዳር ጉዳይ የፍርድ ቤት ቢያስፈልጋችሁ በቤተ ክርስቲያን የተናቁትን ሰዎች ፈራጆች አድርጋችሁ ታስቀምጣላችሁ? አሳፍራችሁ ዘንድ ይህን እላለሁ እንደዚህ ነው። በወንድሞች መካከል ሽማግሌ ሊሆን የሚችል አንድ አስተዋይ ሰው በእናንተ ዘንድ አይገኝም? ነገር ግን ወንድም ወንድሙን ይከላል ይህም በማያምኑ ፊት ይደረጋል? እንግዲህ ፈጽሞ የእርስ በርስ መግት

እንዳለባችሁ በእናንተ ጉድለት ነው። ብትበደሉ አይሻልምን? ብትታሰሱ አይሻልምን? ነገር ግን እናንተ ትበድላላችሁ ታታልሎማላችሁ፤ ያውም ወንድሞቻችሁን (1ቆሮ 6:4-8)።

ሙግት ከመኖሩ ባሻገር በማያምኑት ፊት መካሰስ ቃሉን መጣስ ነው።

በአሁኑ ዘመን ቤተ ክርስቲያን ዕድገቷ እንደ በረከት ሳይሆን እንደ ችግር በሀብት መባረኳም የመነካካሻ ምክንያት እየሆነ መጥቷል። በሰብብ አስባቡ በመንጋው መካከል መከፋፈል እየታየ ነው።

እስቲ ወንድምን ወንድሙ በዓለም ፍርድ ቤት ሲከሰው በልቡ ምን እያለ ይመስለችኋል? ይህ ጸሐፊ እንደሚከተለው ይተረጉመዋል።

«ክቡር ፍርድ ቤት በጌታ ወንድሜ የሆነ ሰው በእኔ ውላኔ ሥር ሊሆን አልፈለገም። እንዲታዘዝኝ ወይም ወንዝሩን እንዲመልሰልኝ ንገርልኝ ያልዘለም አሰረው። ይህ የምክሰው ሰው በጌታ ወንድሜ መሆኑን አውቃለሁ። ስሁሉታችንም የወደደንና የሞተልን ጌታ አለን። በመካከላችን እውነተኛ ምስክር የሆነ በሰማይና በምድር የጻና ቃል አለን ለምሳሌ 1ቆሮ 6:4-8. እርሱም በሁለታችንም እጅ ይገኛል።

«ክቡር ፍርድ ቤት የምናመልከው አምላክ እግዚአብሔር «የምድር ሁሉ ፈራጅ» እንደሆነ በመጽሐፍ ቅዱስ እናነባለን። ግን አሁን እርሱ ሊጻገን አልቻለም ወይም አልፈለገም። የቤቱን ኃላፊነት ጠቅልሎ ሰለኛ (ለመረዎች) ትቶልናል። እኔ በዚህ ጻድቅ ፈራጅ በሆነው ሕይወት እግዚአብሔር ፊት በየዕለቱ የምንበረክክ መሆኔና ከእርሱም የተቀበልሁት አደራ በኖርም ክቡር ፍርድ ቤት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለተነሣ ችግር ከእግዚአብሔር ይልቅ አፋጣኝ መልስና የማያዳግም ፍርድ ለማግኘት «ክቡር ፍርድ ቤት ወደዚህ ችሎት መጥቻለሁ»

ይህም ሁሉ ሆኖ የእግዚአብሔርን ሀሳብ ያገለገልን ይመስለናል። የዚህ ሁሉ ድምር ውጤት «መከሩም አለፈ እኛ ግን አልዳንም ነው» (ኤር 8:20) ሆኗል። እራሳችንን ይበልጥ ለእግዚአብሔር ቁጣ እያዘጋጀን ነው። ከቁጣ እየራቅን ወደ እግዚአብሔር እየተመለስን አይደለም። እቤት የእግዚአብሔርን ማንነት አለማወቅ! እርሱንም መዳፈር ቁጣውን ማነሣሣት። አዚም ማለት ይህ ነው (ገላ 3:1)። ድንዛዜ። ጨውነትን ጥሎ አልጫ መሆን (ማር 9:50)።

ወገኖቼ የዚህ ዓይነት አካሄድ ለስብራት ነው። ቃሉ የሚለው «ከተጻፈው አትሰፍ» ነውኩ።

መለየትን ለሚወድ ለመለያየት በቂ ምክንያቶች ማቅረብ ይቻላል። በዓለም ያሉት የሚለያዩት በእነርሱ ዐይን ምክንያቱ በቂ ስለሆነላቸው ነው። በቤተ ክርስቲያን ግን ከስህተት ትምህርትና ከኃጢአት በስተቀር ለመለያየት ምንም ምክንያት የለም። ቤተ ክርስቲያን በዓለም ያለች ከዓለም ያይደለች የዓለም ብርሃን የምድር ጨው ... ነች። ተልዕኮዋ መለወጥ ነው። ዓለምን መለወጥ። አእምሮን ለክርስቶስ መማረክ። ቤተ ክርስቲያን የሕይወት ሽታ የእረፍት አምባ ነች።

እንግዲህ የእግዚአብሔር የፍቅር ሥርዓት፡- ወንድምን ከማታለል - መታለልን መምረጥ፤ ወንድምን ከመበደል በእርሱ መበደልን መምረጥ፤ ወንድምን በቤተ ክርስቲያን የተናቁ በተባሉ ሰዎችና በማያምኑት ፊት ከመከሰስ፤ በወንድሞች መጻናትን መምረጥ እንደሚሻል ይናገራል። «... የፍርድ ቤት ቢያስፈልጋችሁ፤ ... ያውም ወንድሞቻችሁን» (1ቆሮ 6:4-8)። እንግዲህ የሚያንጽ ፍቅር ስለ ራስ መብት የማይከራከር ብቻ ሳይሆን ሲያስፈልግ የራስን «መብት» ሳይቀር ስለ ወንድሙ የሚተው ነው። ይህ ካልሆነ ግን እንደ ሌላው ኃጢአት ሁሉ የዓመፃ መንገድ ነው (7:9-10)።

የወንድሞች ጻኝነት እንዲኖር የተነገረን፤ ሌላም እማራጭ ያልተሰጠን ወንድሞች ጉዳዩን ከእግዚአብሔር ቃል አንጻር አጥንተው በእግዚአብሔር ፊትም በጸሎት በመቅረብ የእርሱን ምሪት ጠይቀው ስለሚያደርጉት ነው።

እንዲሁም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በኤዎድያንና በሲንጤ መካከል እንደ ነበረው ችግር (ፊሊ 4:2)፤ በማርቆስ ምክንያት በጳውሎስና በበርናባስ መካከል እንደተነሣው አለመግባባት (ሐዋ 15:36-41)፤ ወይም በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን እንደነበረው ዓይነት የትዳር ክርክር (1ቆሮ 6-7) ወይም የተለያዩ አለመግባባቶች ቢነሱ አለመግባባቶቹ ጌታ በሚሰጠው ጥበብ እንደሚቃለሉ በማመን (ቆላ 4:10፤ 2ጢሞ 4:11) ያልተግባቡት ሰዎች እንዲታረቁ ሌሎች እንዲሸመግሏቸው ክቅዱሳን ይልቅ በዓለማውያን ፊት እንዳይቆሙ (1ቆሮ 6:1-6) አጥብቀው ሊመክሯቸው ይገባል።

ቤተ ክርስቲያን በምዕመናቿ መካከል ለሚነሱ አለመግባባቶችና ክርክሮች የመጨረሻ ውሳኔ የመስጠት ሥልጣን ስላላት ሚስጢርን ከሚገልጠው አምላክ የእንቅስቃሴ ፍቺ በመቀበል (ዳን 2:17-18፤ 27-28) በቅንነት ልታስተዳድር ይገባታል።

የእግዚአብሔር ቃል «ከእናንተ ግን ማንም ጥበብ ቢጎድለው ሳይነቅፍ በልግሰና ለሁሉ የሚሰጠውን እግዚአብሔርን ይለምን ለእርሱም ይሰጠዋል» (ያዕ 1:5)። ይህ ሰማያዊ ጥበብ ለሚፈልግ ሰው የተሰጠ የተስፋ ቃል ነው። ይህ ጥበብ ቤተ ክርስቲያንን ለመመምራት የሚሆን ጥበብ በመሪዎች መካከል አለመግባባት ሲነሣ ለመፍትሔ የሚሆን ጥበብ ወዘተ ይሆናል። ጥበብ የሚገኘው ከእግዚአብሔር ነው መንገዱ ደግሞ መለመን ነው። ለሚለምን ይሰጠዋል።

አንድ ሰው ይህን ጥበብ ለመቀበል የመጀመሪያው እርምጃ ሰማያዊ ጥበብ እንደጎደለው ማስተዋልና ከእግዚአብሔር ለመለመን መፈለግ ነው። እግዚአብሔር ሕልምንንና ፍችን የሚገልጥ ጥበብ ለዳንኤል ሰጥቷል። እውነተኛዋን እናት ለመለየት የደም ምርመራ ባልታወቀበት ዘመን ጥበብን ለሰሎሞን ሰጥቶአል። ዳንኤልና ሰሎሞን ጥበብ እንዲሰጣቸው እግዚአብሔርን ለምነዋል። በዚህ ዘመን ስለ ቤተ ክርስቲያን ችግር እግዚአብሔርን ለምኖ መፍትሔ መቀበል ምነው ቀረ? አማራጩ ምነው ሌላ ሆነ? እንግዲህ ስለ ቤተ ክርስቲያን ችግር መፍትሔውን ከእግዚአብሔር የሚፈልግ መሪ ቤተ ክርስቲያን የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኗን ያልዘነጋ መሪ ነው።

በማጠቃለያው አንድነትን በአሁን ጊዜ የወደፊት በሚል ማየት ይቻላል። ቅዱሳን ሁሉ በአሁኑ ጊዜ አንድነታችንን እንጠብቃለን ወይም በክርስቶስ አንድ ሆነን

ስንኖር ሳለ ይህን አንድነት ጠብቀን መኖር ይገባል። ወደ ፊት ደግሞ የአንድነት ሙላት ልክ እንደርሳለን። የአንድነት ሙላት ልክ በዮሐ 17:11 «አንደኛ አንድ ይሆኑ ዘንድ» ብሎ ጌታ እንደጸለየው በአብና በወልድ መካካል ያለው አንድነት የሙላት መጨራሻ የሙላቱ ልክ ነው።

አንድነት የመንፈሳዊ ዕድገት መለኪያ ወይም መመዘኛ ነው (1ቆሮ 3:3)። መለያየት አስማዊነት ነው፤ ሥጋዊነት ነው (1:10፤ 3:3፤ 2ጢሞ 2:14፤ ኢፌ 4:3)። መለያየት እንዳይኖር ሐዋርያው ጳውሎስ ያስጠነቅቃል፤ ይመክራል፤ ያሳስባል። እንዲሁም አንድነታቸውን እንዲጠብቁ ትጋት እንዲያሳዩ ይመክራቸዋል።

መስቀል ጥል የሚገደልበት ሥፍራ እንደሆነ (ኤፌ2:15-16) እንዲሁ ሁለት የተጣሉ ሰዎች መታረቅ የሚችሉት በክርስቶስ ኢየሱስ መስቀል ሥር በአንድነት በመቅረብ ነው። መስቀሉ አስታራቂ ነው። ወደ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል የሚመለከት ሁሉ ጌታ የሞተበትን ዓላማ ያያል። ስለዚህ ጥልን ይገድላል።

አንድነት በትምህርት ብቻ አይመጣም። አንድነት ከመማር በተጨማሪ የተማሩትን በሕይወት በተግባር በመተርጎምና በነዛዜ፤ በንስሐ፤ በመመለስና በእርቅ ነው (ሰምሳሌ 2ዜና 30:12 ይመልከቱ)። በአንድ ላይ በመምጣትና በእግዚአብሔር ፊት በመቅረብ፤ በእውነተኛ ንስሐ እግዚአብሔርን ይቅርታ በመጠየቅ ይመጣል። እርስ በእርስም በመታረቅ አንድነት ይመጣል።

በአጠቃላይ የእርስ በርስ መከፋፈል ችግር ለነበረባት ለቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ሐዋርያው ጳውሎስ እንደጻፈላቸው «... ወንድሞች ሆይ ... በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እለምናችኋለሁ» (1ቆሮ 1:10) እንዳለ በዚህ ዘመን ያለችው ቤተ ክርስቲያን አንድ ትሆን ዘንድ እኔም የማልጠቅም የጌታ ባርያ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እለምናለሁ። ይህ የክበረ የእግዚአብሔር ሀሳብ ነው። «... በአንድ ሀሳብ ተስማሙ፤ አንድ ፍቅር፤ አንድም ልብ፤ አንድም አሳብ ይሁንላችሁ» (ፊሊ 2:2)።

ምዕራፍ 11 ቅድስና

11.1 ቤተ ክርስቲያን ንጽሕት ሙሽራ

እግዚአብሔር በብሉይ ኪዳን የእስራኤልን ሕዝብ የመረጠው ከሌላው ሕዝብ ሁሉ ለእርሱ የተለየና የተቀደሰ ሕዝብ እንዲሆንለት ነው። ሙሴ በዘጸ 7:6 ላይ «ለአምላክህ ለእግዚአብሔር አንተ ቅዱስ ሕዝብ ነህና በምድር ፊት ከሚኖሩ አሕዛብ ሁሉ ይልቅ ለእርሱ ለራሱ ሕዝብ ትሆንለት ዘንድ አምላክህ እግዚአብሔር መረጠህ» ይላል። በአዲስ ኪዳንም በእምነት የአብርሃም ዘር ለሆኑ «የእግዚአብሔር እስራኤል» (ገላ 6:16) የሆነችው ቤተ ክርስቲያን የተጠራችው ለቅድስና ነው።

«በእግዚአብሔር ቅንዓት አቀናላችኋለሁና እንደ ንጽሕት ድንግል⁵⁶ እናንተን ለክርስቶስ ላቀርብ ለአንድ ወንድ አጭቻችኋለሁና» (2ቆሮ 11:2)። ሐዋርያው ቋውሎስ ለይጣን ቤተ ክርስቲያንን ሊያረክሳት ይችላል ብሎ በልቡ ያለውን ፍርሃት ሲናገር

ነገር ግን እባብ በተንኮሉ ሔዋንን እንዳሳታት አሳባችሁ ተበላሽቶ ለክርስቶስ ከሚሆን ቅንነትና ንጽሕና ምናልባት እንዳይለወጥ ብዬ አፈራለሁ የሚመጣውም ያልሰበክነውን ሌላ ኢየሱስ ቢሰበክ ወይም ያላገኛችሁትን ልዩ መንፈስ ወይም ያልተቀበላችሁትን ልዩ ወንጌል ብታገኙ በመልካም ትታገሱታላችሁ»⁵⁷ (2ቆሮ 11:3-4) ይላል።

የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕና የሚያገድፈው «ሌላ ኢየሱስ»፣ «ልዩ መንፈስ» ወይም «ልዩ ወንጌል» ነው። ይህ የሐሰት ትምህርተ ስለሆነ የቤተ ክርስቲያን ነውር ነው።

ክርስቶስ ደግሞ ቤተ ክርስቲያንን እንደ ወደዳት ሚስቶቻችሁን ውደዱ በውኃ መታጠብና ከቃሉ ጋር እንጽቶ እንዲቀድሳት ስለ እርስዎ ራሱን አሳልፎ ሰጠ

⁵⁶ «The allusion is still kept up; and there seems to be a reference to Lev 21:14, that the high priest must not marry any one that was not a pure virgin. Here, then, Christ is the high priest, the spouse or husband; the Corinthian Church the pure virgin to be espoused; the apostle» (Clarke)

⁵⁷ For if someone comes to you and preaches a Jesus other than the Jesus we preached, or if you receive a different spirit from the one you received, or a different gospel from the one you accepted, you put up with it easily enough. (NIV)

እድፈት ወይም የፊት መጨማደድ⁵⁸ ወይም እንዲህ ያለ ነገር ሳይሆን ቅድስትና ያለ ነውር ትሆን ዘንድ ክብርት የሆነችን ቤተ ክርስቲያን ለራሱ እንዲያቀርብ ፈለገ (ኤፌ 5:25-27)።

ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱን አሳልፎ የሰጣት ስለ ወደዳት ነው። ይህች የወደዳት ቤተ ክርስቲያን የታጠበች፣ የነጻች፣ የተቀደሰችና ለእርሱ ብቻ የሆነች ሙሽራ እንድትሆን ይፈልጋል። ስለዚህ የቤተ ክርስቲያን መቀደስ ጌታ ኢየሱስ ራሱን ለቤተ ክርስቲያን አሳልፎ የመስጠቱ ውጤት ነው። ቤተ ክርስቲያን ትቀደስ ዘንድ እርሱ ራሱን አሳልፎ ሰጠ።

ይህችን ሙሽራ ሙሽራውን ኢየሱስ ክርስቶስ ሊወስዳት ይመጣል። የራትም ግብዣ ያደርጋል። በሰማይ ያለው ድምፅ እንዲህ ይላል።

ሃሌ ሉያ ሁሉን የሚገዛ ጌታ አምላካችን ነግሦአልና የበጎ ሠርግ ስለ ደረሰ ሚስቱም ራስዋን ስላዘጋጀች ደስ ይበለን ሐሴትም እናድርግ ክብርንም ለእርሱ እናቅርብ። ያጌጠና የተጣራ ቀጭን የተልባ እግር ልብስ እንድትጎናጸፍ ተስጥቶአታል። ቀጭኑ የተልባ እግር የቅዱሳን ጽድቅ ሥራ ነውና እርሱም ወደ በጉ ለርግ እራት የተጠሩ ብፁዓን ናችው ...» (ራእ 19:7-9)።

ቤተ ክርስቲያን ሙሽራዋ የክብር ጌታ ስለሆነ እርሱዋም ክብርት ናት። ቤተ ክርስቲያን ያለ ነውር ለክርስቶስ ብቻ የታጨች ቅድስት ናት፤ ቤተ ክርስቲያን የመዛልና የድካም መግለጫ የሆነ ጉድፍ ወይም የፊት መጨማደድ የሌለባት በተስፋ የተነቃቃችና ተዘጋጅታ የሙሽራውን መምጣት ነቅታ የምትጠባበቅ መሆን አለባት።

11.2 ቅድስና ምንድን ነው?

ቅድስና⁵⁹፡ ከዓለም ማለትም ከሥጋ ምኞት፣ ከዓይን እምሮትና ስለ ገንዘብ ከሆነ መመካት (1ዮሐ 2:15) በመለየት፣ የኢየሱስ ክርስቶስን መልክ በመምሳሌ ማደግና (ሮሜ 8:29) የመለኮት ባሕርይ ተካፋይ መሆን ነው (ዘሌ 19:2፣ ዕብ 12:10፣ 2ጴጥ 1:4)።

⁵⁸ **Not having spot** - No blemish on the face; no spots upon the garment; the heart and life both holy. **Wrinkle** - No mark of superannuation or decay. The word is commonly applied to wrinkles on the face, indicative of sickness or decrepitude. (Clarke)

⁵⁹ ቅድስና--holiness (HB: godesh GK: hagiosune) - separation or setting apart. ቅዱስ (ቅዱስ፣ ቅድስና፣ መቀደስ) የሚለው ቃል ከማንኛውም የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ይልቅ በብዛት የሚገኘው በዘሌዋውያን መጽሐፍ ነው። በዘሌዋውያን እንደተገለጸው ቅድስና መሥዋዕት በሚቀርብበት ሰዓት ወይም ወደ መገናኛው ድንኳን ሲገባ ብቻ የመታጠብ ወይም የመንጸት ሕግ ሳይሆን፣ ቅድስና የኑሮ ዓይነት፣ የሕይወት ፍልስፍና፣ አኗኗር፣ በቀን ለ24 ሰዓት የሚታሰብ ወይም የሚደረግ ሕይወት ነው።

ይህ ክርስቲያን ሙሽራዋን እንደምትጠብቅ ሙሽሪት ያለ ነውር በቅድስና ልትኖር ተጠርታለች (2ቆሮ 11:2፤ ኤፌ 5:27)። ስለዚህ የእግዚአብሔር ፈቃድ ሰእኛ መቀደስን እንድንፈልግ (ዕብ 12:14)፤ እንድንቀደስና (1ተሰ 4:3) በመቀደስም እግዚአብሔርን እንድንመስል ነው (1ጴጥ 1:15-16)። ያለ ቅድስና እግዚአብሔርን ሊያይ የሚችል ማንም የለም (ዕብ 12:14)።

መቀደስ በአጭር ቃል መለየት ማለት ሲሆን፤ መቀደስን በሁለት ክፍሎች ማየት ይቻላል።

- መቀደስ - መለየት ነው
- መቀደስ - እግዚአብሔርን መምሰል ነው

ነፍሱን ማለት (ወላጅ) *ወይት* (ሥጋ)

ቅድስና መምሰልና አለመምሰል ነው። መምሰል እግዚአብሔርን ሲሆን አለመምሰል ደግሞ ዓለምን ነው። መቀደስ ተዛምዶን ያመለክታል። ከዓለም መለየትንና ወደ እግዚአብሔር መቅረብን።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ቅዱስና ተንኮል፤ ነውርም የሌለበት ከኃጢአተኞች የተለየ» (ዕብ 7:26) ነው። ጌታ ከኃጢአተኞች ጋር ይበላና ይጠጣ ነበር (ማር 2:15-16)። የኃጢአተኞች ወዳጅ (ማቴ 11:19) ተብሏል። ግን «ከኃጢአተኞች የተለየ» ነበር። በዓለም ውስጥ ነበር ከዓለም ግን አልነበረም። መለየት በኃጢአት አለመተባበር ነው (ራእ 18:4)።

መቀደስ ከሥጋዊ ምኞት መራቅ ነው (1ጴጥ 2:11)። «ከምድርም አሕዛብና ከእንግዶች ሴቶች ተለዩ» (ዕዝ 10:11) እንደሚል። ሥጋዊ ምኞት ነፍስን ይዋጋል ስለዚህ መሸሽ ያስፈልጋል።

ለዎችን ሁሉ የሚያድን የእግዚአብሔር ጸጋ ተገልጦአልና ይህም ጸጋ ኃጢአተኝነትንና ዓለማዊ ምኞትን ከደን የተባረከውን ተስፋችንን እርሱም የታላቁን የእምላካችንንና የመድኃኒታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር መገለጥ እየጠበቅን ራሳችንን በመግዛትና በጽድቅ እግዚአብሔርንም በመምሰል በአሁኑ ዘመን እንድንኖር ያስተምረናል። መድኃኒታችንም ከዓመጽ ሁሉ እንዲቤዠን መልካሙንም ለማድረግ የሚቀናውን ገንዘቡም የሚሆነውን ሕዝብ ለራሱ እንዲያገጽ ስለ እኛ ነፍሱን ሰጥቶአል (ቲቶ 2:12-14)።

እግዚአብሔርም በልጁ የሚያምኑትን ሁሉ ልጁን እንዲመስሉ አስቀድሞ ወስኗል (ሮሜ 8:28)። ይህ ልጁን መምሰል የልጁን ባሕርይ መያዝ ነው፤ ልጁን መምሰል ፀትንጣኤ ጊዜ ደግሞ የማይበሰብስ አካል መልበስ ነው።

11.2.1 መቀደስ - መለየት ነው።

ሙሴ ወደ እግዚአብሔር ሲጸልይ «በምድርም ፊት ካለው ሕዝብ ሁሉ እኔና ሕዝብህ የተለየን እንሆን ዘንድ» (ዘጸ 33:16) እንዳለው ከሌላው ሕዝብ ሁሉ ለእግዚአብሔር የተለየ መሆን ነው። ከእርኩስት መለየትና የክብር ዕቃ መሆን ነው (2ጢሞ 2:21)። ጌታ እግዚአብሔርም ሲናገር «እኔ እግዚአብሔር ቅዱስ

ነኝና ለእኔም ትሆኑ ዘንድ ከአሕዛብ ለይቻችኋለሁና ቅዱሳን ትሆኑልኛላችሁ» (ዘሌ 20:26) ብሏል።

«ከመካከላቸው ውጡና የተለያችሁ ሁኑ ርኩሱንም አትንኩ» (2ቆሮ 6:17) እንዲሁም (ኢሳ 52:11) የሚለው ትእዛዝ የተመሠረተው በእግዚአብሔርና በሕዝቡ መካከል ከሚኖረው (ካለው) ግንኙነት የተነሣ ነው። መለየት ግንኙነት የሚያስከትለው እርምጃ ነው። መለየት ጣዖትን ከሚያመልኩ፣ ከዓለምና በእግዚአብሔር ሚዛን ከተጠላ ነገር ጋር የቀረበ ግንኙነት አለማድረግ ነው። የመለየት ውጤቱ እግዚአብሔር የሚቀበለው ለው መሆን ነው። «እኔም እቀበላችኋለሁ፣ ለእናንተም አባት እሆናለሁ፣ እናንተም ለእኔ ወንድ ልጆቼና ሴት ልጆቼ ትሆናላችሁ» (2ቆሮ 6:18) ይላል። መለየት «ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ አለመጠመድ»፣ ከዓመጽ ጋር ተካፋይ አለመሆን» (ቁ14) ሁሉ ነው።

ጣዖትን ከማምለክ፣ ከጥንቆላ፣ ከስካር፣ ከዝመት፣ ከዘፋኝነት ወዘተ መለየት ብቻውን መቀደስ አይሆንም። እነዚህን አለማድረግ በጣም ጥሩ ነው፤ ግን ቅዱስ አያደርግም፤ ይህ የሞራል ሰው ወይም ሃይማኖተኛ መሆን ነው። «እውነት እውነት እላችኋለሁ ጽድቃችሁ ከፈሪሳውያን ጽድቅ ካልበለጠ» (ማቴ 5:20) ብሎ ጌታ እንዳስተማረው የፈሪሳውያን ጽድቅ በሃይማኖተኝነት ላይ የተመሠረተ ሕግን (ሥርዓትን) የመጠበቅ ኑሮ ነበር።

መቀደስ ዓለምንና የዓለም የሆነውን አለመውደድ «ሲደመር» እግዚአብሔርን መምሰል ነው። ስለዚህ ከምን እንደተለየን ማወቁ ብቻ አይበቃም ወደ ማን እንደተለየን እንጂ።

መቀደስ = ከዓለም በመለየት + ለእግዚአብሔር መሆን ነው።

11.2.2 መቀደስ እግዚአብሔርን መምሰል ነው

መቀደስ ከሥጋ ሥራዎች መለየትና እግዚአብሔርን መምሰል ነው። እግዚአብሔርን መምሰል ደግሞ በክርስቶስ ኢየሱስ በማመን ዳግመኛ ከመንፈስ መወለድና የመንፈስ ፍሬ ማፍራት ነው።

መቀደስ የፍጹምነት ደረጃ መድረስም አይደለም። ጉዞን ሳያቋርጡና ፍጥነት ሳይቀንሱ ሁልጊዜ ወደ ፍጹምነት መገስገስ ነው። የቅድስና ጉዞ በሥጋና በመንፈስ መካከል ባለው መቀዋወም ውስጥ እግዚአብሔር በሚሰጠው ጸጋ አሸንፎ የመንፈስን ፈቃድ ማድረግ ነው። «ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ» (ገላ 5:17) ተብሎ እንደተጻፈ ሥጋ እግዚአብሔርን በመምሰል የሚገኘውን መንፈሳዊነት አይፈልግም። ዓለምን ማሸነፍ የሚቻለው ዓለምን ላሸነፈው ለክርስቶስ በመታዘዝና ለእርሱ ፈቃድ በመገዛት ነው (ዮሐ 5:3-4)።

እግዚአብሔርን መምሰል እርሱን በማወቅ ማደግና የባሕርይው ተካፋይ መሆን ነው (ማቴ 5:48፣ 2ጴጥ 1:4)። ይህም በውስጥ ያለውን ኃጢአት በማጥራት (ሉቃ 11:39-41)፣ ኃጢአትን ተናዝዞ በመተውና በብርሃን በመመላለስ (1ዮሐ 1:7-10)፣ እግዚአብሔር የሚጠላውን የተደባለቀና ከዓለም የተመሳለለ ኑሮ በመጥላት

(ዕዝ 9:1-2፤ ነህ 13:24)ነው። እግዚአብሔርን መምሰል በእግዚአብሔርና በሕዝቡ ሁሉ ፊት በሥራና በቃል ብርቱ ነቢይ እንደነበረው እንደ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ (ሉቃ 24:19) የእርሱን ምሳሌነት በመከተል ንግግርንና ተግባርን በማመሳሰል (ማቴ 5:19)፤ የመንፈስ ፍሬ በማፍራት (ገላ 5:22-23) ይገለጻል።

- እግዚአብሔርን መምሰል፡- እግዚአብሔርን በማወቅ፤ ከእርሱ ጋር ኅብረት በማድረግና በመፍራትም የሚገኝ የቅድስና ሕይወት ነው። የመለኮታዊ ባሕርይ ተካፋይ መሆን ነው።
- እግዚአብሔርን መምሰል የሚገለጸው እርሱን በመውደድና በመፍራት ነው።
- እግዚአብሔርን መምሰል፡- ለምድራዊ ሕይወትና ለዘላለማዊ ሕይወት ይጠቅማል። እግዚአብሔርን መምሰል ክርስቲያን ከቀን ወደ ቀን እየተለማመደ የሚያድግበትና የሚጠነክርበት መንገድ ነው (1ቤጥ 4:7-8)።
- እግዚአብሔርን መምሰል፡- የእርካታ ሕይወት (ያለኝ ይበቃኛል) ማለት ሲሆን፤ ከንገዘብ ፍቅርና ከዓለማዊነት መሸሽ ነው (1ቤጥ 6:6-11፤ ዕብ 13:5)።
- እግዚአብሔርን መምሰል፡- ነፍስን ከሚዋጋ ሥጋዊ ምኞት በመራቅ (1ጴጥ 2:11)፤ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ የሆነው ሥጋችን ለእግዚአብሔር የተዋጀ የእግዚአብሔር ንብረት መሆኑን እውቆ ክርስቶስ በመጠበቅና በሚገባ ልብስ በመሸለም (1ቆሮ 6:19፤ 1ቤጥ 2:9)፤ ራስን በመግዛት (ቲቶ 2:4-6 13)፤ ይገለጻል። የቀደመውን ኑሮ በመተውና መንፈስ ቅዱስን ባለማሳዘን (ኤፌ 4:30)፤ ይገለጻል።

እርሱን ለመምሰል የሚያስፈልገውን መለኮታዊ ኃይል እርሱን በማወቅ በኩል እንድናገኘው እግዚአብሔር አድርጓል። ይህም ሆኖ ክርስቲያኑ ደግሞ እግዚአብሔርን ለመምሰል ራሱን ማስለመድና መትጋት አለበት። እግዚአብሔርን ለመምሰል ኃይሉ ከእግዚአብሔር ነው፤ ትጋቱና በዚህ ሕይወት መኖሩ ደግሞ ከአማኝ ነው (2ጴጥ 1:3-7)። የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን መመለስ የሚጠባበቅ ሰው «በቅዱስ ኑሮ እግዚአብሔርንም በመምሰል» ይመላለሳል (2ጴጥ 3:11)። ሐዋርያው ጳውሎስ ለወጣቱ ለጢሞቴዎስ የሚጽፍለት «እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስህን አስለምድ። ሰውነትን ለሥጋዊ ነገር ማስለመድ ሰጥቂት ይጠቅማል፤ እግዚአብሔርን መምሰል ግን የአሁንና የሚመጣው ሕይወት ተስፋ ስላለው ለነገር ሁሉ ይጠቅማል»⁶⁰ (1ቤጥ 4:7-8) ብሎ ነበር።

⁶⁰ «ሰውነትን ለሥጋዊ ነገር ማስለመድ» የሚለው ለዓለማዊ ነገር ማለት ሳይሆን «ለአካል ብቃት» እንደ ማለት ነው። «for bodily exercise is profitable for a little» (ASV) «physical exercise has some value (GNB) «Traning the body helps a little» (GW) «for bodily exercise profiteth little» (KJV) ይህ ዘመን ጅምናስቲክ በግሪኮች ዘንድ እጅግ የተወደደበት ዘመን ነበር። ይሁን እንጂ ለአካላዊ ብቃት (ጅምናስቲክ) ራስን ማስለመድ ጥቅሙ ጥቂትና ምድራዊ ነው። አክሊል ያስገኛል፤ ግን የሚጠፋ አክሊል ነው።

ክርስቲያኖች በነጋሪዎቻቸው ሁሉ እንደ ጨው ጣዕም የሚሰጡ እንደ ብርሃን ጨለማን የሚያጠፉ በመሆን እንዲኖሩ የጌታ ቃል ያስተምራል። እግዚአብሔርን በሚመስል አኗኗራቸው ምክንያት በእካባቢያቸው ያሉትን ሰዎች ሁሉ በመደነቅ ጥያቄ እንዲጠይቁ የሚያደርጋቸው ዓይነት መልካም የክርስትና ሕይወት በመኖር በሁሉም ሰው የሚነበቡ «ደብዳቤዎች» (2ቆሮ 3:2) እንዲሆኑ የጌታ ፈቃድ ነው።

በመቀደስና ባለመቀደስ መካከል ግልጽ የሆነ ልዩነት አለ። ከእንስሳት «ዕውር ወይም ሰባራ ወይም ጉንድሽ ወይም የሚመግል ቁስል ያለበት ወይም እኩካም ወይም ቋቋቻም ቢሆን እነዚህን ሁሉ ለእግዚአብሔር አታቅርቡ፤ እነዚህንም ለእሳት ቁርባን በመሠዊያው ላይ ለእግዚአብሔር አታሳርጉ» (ዘሌ 22:22) ይላል። ነውር ያለበት ለእግዚአብሔር የማይቀርብ ነው። እንዲሁም «የሥጋ ሥራ የታወቀ ነው፤ እርሱም ዝሙት፤ ርኩስት፤ መዳራት፤ ጣዖትን ማምለክ፤ ምዋርት፤ ጥል፤ ክርክር፤ ቅንዓት፤ ቁጣ፤ አድመኝነት፤ መለያየት፤ መናፍቅነት፤ ምቀኝነት፤ መግደል፤ ስካር፤ ዘፋኝነት ይህንም የሚመስል ነው» (ገላ 5:21)።

11.2.3 መቀደስ እግዚአብሔርን መፍራት ነው

እግዚአብሔርን መፍራት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በብዙ ቦታ የምናገኘው ትምህርት ነው። እግዚአብሔርን ቅዱሳን ይፈሩታል፤ አጋንንት ይፈሩታል፤ ኃጢአተኞች ይፈሩታል።

በያዕ 2:19 ላይ «አጋንንትም ያምናሉ ይንቀጠቀጡማል» ይላል። አጋንንት የእግዚአብሔርን ታላቅነት ስለሚያውቁ ይፈሩታል። ነገር ግን የአጋንንት መንቀጥቀጥና ፍርሃት ለሕይወት አይደለም፤ በሥራ የሚገልጹትም አይደለም። ግርማውን ይፈሩታል እንጂ የሚፈሩት ክፍቅር የተነሣ አይደለም።

ኃጢአተኞችም እግዚአብሔርን ይፈሩታል። በዘፍ 3:8-10 እንደምንመለከተው አዳምና ሔዋን ኃጢአት በሠሩ ጊዜ መጀመሪያ ያደረጉት ከእግዚአብሔር ፊት መሸሽ ነው። አዳምና ሔዋን በገነት ዛፎች መካከል ተሸሽጉ። ኃጢአተኞች በተለይም አስቀድመው እግዚአብሔርን ያውቁ የነበሩና ወደ ኋላ የተመለሱ ክሆኑ ታላቅነቱን ስለሚያውቁ እራቁትነታቸውም ስለሚገባቸው የሚቻላቸው ቢሆን መሸሽጊያ ፈልገው በዚያ ውስጥ ለመደበቅ ይሞክራሉ። ነገር ግን ሰዎች እግዚአብሔርን ከመፍራታቸው የተነሣ እየተሸሸጉ ቢቀመጡ ወደ እግዚአብሔር ለመመለስ እስካልሆነ ድረስ ይህ ፍርሃት ምን ይጠቅማቸዋል?

ከእኛ የሚጠበቀው እግዚአብሔርን እንድንወደውና እንድንፈራው ነው። ይህ መጽሐፍ የሚያስተምረው እግዚአብሔርን ከመውደድ የተነሣ ስለሚመጣው ፍርሃት ነው። እርሱን ስለምንወደው የእርሱን ባሕርይ ለመውረስ እንፈልጋለን። እርሱ የሚወደውን በመውደድ እርሱ የሚጠላውን ደግሞ በመጥላት በዚህ ለእርሱ ያለን ፍቅርና ፍርሃት ይገለጣል።

የሰው ሁሉ ሥራ በእግዚአብሔር ፊት የተገለጠ፤ የተራቀተ ነው። እግዚአብሔር በሰማይና በምድር ያለውን ሁሉ ያውቃል። በባሕር ውስጥ ቢሆን ወይም በአየር

በየትኛውም ቦታ ሁሉንም ነገር/ፍጥረት እግዚአብሔር በሙላት ያውቀዋል። ስለሆነም እግዚአብሔርን መፍራት ማለት በየትኛውም ስፍራ፣ በማንኛውም ጊዜ፣ በቀን ቢሆን በሌሊት፣ በከረምት ቢሆን በበጋ፣ በቤት ውስጥ ቢሆን በውጭ በየትኛውም ጊዜና ሁኔታ እርሱ ያየኛል ማለትና በዚህ በሚያየው በእግዚአብሔር ፊት በትሕትና መመላለስ ነው። እግዚአብሔርን መፍራት ኃጢአትን መሸሸግ አይደለም። አረም ተነቅሎ ሥሩ ለፀሐይ እንደሚሰጥ (እንደሚጋለጥ) እግዚአብሔርን መፍራትም ኃጢአትን ወይም የጨለማን ሥራ ወደ ብርሃን በማውጣት ንስሐ መግባትና የመንፈስ ፍሬ ማፍራት ነው።

እግዚአብሔርን መፍራት የእርሱን ማንነት በማወቅ ይጀምራል፣ እርሱን በመውደድና እርሱን በመፈለግም ያድጋል።

ስለሆነም ለክርስቲያን እግዚአብሔርን መፍራት የእውነተኛ ፍቅር መግለጫ ነው። እግዚአብሔርን መውደዳችንን የምናሳይበት መንገድ እርሱን በመፍራት የምናደርገው ጉዞና ሕይወት ነው።

11.3 በኑሮ ሁሉ መቀደስ/ «ቅድስና ለእግዚአብሔር»

የእግዚአብሔር ቅድስና ኃጢአትን መጥላቱ ነው (ዕን 1:13፣ ኢሳ 6:5)። በቅድስና እርሱን የሚመስል የለም። «በቅዱሳኑ ስንኳ አይታመንም፤ ለማያትም በፊቱ ንጹሐን አይደለም» (ኢዮ 15:15)። «መላእክቱንም ስንፍና ይከስሳቸዋል» (4:18)። ቅዱስ እግዚአብሔር ብቻ ነው (1ሳሙ 2:2፣ ራእ 15:4)። የፍጹምነት ደረጃው የእግዚአብሔር ፍጹምነት ነው (ማቴ 5:48፣ 1ጴጥ 1:16)።

ለክርስቲያን የመቀደሱ ሁለት ዋና ምክንያቶች፡-

- አንደኛ፣ ቅዱስ እግዚአብሔር አምላኩ ስለሆነ (ዘሌ 11:44-45፣ ዘሌ 19:2፣ 1ጴጥ 1:15)
- ሁለተኛ፣ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ስለሆነ (2ቆሮ 6:16፣ 1ቆሮ 3:16፣ 6:19-20፣ 1ተሰ 4:3-8) ነው። ቅዱስ እግዚአብሔር በሕዝቡ ውስጥ ስለሚኖር፣ በመካከሉ ስለሚመላለስ ሕዝቡ መቀደስ አለበት።

ለሌላው የመቀደስ ምክንያቱ መነሻው የእግዚአብሔር ቅድስና ነው። «ሙሴ ሲጸልይ ጠምድርም ፊት ካለው ሕዝብ ሁሉ እኔና ሕዝብህ የተለየን እንሆን ዘንድ» (ዘፃ 33:16) ብሏል።

የሚቀድስ፡-

እግዚአብሔር	ዘሌ 20:8፣ 21:8፣ 15:23
ኢየሱስ ክርስቶስ	1ቆሮ 1:2-30፣ 6:11፣ ዕብ 2:11፣ 10:10-14
መንፈስ ቅዱስ	ሮሜ 15:16፣ 2ተሰ 2:13-14
የክርስቶስ ደም	ዕብ 9:14፣ 13:12
እውነት (ቃሉ)	ዮሐ 17:17-18
ኃጢአትን መናዘዝ	1ዮሐ 1:9 ነው።

እንዲሁም በ7:1 ላይ «እንግዲህ ወዳጆች ሆይ የዚህ ተስፋ ቃል ካለን በእግዚአብሔር ፍርሃት ቅድስናን ፍጹም እያደረግን ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ሁሉ ራሳችንን እናንጸ» ብሎ ይናገራል። ቅድስና ፍጹም የሚሆነው በእግዚአብሔር ፍርሃት ነው።

የምንቀደሰው ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ነገር በመንጸት ነው። የሚቀደሰው ሥጋችን ነው፤ መንፈሳችንም ነው። ቅድስና የሥጋ ነገር ብቻ አይደለም፤ ቅድስና የውስጥ የአሳብ፣ የሰሜት፣ ነገር ነው።

በ6:14 ላይ «ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ አትጠመድ ይላል»⁶¹። መጠመድ ማለት ሁለት በሬዎች በአንድ ላይ ለአንድ ዓላማ ለአንድ ተግባር ለአንድ መስመር ተጠምደው እንደሚሄዱ በማይመች አካሄድ ደግሞ፤ በኑሮ ሁሉ ለምሳሌ በጋብቻ ከማያምኑት ጋር አትያያዙ ብሎ ይናገራል። የማይገባ ኅብረት⁶² ነው።

የእግዚአብሔር ፈቃድ የሚያምን ሰው ከምታምን ሴት ጋር ወይም የምታምን ሴት ከሚያምን ወንድ ጋር ብቻ እንዲጋቡ ያስተምራል። ትዳር አንድ ላይ ተጠምዶ ለቀሪው ዕድሜ ዘመን ሁሉ በአንድ ላይ መንዝ ነውና የሚያምን ከምታምን ብቻ መሆን አለበት። ሐዋርያው ይህንም ሲገልጽ የሚያወዳድራቸው ቃላት ጽድቅን ከአመጽ፣ ብርሃንን ከጨለማ፣ ክርስቶስን ከቤልሆር፣ የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ከጣዖት ጋር ነው።

የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ የተለየ የእግዚአብሔር ማደሪያ ነው። ይህ ቦታ ለእግዚአብሔር አልፎ ተሰጥቷል፤ ተቀድሷል። በዚህ ውስጥ ጣዖት ቢመለከ መቅደሱን ያረክሰዋል። ሁለቱ አብረው አይሄዱም። እግዚአብሔር ለእርሱ በተለየው፣ በተቀደሰው ውስጥ ይገኛል። ክርስቲያኖችም የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ወይም የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያዎች ናቸው።

በእኛና በአምላካችን መካከል ያለው ግንኙነት የቅድስና ግንኙነት ነው። እኛን «ሕዝቤ» ብሎ ይጠራናል፤ እርሱንም ደግሞ «አምላካችን» ብለን የምንጠራው «አምላካቸው እሆናለሁ» ስላለ ነው። በእኛ ውስጥ አድራሰሁ ስላለ ነው።

ስለሆነም በ7:1 ላይ «በእግዚአብሔር ፍርሃት ቅድስናን ፍጹም እያደረግን» ሲል እነዚህን ኅብረት፣ መጋጠም የሌላቸውን ነገሮች፣ አብረው የማይሄዱ ነገሮች በሕይወታችን፣ በአኗኗራችን እየለየንና ከእነርሱ እየራቅን ለእግዚአብሔር ራሳችንን የበለጠ እያቀረብን እንድንሄድ ነው። ይህም ማለት ከአመጽ መራቅ ነው። ከጨለማ መራቅ ነው። የቤልሆር ከሆነ ነገር ሁሉ መራቅ ነው።

ለእርሱ ከተለየ ሕዝብ ጋር እግዚአብሔር የተለየ ዝምድና አለው። የተለየ ሕዝብ ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት የአባትና የልጅ ግንኙነት ነው። 6:18 «ለእናንተም አባት እሆናችኋለሁ፤ እናንተም ለኔ ወንድ ልጆችና ሴት ልጆች ትሆናላችሁ» ይላል።

⁶¹ የ2ቆሮ 6ን ዐውድ ስንመለከት ከፍሉ የሚናገረው ስለ ትዳር ብቻ ሳይሆን በአጠቃላይ ጭኑሮ ሁሉ ሊኖር ስለሚገባ ቅድስና ነው።

⁶² unholy alliance

«ውጡ አትንኩ» የሚለው ቃል ጠቅላላ ከዓለም ተለይቶ አንድ ቦታ መኖር ማለት አይደለም። በዓለም ውስጥ እያሉ ከዓለም አለመሆን እንጂ። ጌታ ኢየሱስ «ከክፉ እንድትጠብቃቸው እንጂ ከዓለም እንድታወጣቸው አልለምንም እኔ ከዓለም እንዳይደለሁ እነርሱም ከዓለም አይደሉም በእውነትህ ቀድሳቸው ቃልህ እውነት ነው» ብሎ በዮሐ 17:15-17 እንደጸለየው። ይህም ከክፉ መጠበቅ ነው፤ ከክፉት ጋር፤ ከጨለማ ጋር፤ ከቤልሆር ጋር፤ ከኃጢአት ጋር አለመተባበር ማለት ነው።

11.3.2 መቀደስ በዓለም ከሚገኝ ጉድፍ ራስን ማንጸት

በሌላ በኩል ደግሞ ጌታ ደቀ መዛሙርቱን «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ» እንዳለ ክርስቲያኖች ወደ ዓለም ሁሉ የተላኩን ሰዎች ነን። በዓለም ውስጥ ከማያምኑ ጋር የምንኖር ሰዎች ነን፤ ግን ከዓለም አይደለንም፤ ከጨለማም አይደለንም፤ የአመጽ ሰዎችም አይደለንም፤ እግዚአብሔርን የምናከብር የእርሱ አሳብ የሚገለጥብን እርሱ አባታችን ሊሆን የወደደ እኛን ደግሞ ልጆቹ ብሎ የሚጠራን ወንድና ሴት ልጆቹ ነን። ስለሆነም የእግዚአብሔር የሆነውን ነገር እየወደድን በዓለም ውስጥ እየኖርን ሳለ ከዓለም ጋር ሳንሆን እንድንኖር የእግዚአብሔር አሳብ ነው። ለእግዚአብሔር መቀደስም ይኸው ነው።

በብሉይ ኪዳን ርኩስ ነገር መንካት በደል ስለሆነ ከዚህ መንጸት ይገባል (ዘሌ 5:2፤ 16:19 ዘጉ 19:11-12። የዚህም መሠረታዊ ትርጉም በውጫዊ ነገር ወይም ሥርዓት ላይ ሳያበቃ «ንጹሕ ልብን» (መዝ 51:10) ለማመልከት ነው። እጆቹ የነጹ፤ ልቡም ንጹሕ የሆነ፤ ነፍሱን ለክንቱ ያለነሣ» (መዝ 24:4) ለመሆን ነው። ከኃጢአት መንጸት ነው (ኤር 33:8፤ ሕዝ 36:33)።

በአዲስ ኪዳንም ጌታ ኢየሱስ ዋናው መንጸት የሰው የልቡ ጉዳይ መሆኑን አስተምሯል (ማቴ 23:25-26)። ደቀ መዛሙርቱን «እናንተም ንጹሕን ናችሁ» (ዮሐ 13:10)፤ እናንተ ስለነገርኳችሁ ቃል አሁን ንጹሕን ናችሁ» (15:3) አላቸው። ቃሉ ያነጻል፤ ደሙ ያነጻል (1ዮሐ 1:7-9)።

አለመንጸት ማለት እግዚአብሔርን ለማምለክ፤ ወደ መቅደሱም ለመግባት ያልተገባ ሆኖ መገኘት ነው። ነቢዩ አሳይያስ «እኔም፡- ከንፈሮቼ የረከሰብኝ ሰው በመሆኔ፤ ከንፈሮቻቸውም በረከሰብቸው ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ዓይኖቼ የሠራዊት ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን ስላዩ ጠፍቻለሁና ወዮልኝ» (6:5) አለ።

ርኩስ ነገር «ተላላፊ» ነው። ርኩሱ ካልነጻ ሌላውንም ያረከሳል (ዘሌ 19:22)። በገሊላ ቃና ሠርግ ለማንጸት «ስድስት የድንጋይ ጋኖች» ነበሩ (ዮሐ 2:1-11)። ግን አይሁድ መንጸት ወግ ሆኖባቸው (ማቴ 15:3-20) ሰውን የሚያረከሰው ከውስጡ የሚወጣው መሆኑንና ውስጣቸውን ማንጸት እንደለባቸው ረስተውና የመታጠብን ዋና ዓላማ ዘንግተው ነበር።

11.3.3 መቀደስ በአለባበስ

አለባበስ በተቻለ ሁሉ የክርስትና እምነት አክብሮት እንዲያገኝ የሚያደርግ፣ በጉብረተሰቡ ዘንድ በክፉ ሥራቸው ወይም በኃጢአት መንገዳቸው ከሚታወቁት አለባበስ የራቀ መሆን አልበት። «የጋላሞታ ልብስ የለበሱት፣ ነፍሳትን ለማጥመድ የተዘጋጁት» (ምሳ 7:10) እንደሚል ይህ ዓይነት አለባበስ ለጥፋት ነው። ክርስቲያን ከእንዲህ ዓይነት አለባበስ የራቀ መሆን ይገባዋል።

ቤተ ክርስቲያን ባለችበት አገር በተለይም ባለችበት ሰፈርና አካባቢ የሚኖረው ሕዝብ ስለ አለባበስ ያለውን አስተሳሰብ ማወቅና በዚያ ባህል ውስጥም ለክርስቲያን «የሚገባ ልብስ» መልበስ እግዚአብሔርን መፍራት ነው። የእግዚአብሔር ስም እንዳይለደብ መጠንቀቅ ነው። ክርስትና «ኋላ ቀርነት» አይደለም፤ ክርስትና «የንጽሕና ኑሮ ምሳሌነት» ነው።

አለባበስ በውስጥ ሕይወት ያለውን እግዚአብሔርን መፍራት ወይም አለ መፍራት የሚያሳይበት ገጽታ አለው። አለባበስ ራስን የመግዛት ኑሮ አመልካች ይሆናል። ራስን መግዛት ዋናው የልብ ጉዳይ ቢሆንም እንኳን «በእግዚአብሔር ፊት ዋጋው እጅግ የከበረ ... ልብስ ለብሶ የተሰወረ የልብ ሰው» (1ጴጥ 3:4) መሆን ይገባል።

የእግዚአብሔር ቃል ሴቶች፡- «በሚገባ ልብስ⁶³ ከእፍረትና ራሳቸውን ከመግዛት ጋር ሰውነታቸውን ይሸልሙ» (1ጢሞ 2:9-10) ሲል የማይገባ ልብስ መኖሩን ያመለክታል። «እፍረት» የሚለው ቃል የአካባቢው ሕዝብ የሚሰጠውን ግምትና ትርጉም ያጠቃልላል። ፊትን መሸፈን ጋላሞታ የሚያስመስልበት ጊዜ ነበር (ዘፍ 38:14-15)፤ የኤልሳቤል ዓይነት አለባበስም አለ (2ገን 9:30)።

11.4 የእግዚአብሔር ክብር ይቀድሳል።

ክብሩ ያረፈበት ቦታ ወይም ሰው የተቀደሰ ይሆናል። እግዚአብሔር በሰዎች መካከል እንዲኖር፣ ሰዎችም ከእግዚአብሔር ጋር እንዲገናኙ የመገናኛው ድንኳን እንዲሠራለትና መሥዋዕት እንዲቀርብበት ሲያዝዝ «ከእስራኤልም ልጆች ጋር በዚያ እገናኛለሁ! ድንኳኑም በክብራ ይቀደሳል። የመገናኛውንም ድንኳን መሠዊያውንም አቀድሳለሁ፤ በከህነትም ያገለግላችኋል ዘንድ አርንንና ልጆቼን እቀድሳለሁ» (ዘጸ 29:43-44) ይላል።

⁶³ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም በሚገባ ልብስ የሚለውን «በጨዋነትና ራስን በመግዛት ተገቢ የሆነ ልብስ ይልበሱ እንጂ... በተለያዩ ቅጂዎች፡- «adorn themselves in modest apparel with shamefastness and sobriety» (ASV), «to wear modest and sensible clothes» (CEV) «by dressing in appropriate clothes that are modest and respectable» (GW), «proper clothing with modest and sensibleness» (LITV), «to dress modestly, with decency and propriety» (NIV) ይለታል።

በእግዚአብሔር ፊት የተቀደሰ ሕዝብ የእግዚአብሔርን ክብር ያያል፤ ክብሩ በተገለጠበት ቦታ መቀደስ አለ፤ ጫማን ማውሰቅ፤ እርሱንም መፍራት አለ። የክብሩ መገለጥ የእግዚአብሔር ደስ መስኘትና በሕዝቡ መካከል የመገኘት ትልቁ መግለጫ ነው። «ደመናውም የመገናኛውን ድንኳን ከደነ፤ የእግዚአብሔርም ክብር ማደሪያውን ሞላ» (ዘጸ 40:34) እንደሚል። በመቀደስ የእግዚአብሔርን ክብር ማየት አለ።

11.5 የተቀደሰ ጋብቻ፤ እግዚአብሔርን የሚፈራ ቤተሰብ

11.5.1 የተቀደሰ ጋብቻ

ጋብቻ በእግዚአብሔር የተመሠረተ በአንድ ወንድና በአንዲት ሴት መካከል የሚደረግ፤ አባትንና እናትን በመተውና እርስ በርስ በመጣበቅ አንድ ሥጋ የመሆን ሥርዓትና ኑሮ ነው (ዘፍ 2:24)። የተቀደሰ ጋብቻ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግመኛ በተወለዱ አንድ ወንድና አንዲት ሴት መካከል ለዕድሜ ዘመን የሚደረግ ቅዱስ ኅብረት ነው። «ሰሎሞንም ሲሸመግል ሚስቶቹ ሌሎችን አማልክት ይከተል ዘንድ ልቡን አዘነበሉት፤ የአባቱ የዳዊት ልብ ከአምላኩ ጋር ፍጹም እንደነበረ የሰሎሞን ልቡ እንዲሁ አልነበረም» (1ነገ 11:4) ተብሎ እንደተጻፈ በጌታ የማያምን የትዳር ጓደኛ ልብን ይሰርቃል።

መጽሐፍ ቅዱሳዊው ጋብቻ ለወንድም ለሴትም በድንግልና የሚደረግ ጋብቻ ነው። ሁለቱም ከጋብቻ በፊት በንጽሕና፤ ከተጋቡም በኋላ በታማኝነት የሚኖሩበት የተቀደሰ ሥርዓት ነው። በእግዚአብሔር ቃል መሠረት የቤተሰብ ሕግ የሚመራው በፍቅርና በቅድስና ነው። አንደኛው ለሌላኛው የሚኖርበት፤ ባል ሚስቱን እንደ ራሱ የሚወድበት ሚስትም ባልዋን የምታከብርበት፤ አንዱ ለሌላው በፍቅር የሚገዛበት (ኤፌ 5:21) የትሕትና ሕይወት ነው።

ጋብቻ በፍቅር የሚመሠረት በፍቅር የሚመራ የዕድሜ ልክ ኅብረት ነው። የጋብቻ መስማማት የሚሰካው በተደረሰበት የኑሮ ደረጃ ወይም የንብረት ብዛት ሳይሆን በመካከላቸው በሚኖረው የፍቅር መጠን ነው። «የጉመን ወጥ በፍቅር መብላት፤ የሰባ ፍሪዳ ጥል ባለበት ዘንድ ከመብላት ይሻላል (ምሳ 15:17)። ባልና ሚስት በመዋደድ፤ እርስ በእርስ በመደማመጥ፤ በመከባበርና በንጽሕና፤ በኑሮአቸውም ባል በመውደድ ሚስት ደግሞ በመገዛት ሊኖሩ የጌታ ትእዛዝ ነው (ኤፌ 5:21-31፤ ቆላ 3:18-19፤ ዕብ 13:4፤ 1ጴጥ 3:7)።

ባልና ሚስት በኑሮአቸው አንዱ ሌላውን የሚያዳምጥ እርስ በርስ የሚግባቡ ሊሆኑ ያስፈልጋል። እግዚአብሔር የቃል ኪዳን ሚስቱን በማያከብርና በሚያታልል ላይ ምስክር ሆኖ ይኑሃል። ለሚስቱ ታማኝ ያልሆነ ባል በእግዚአብሔር ፊት አታላይ ነው (ሚል 2:14-16)።

«እግዚአብሔር ሕዝቡን ወደ እኔ ሰብስብ በምድርም በሕይወት በሚኖሩበት ዘመን ሁሉ እኔን መፍራት ይማሩ ዘንድ ቃሉን አስማቸው ነፍስህንም በትጋት ጠብቅ ለልጆችህም ለልጅ ልጆችህም በትጋት አስታውቃቸው» (ዘጸ 4:9-10፤ 6:7፤ 20-25) እንዳለ፤ ልጆች እግዚአብሔርን መፍራት ከወላጆቻቸው ሊማሩ ይገባል።

እግዚአብሔር ያደረገውን ተአምራት ማዳኑንና ቅጣቱንም ሳይቀር ለልጆችና ለልጅ ልጆች ማስተላለፍ ይገባል (ዘጸ 10:21 12:27፤ ኢዮ 1:3)።

በእግዚአብሔር ፊት የወላጆች አካሄድ የልጆችን የወደፊት ኑሮ⁶⁴ መርገምና በረከት ይወስናል።⁶⁵ «ጸድቅ ሰው ስልጅ ልጆቹ ያወርሳል፤ የኃጢአተኛ ብልጥምና ግን ለጸድቅ ትጠበቃለች» (ምሳ 13:22)።

ወላጆች ልጆቻቸውን ሊወዷቸው በጌታ ምክርና በተግሣጽ ሊያሳድጓቸው (ኤፌ 6:4፤ ቆላ 3:21) ይገባል። ዓሣ ውኃን እንደሚፈልግ ቤተሰብም ፍቅርን ይሻል። ግብዝነት የሌለበት ሕይወትና ቤተሰብ በመልካም ምሳሌነት ልጆችን ለማሳደግ እጅግ አስፈላጊ ነው።

ልጆችም አባትና እናታቸውን ሊያከብሩ ምክራቸውንም ሊያዳምጡ ሊታዘዙላቸውም (ምሳ 1:8፤ ኤፌ 6:1-3፤ ቆላ 3:20)፤ ብድራትም ሊመልሱላቸው (1ጢሞ 5:4) ይገባል። ልጆች ለወላጆቻቸው የሚታዘዙትና ምክራቸውን የሚያደምጡት ይህ የእግዚአብሔር ሥርዓት ስለሆነና እንዲሁም ወላጆች በዕድሜ ዘመናቸው የተማሩት እውቀትና ያገኙት ጥበብ ለልጆች እጅግ ስለሚጠቅማቸው ነው። «ልጄ ሆይ፤ የአባትህን ምክር ስማ፤ የእናትህንም ምክር አትተው! ለራስህ የሞገስ ዘውድ፤ ለአንገትህም ድሪ ይሆንልሃልና» (ምሳ 1:8-9)።

ለቤተሰቡ የሚጠነቀቅ የእግዚአብሔር የሆነውን ለቤተሰቡ የሚያስተምር ሰው ነው (1ሳሙ 3:13)። እግዚአብሔርን በማወቅና በመፍራት የሚኖር ልጆቹንም በመልካም ምሳሌነት የሚያስተዳድር ቤተሰብ የተባረከ ነው። ለጎብረተሰብና ለአገርም በረከት ይሆናል።

ወላጆች የልጆቻቸው ልብ እንዳይዝል በትካዜና በታናሽነት ስሜት እንዳይያዙ፤ እንዳይበላጩ በማቅረብና በመውደድ መምከርና መገሠጽ ያስፈልጋል። ወላጆች ልጆቻቸውን በእግዚአብሔር ቃል መሠረት የማስተማርና የመምከር እንዲሁም በስህተት መንገድ ሊታዩ የመገሠጽና የማቅናት ኃላፊነት አለባቸው። ወላጆች ለልጆቻቸው ሊጸልዩላቸው (ኢዮ 1:5) ከእግዚአብሔር የተሰጡ በረከቶች ስለሆኑ መልሰው ለእግዚአብሔር ሊያስረክቡአቸው (1ሳሙ 1:27)፤ ሊራሩላቸው (መዝ 113:13) ያስፈልጋል።

ልጅን መገሠጽ ስንፍናን (ጠባዩ ብልሹነትን፤ ዋልጌነትን፤ አለማስተዋልን) ለማራቅ ነው። «ስንፍና በሕጻን ልብ ታስርክል! የተግሣጽ በትር ግን ከእርሱ ያርቃታል» (ምሳ 22:15) ይላል። ምክንያቱም «ሕጻን ቅንና ንጹሕ መሆኑ በሚያደርገው ሥራ ይታወቃል» (ምሳ 20:11)። እግዚአብሔር ልጆቹን ይገሥጻል፤ ይቀጣል ይህ የአባትነት ሥልጣኑ ነው፤ የፍቅሩም መግለጫ ነው፤ «ጌታ የሚወደውን ይቀጣዋልና» (ዕብ 12:5-8)።

እንዲሁ ለወላጆች ልጆቻቸውን መገሠጽና ሥርዓት ማስያዝ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ነው። «እግዚአብሔር የወደደውን ይገሥጻልና፤ አባት የሚወድደውን ልጁን

⁶⁴ destiny

⁶⁵ አንዱ አንድ ጊዜ እንዳለው «ልጆች በቤተሰብ መካከል የምድርን መንቀጥቀጥ እንደሚለካ መሣሪያ ናቸው።»

እንደሚገሥጽ» (ምሳ 3:12)። እንግዲያውስ ቅጣት የፍቅር መግለጫ መንገድ ነው። «በበትር ከመምታት የሚራራ ሰው ልጁን ይጠላል፤ ልጁን የሚወድድ ግን ተግባሩ ይገሥጻል» (ምሳ 13:24)፤ ይህም ከክፋት ለመታደግ ነው። «ሕጻንን ከመቅጣት ችል አትበል፤ በበትር ብትመታው አይሞትምና» (ምሳ 23:13)፤ ጥበብም ያገኛል። «ልጁን በሚሄድበት መንገድ ምራው፤ በሽመገለም ጊዜ ከእርሱ ፈቀቅ አይልም» (ምሳ 22:6) ተብሎ እንደተጻፈ ለማስተካከል ቀናውን መንገድ እንዲከተል ለማድረግ ይረዳል።

ልጁን መውደድ ትክክል ሆኖ ሳለ ለልጅ የሚኖረው ፍቅር (መንሠፍሠፍ) ገደብ አለው። ምንም ቢሆን ለክርስቶስ ሊኖር ከሚገባው ፍቅርና መስጠት ጋር እንዳይወዳደር ማስተዋልና መጠንቀቅ ይገባል። ቀድሞውንም ቢሆን ልጆች የእኛ ሳይሆኑ ከእግዚአብሔር የተሰጡን ስጦታዎች ናቸው። ጌታ «ከእኔ ይልቅ አባቱን ወይም እናቱን የሚወድ ለእኔ ሊሆን አይገባውም ከእኔ ይልቅም ወንድ ልጁን ወይም ሴት ልጁን የሚወድ ለእኔ ሊሆን አይገባውም» (ማቴ 10:37) እንዳለ።

ልጆች ለወላጆቻቸው ሲታዘዙ እግዚአብሔር ደስ ይለዋል። በአንጻሩ አባቱን ወይም እናቱን የማያከብር ልጅ ርጉም ነው (ዘዳ 27:16)፤ ሰነፍ ነው (ምሳ 15:5)፤ ፌዘኛ ነው (ምሳ 13:1)።

ልጆችም ወላጆቻቸውን ማክበር የእግዚአብሔር ትእዛዝ መሆኑን ጠንቅቀው ማወቅ ይገባቸዋል። እግዚአብሔር ባበዛላቸው ጸጋ መጠን ወላጆቻቸውን መታዘዝና ማስደሰት ይጠበቅባቸዋል። የእግዚአብሔር ቃል «የወለደህን አባትህን ስማ፤ እናትህም ባረጀች ጊዜ አትናቃት። እውነትን ግን አትሸጣትም፤ ጥበብን ተግሣጽን ማስተዋልንም። የጻድቅ አባት እጅግ ደስ ይለዋል፤ ጠቢብንም ልጅ የወለደ ሐሜትን ያገኛል። አባትህና እናትህ ደስ ይበላቸው፤ እንተንም የወለደች ደስ ይበላት» (ምሳ 23:22-25) ይላል። ይህ እንዲህ ከሆነ እግዚአብሔርን የማያውቅ ትውልድ እንዴት ይነሣል?

11.5.2 «እግዚአብሔርን ... ያላወቀ ሌላ ትውልድ ተነሣ» (መሳ 2:10)

የእግዚአብሔር ፈቃድ የእርሱ ጽድቁና ፍርዱ ከትውልድ ወደ ትውልድ እንዲተላለፍ ሆኖ ሳለ እግዚአብሔርን የማያውቅ ትውልድ የሚነሣው እግዚአብሔርን መፍራት ከወላጆቹ ሳያይ በመቅረቱ የእግዚአብሔርን ሥርዓት በጥንቃቄ ባሰመማሩ ወይም ጠይቆ ባሰመረዳቱ ይሆናል።

ልጆች ክፉ ነገር ሲያደረጉ እያየ የማይከሰክልና መልካም የሆነውን የማያስተምር ወላጅ ባለበት ዘመን እግዚአብሔርን የማያውቁ የዔሊ ልጆች ዓይነቶች ይበቅላሉ (1ሳሙ 2:12)። የእግዚአብሔርም ቁጣ በዔሊና በልጆቹ ብቻ ሳይሆን በቤቱ (በዘሩ) ሁሉ ላይ ይሆናል (1ሳሙ 3:13-14)። ለነገሩም በድርጊታቸው እግዚአብሔርን አልፈሩትም እንጂ የዔሊ ልጆች ከቤተ መቅደስ የማይታጡ፤ ከታቦቱ የማይለዩ ካህናት ነበሩ እኮ (4:4)። እግዚአብሔር ዘርንም ይቀጣል (ኤር 29:31-32)።

«ያከበረኝን አከብራለሁ» (1ሳሙ 2:30) ያለ ጌታ እግዚአብሔር የናቀትን ማክበር የማይሆንለት ጉዳይ ነው። ሳኦልን ሳሙኤል «የእግዚአብሔርን ቃል ንቀሃልና

እግዚአብሔር ንጉሥ እንዳትሆን ናቀህ አለ» (1ሳሙ 15:23)። እንዲሁም ቃሉ «እናንተ ከእግዚአብሔር ጋር ስትሆኑ እርሱ ከእናንተ ጋር ነው፤ ብትፈልጉትም ይገኛላችኋል፡ ብትተውት ግን ይተዋችኋል» (2ዜና 15:2) ይላል።

እግዚአብሔርን የሚያከብር ሰው ለእግዚአብሔር የሚታዘዝ ሰው ነው። ለእግዚአብሔር መታዘዝ የፍቅር መግለጫ ነውና። ፍቅርና መታዘዝ አይነጣጠሉም።

ለእግዚአብሔር ሰምና ለቤቱ አገልግሎት ቸልተኛ ወይም ግድየለሽ አለመሆን ነው። እግዚአብሔር ቃል ኪዳንን የሚጠብቅ የገባውን ተስፋ የሚፈጽም መሆኑ ቢታወቅም እግዚአብሔርን የሚያከብር ሰው እግዚአብሔርን የመፍራትና ትዕዛዙን የመፈፀም የራሱን ድርሻውን ይፈጽማል። እግዚአብሔር በተናገረው ተስፋ ላይ «አሁን ግን» አስኪል ድረስ የደረሰውና እንዲህ ዓይነት ኃጢአት ለዔሊ «በመሥዋዕትና በቁርባን ለዘላለም እንዳይሰረይለት» (1ሳሙ 3:14) ያደረሰ ኃጢአት ነው።

እግዚአብሔር ለካህኑ ዔሊ ያለውም «ስለዚህ የእስራኤል አምላክ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል በእውነት ቤትህ የአባትህ ቤት ለዘላለም በፊቱ እንዲኖር ተናግራለሁ አሁን ግን እግዚአብሔር እንዲህ ይላል ያከበሩኝን አከብራለሁና የናቁኝም ይናቃሉና» (1ሳሙ 2:30)። የእግዚአብሔርን ሥርዓት አለመጠበቅ ስሙን ማቃለል ወይም «ማዋረድ» ነው። እግዚአብሔር ደግሞ ለሰው ተመጣጣኝ ዋጋውን ይከፋለዋል፤ ሰው የዘራውን ያንኑ ያጭዳልና (ገላ 6:7)። እግዚአብሔርን የማክበር ሕይወት ለሚኖር እግዚአብሔር ያን ሰው በጊዜው ከፍ ያደርገዋል፤ ያከብረዋል። እግዚአብሔርን ያልፈራ ለታላቅ ስሙም ያልተጠነቀቀ እርሱ ደግሞ በጊዜው የሚዋረድበት ጊዜ ይመጣል።

ስለዚህ እግዚአብሔር ከልጆቻችን ይልቅ የተፈራና የተከበረ ስለሆነ አብዝተን ልንፈራው፤ ልናከብረው ተጠንቅቀን በቃሉ ልንኖር ይገባናል። በ2ሳሙ 22:26-27 «ሐቸር ሰው ጋር ቸው ሆነህ ትገኛለህ ከቅን ሰው ጋር ቅን ሆነህ ትገኛለህ ከንጽሕ ጋር ንጽሕ ሆነህ ትገኛለህ ከጠማማው ጋር ጠማማ ሆነህ ትገኛለህ» ይላል። እግዚአብሔር ዋጋን ይከፍላልና ለሰውም እንደመንገዱ ይከፍለዋል (ኢዮ 3 4:11፤ ምላ 3:34)።

ወላጆች በሕይወታቸው የሚፈጽሙትን አምልኮና የክርስትና መንገድ ልጆቻቸው አይተው ሲጠይቁቸው መልስ ለመስጠት የተዘጋጁ መሆን አለባቸው። አናደራቸው ልጆቻቸውን «ይህ አምልኮ ለእናንተ ምንድን ነው?» (ኢያ 4:21፤ ዘጸ 12:26፤ 13:14) ብለው እንዲጠይቁ የሚያደርግና ወላጆችም «የእግዚአብሔር የማለፉ መሥዋዕት ይህች ናት» (ዘጸ 12:27፤ ኢያ 4:21-24) ብለው የሚመልሱ መሆን አለባቸው። እግዚአብሔር ያደረገውን ተአምራት የማይረሱና ለልጆቻቸው የሚናገሩ። «አምላካችሁን እግዚአብሔርን ለዘላለሙ እንድትፈሩ» (ኢያ 4:24) እንደሚል እግዚአብሔር በቀደመው ዘመን ያደረገውን ተአምራት ወላጆች ለልጆቻቸው የሚነግሯቸው እግዚአብሔርን እንዲፈሩ ጭምር ነው።

ወላጆች መልካም ሕይወት ከኖሩ ልጆች አምልኮን ከቤታቸው መማር ይጀምራሉ። ልጆች እግዚአብሔርን መፍራት የሚማሩት ከቤት ነው። እግዚአብሔርን መፍራት ምን ማለት እንደሆነ ወላጆች ራሳቸው ለልጆቻቸው በነጋሪነት

ሲያሳዩአቸው ይጠበቅባቸዋል። ለልጆቻቸው ከትውልድ ወደ ትውልድ የሚያስተላልፋላቸው ቅርስና ሀብት እግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ወላጆች ልጆቻቸውን በማስተማር፣ ሁልጊዜም ከልጆቻቸው ጋር በመጫወት፣ ሲጠይቋቸው በመመለስ (ዘጸ 6:7፣ 4:9-10) የእግዚአብሔርን መንገድ እንዲጠብቁና በጽድቅ እንዲሄዱ በእግዚአብሔር ፍርሃት ሊያሳድጉአቸው ይጠበቅባቸዋል። የጢሞቴዎስ አስተዳደግ (2ጢሞ 3:15፣ 1:5) ለዚህ ምሳሌ ነው። በአያቱና በእናቱ የነበረው ግብዝነት የሌለበት እምነት (2ጢሞ 1:5) በጢሞቴዎስም ሕይወት ይታይ ነበር።

የእግዚአብሔርን ማዳኑንና ምስጋናውን ተለምራቱን ሁሉ ለልጆች በማስተማር ለትውልድ ማስተላለፍ (መዝ 7:18፣ 78:45፣ ኢዮ 1:3) ይገባል። እግዚአብሔር ሙሴን «ይህን ለመታሰቢያ በመጽሐፍ ጻፈው በኢየሱስም ጆሮ ተናገር» (ዘጸ 17:14) እንዳለው እግዚአብሔር የሠራውን ድንቅ ለተከታዮች መናገር እንዲሁም በመጽሐፍ መጻፍ ይገባል።

አብርሃም ስለ ቤተሰቡ ስለነበረው ኃላፊነት እግዚአብሔር አምላክ ሲመሰክር «ጽድቅንና ፍርድን በማድረግ የእግዚአብሔርን መንገድ ይጠብቁ ዘንድ ልጆቹንና ከእርሱ በኋላ ቤቱን እንዲያዝዝ አውቃለሁና» (ዘፍ 18:19) ብሎ ተናግሮአል።

ወላጆች ለልጆቻቸው እንደሆኑ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ስምዕመኑ ናቸው። ምዕመናን ሁሉ የእግዚአብሔርን መንገድ እንዲጠብቁ መሪዎች እራሳቸው እየጠበቁ በእግዚአብሔር ጸጋ በምሳሌ የሚያሳዩ እንዲሁም የሚያስተምሩና የሚገስጹ ናቸው። ምሳሌያዊ ኑሮ በሌለበት ቃሉን ብቻ መናገር ለመሳለቂያ መሆን ነው።

ልጆችን በጌታ ምክርና በተግሣጽ ማሳደግ የጌታ ትዕዛዝ ነው (ኤፌ 6:4)። ልጆችን መቅጣት የመውደድ ምልክት ነው። ቅጣት በፍቅር ላይ ካልተመሠረተ በስተቀር ልጆችን ያስቆጣቸዋል (ኤፌ 6:4)። ጌታም ልጆቹን የሚቀጣው ስለሚወዳቸው ነው (ምሳ 3:11-12፣ ዕብ 12:5-6፣ 10)።

ልጆች መታዘዝን ከጌታ ኢየሱስ ሊማሩ ይገባቸዋል። ጌታ ኢየሱስ ለዮሴፍና ለእናቱ «ይታዘዝላቸውም ነበር» (ሉቃ 2:51)።

ልጆችን ለማሳደግ ዝግጅት የሚጀመረው ገና ሳይጸነሱ ወይም በእናታቸው ማህፀን ውስጥ እያሉ ነው። ልጅን የማሳደግ ዝግጅትና ጥንቃቄ በማህፀን ውስጥ እያለ ይጀምራል (መሳ 13:13-14)። የሶምሶን አባት ማኑሄ «ቃልህ በደረሰ ጊዜ የልጄ ሥርዓት ምንድን ነው? የምናደርግለትስ ምንድን ነው?» (መሳ 13:12) ብሎ እንደጠየቀውና ልጁ «ናዝራዊ» (ማለትም ለእግዚአብሔር የተለየ) ሆኖ እንዲያድግ እንደተረዳ ሁሉ እንዲሁ ወላጆች ልጆቻቸውን ገና ከማህፀን አንስቶ ለእግዚአብሔር ሊለዩአቸው ያስፈልጋል።

ወላጆች የልጆቻቸው «ሞግዚቶች» ናቸው። ከእግዚአብሔር በአደራ የተቀበሏቸው ናቸው። ስለሆነም እግዚአብሔርን መፍራት እንዲያስተምሯቸው፣ በምሳሌነት እንዲያሳድጉአቸው ኃላፊነት አለባቸው። በእግዚአብሔርም ይጠየቃሉ።

ጌታ «ልጆች ወደ እኔ ይመጡ ዘንድ እትከልክሏቸው» (ማር 10:14) ብሏል። ሕፃናት በእግዚአብሔር ፊት ተገቢ ቦታ እንደሌላቸው መቁጠር ወይም መናቅ ጌታ ኢየሱስን ያስቆጣዋል (ማር 10:13-14)። ሕፃናት እጅግ ወደሚወዳቸው መቅረብና መዳሰስ፣ መባረክ ይፈልጋሉ እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ስለዚህ ሕፃናት ወደ ጌታ እንዲቀርቡ መንገዱን ማቅናትና መሰናከያን ማንሳት ያስፈልጋል።

11.5.3 የሲፖራ አገልግሎት በቤተሰብና በቤተ ክርስቲያን

በብሉይ ኪዳን ወንድ ልጁን የማይገርዝ ቤተሰብ የእግዚአብሔርን ቃል ኪዳን የናቀ በራሱም ላይ የእግዚአብሔርን ቁጣ የሚጋብዝ ነው። ሙሴ እንኳን እስራኤልን ከግብፅ ባርነት ነፃ እንዲያወጣ የተጠራ ሆኖ እያለ ልጁን ባለመግረዙ «እግዚአብሔር ተገናኘው ሊገድለውም ፈለገ። ሲፖራም ሚስቱ ባልጩት ወሰደች፣ የልጅዋንም ሽለፈት ገረዘች» (ዘጸ 4:24-25) ይሰናል። የልጆችን ሽለፈት መግረዝ በልጅነት ነው።

እግዚአብሔርም ኢየሱስን፡- ዛሬ የግብፅን ነውር ከእናንተ ላይ አንከባልያለሁ አለው» (ኢያ 5:9)። ኢየሱስ ያልተገረዙትን እስራኤላውያን በገረዘ ጊዜ ምድሪቱን ለመውረስ በሚያደርገው ዝግጅት እንዲሁ እያንዳንዱ ወላጅ (ቤተሰብ) ዓለማዊነትን ከእያንዳንዱ ልጅ መግረዝ ማውለቅ እግዚአብሔር ይጠብቅበታል። እያንዳንዱ ቤተሰብ ጌልጌላ ነው ነውርና ዓለማዊነትን ማንከባለያ ቦታ ነው። በእንዲህ ዓይነት ቤተሰብ ከልጆቹ ነውር የሚያስወግድ ጌልጌላ የሆነ ቤተሰብ የእግዚአብሔርን ፋሲካን (አምልኮን) ያደርጋል (5:10)። እንዲህ ዓይነት መልካሙን ገድል ለመጋደል ቤተሰቡን ያዘጋጀ ቤተሰብ ነው።

በተለይ እናቶች ከልጆቻቸው ዓለማዊነትን የማስወገድ የሲፖራን አገልግሎት ተግተው ለልጆቻቸው ሊያደርጉ ይገባል። ቤተሰባቸውን ከእግዚአብሔር ቁጣ (ከሞት) ያድናሉ። የሲፖራ አገልግሎት በቤተ ክርስቲያን ውስጥና በቤተሰብ ውስጥ ትልቅ ቦታ ሊይዝ ያስፈልጋል። ይህም የልጆች ሽለፈት (ሥጋዊነት/ ዓለማዊነት) ገና በልጅነት መግረዝ ነው።

ልጆች የተከበሩ ናቸው። ልጆችን መናቅ አይገባም እግዚአብሔር አልናቃቸውም፣ ጠባቂ መላእክት መድባላቸዋልና (ማቴ 18:10)። ይልቁን በፍቅር መቀበልና በጥንቃቄ ማስተናገድ እንጂ።

በልጅነታቸው እግዚአብሔርን መከተልና ማገልገል የጀመሩ ብዙዎች ናቸው። የእናቱን ጡት እንደተወ በቤተ መቅደስ ውስጥ ያደገውና እግዚአብሔር ያነጋግረው የነበረው ሳሙኤል (1ኛው 1-2)፣ መርዶክዮስ ያሳደጋት አስቴር፣ ጢሞቴዎስ፣ ሳምሶን፣ ዮሴፍ፣ ለፈርዖን ልጅ ሕፃኑን ሙሴን የሚያጠባ የፈለገችላት ብላቴና (ዘጸ 2:1- 10)፣ ለንዕማን መፈወስ ምክንያት የሆነችው ታናሽ ብላቴና (2ኛ 5)፣ በስምንት ዓመቱ የነገሠውና ምድሪቱን የእግዚአብሔርን ቤት ከርከሱት ያነጸው ኢዮስያስ (2ኛ 34) በቂ ምሳሌዎች ናቸው።

አንድን ትውልድ ከሚቀጥለው ትውልድ፤ በአብርሃም ዘመን የነበረውን ትውልድ፤ በሐዋርያት ዘመን ከነበረው ትውልድ፤ የእስራኤልን ትውልድ ከኢትዮጵያ ትውልድ፤ የሐዋርያትን ዘመን ትውልድ፤ ከአሁኑ ዘመን ትውልድ ጋር የሚያመሳስለው⁶⁶ ቀለምና የሚያያዘው ገመድ እግዚአብሔርን ማወቅና እርሱንም መፍራት ነው። አሁን ያለው ትውልድ ከአብርሃም ከሙሴ ከጳውሎስ ትውልድ የራቀ አይደለም የተመሳሰለ እንጂ። ሁሉም በየትውልዱ ከማይለወጥ ከሕያው እግዚአብሔር ጋር ከተያያዘ የማይለወጠው ለዋጭ-እግዚአብሔር ትውልድን ሁሉ ያመሳስላል። እግዚአብሔር የየትውልዱን መልክ ወደ ራሱ ባሕርይ ይለውጣል። ሁሉም እርሱን ከመሰሉ እርሱን ካወቁ ደግሞ ሁሉም የእግዚአብሔር ልጆች የአንድ አባት ልጆች ናቸው።

የሁሉም ትውልድ ባሕርይ ግን አንድ ነው ሁሉም ኃጢአተኛ ነው። መዳን የሚገኘውም በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግመኛ በመወለድ ነው። ይህን እውነት ዘመናዊነት ወይም ሥልጣኔ አይቀይረውም።

ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር እንዲባርካቸው ልጆችን ወደ ጌታ ማቅረብ አለባት። ቤተ ክርስቲያን ልጆችን ማቅረብ፤ ማስተማር፤ በጸሎት መደገፍና በአገልግሎት ማስማራት አለባት።

ወላጆች ደግሞ ከልጆቻቸው ነውርና ዓለማዊነትን ማንከባለል፤ እግዚአብሔርን መፍራት ማስተማር፤ በምሳሌነትና በፍቅር ማሳደግ ይጠበቅባቸዋል። ትውልድ የሚድነው እግዚአብሔርን በመፍራት ነው። ስለዚህ የቤተ ክርስቲያንና የወላጆች ኃላፊነት የማይለወጠውን እግዚአብሔርን ከትውልዳቸው ጋር ማስተዋወቅና ማስተማር ነው።

እንግዲህ «የልጁን መልክ እንዲመስሉ» እንደሚል ወደ እግዚአብሔር የቀረበ ትውልድ ሁሉ መልኩ አንድ ነው። እንዲህ ሲሆን በትውልድ መካከል መራራቅና ክፍተት አይኖርም። በትውልድ መካከል የሚኖረው ርቀት እኮ በወላጅና በልጅ መካከል የሚኖረው ርቀት ነው።

11.6 በቅድስና ማገልገል

11.6.1 እግዚአብሔርን የማይፈሩ ካህናት ሲኖሩ ዓመፅ ያይላል።

በአንድ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚኖረው እግዚአብሔርን መፍራት ወይም መዳፈር በመሪነት ላይ ለተቀመጡ ሰዎች የውስጥ የቅድስና ሕይወትና

⁶⁶ አንዱ ትውልድ ከሌላው በሥልጣኔ ደረጃ ይለያያል። ለምሳሌ ጽሕፈትን በሚመለከት በዶሮ ላባና በብራና የሚጻፍበት ዘመን ነበር፤ ከዚያም በብዕር፤ ከዚያም በታይፕራይተር አሁን ደግሞ በኮምፒውተር። ይህ የሥልጣኔ መገንገልንና የቴክኖሎጂ እድገትን ያሳያል። የሰውን እውነተኛ ማንነት የማመለከት ግን ለው ሁሉ በዓመታት ውስጥ ከኃጢአተኛ ባሕርይው አልተቀየረም፤ ያው ነው። እግዚአብሔርን የሚፈራ ትውልድ በሥልጣኔ ልዩነት በኖረውም በአንድ ዋና ነገር ይመሳሰላል፡- ሕያው እግዚአብሔርን በማወቅ፤ በማምለክ፤ በመፍራትና ከዚህ የተነሳ በሚመጣ «የባሕርይ ለውጥ»።

እግዚአብሔርን መፍራታቸው ጋር ትልቅ ግንኙነት አለው። መሪዎች ሕዝቡን እንደ ሙሴ «ከእግዚአብሔር ወገን የሆናችሁ ተለዩ» (ዘጸ 32:26) ማለት ከፈሩ እነርሱም እንደ አሮን መሆን ጅምረዋል (32:25) ወይም እንደ ዔሊ «እርሱ እግዚአብሔር ነው የወደደውን ያድርግ» (1ሳሙ 3:18) የሚሉ ሰልቺዎች ሆነዋል ወይም እንደ «ሕዝቅያስም ኢሳይያስን የተናገርከው የእግዚአብሔር ቃል መልካም ነው አለው፤ ደግሞም በዘመኔ ሰላምና እውነት ይሁን አለ» (ኢሳ 39:8) ተብሎ እንደተጻፈው ለራሳቸው ዘመን ብቻ የሚገዳቸው ሆነዋል ማለት ነው።

ባለንበት ዘመንና እንዲሁም በየዘመናቱ በቤተ ክርስቲያን ከሚታየው ዋና ችግር አንዱ የእግዚአብሔር ሕዝብ (በተለይም አገልጋዮች) እግዚአብሔርን አስመፍራታቸው ነው። በነቢዩ ሚልክያስ ዘመን የነበረው አምልኮና ሕይወት ዛሬ በቤተ ክርስቲያን በገሃድ ይታያል። አምልኮው አለ የሚመለከው ግን አይፈራም። የእግዚአብሔር አገልጋዮች/ካህናት «በንጹሕና በርኩስ መካከል ያለውን ልዩነት አላስታወቁም» (ሕዝ 22:26)።

እግዚአብሔር መፈራቱ በቀረበት ዘመን ሁሉ አመጽ ይነግሣል፤ ኃጢአት ሥር ይሰድዳል። እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን «... እኔስ አባት ከሆንህ ክብረ ወዴት አለ? ጌታስ ከሆንህ መፈራቴ ወዴት አለ?» (ሚል 1:6) ብሎ እንደጠየቃቸው ይሆናል።

በዚያን ዘመን እስራኤላውያን አንድ አባት አለን (2:10)፤ «እኛም ልጆቹ ነን» ይላሉ (1:6) ግን የአባትነት ክብር አይሰጡትም። ካህናቱ እግዚአብሔርን እንደፈራው ሌዊ ለሕዝቡ ሕግን አላስተማሩም (ሚል 1:4-9)። የእግዚአብሔር ፍቅር አልተለወጠም «እኔ እግዚአብሔር አልለወጥም» (ሚል 3:6) ይላቸዋል። እነርሱ ግን እንደ አባትነቱ አላከበሩትም፤ እንደ ታላቅ ንጉሥነቱ አልፈሩትም (1:14) እንደ አምላክነቱ ነውር የሌለበት መሥዋዕት አላቀረቡለትም በምትኩ በቅሚያ የተገኘ፤ አንካላና የታመመ መሥዋዕት አቀረቡለት (1:13)። ከዚህም የተነሣ እግዚአብሔር የሚጠላውን ነገር ያደርገው ነበር (2:16)። መሥዋዕቱና አምልኮው አልተቋረጠም ግን ከንቱነት ሞልቶበታል (1:10)። ስለዚህ እግዚአብሔርን በአምልኮአቸውና በመሥዋዕታቸው ሽንገሉት (1:13)። ይህም በካህናቱ ይብላል (1:6)። ባለንበትም ዘመን እንዲሁ ሆኗል።

11.6.2 የካህናት ዋና ዋና ተግባሮች፡-

ካህኑ ዘካርያስ በሉቃ 1:75 ላይ «... በዘመናችን ሁሉ ያለ ፍርሃት በቅድስናና በጽድቅ በፊቱ እንድናገለግለው ሰጠን» በማለት ይናገራል። የተጠራው በቅድስናና በጽድቅ እንድናገለግለው በመሆኑ፤ «ራሱን ከዓመጸ ያነጸ ለክብር አገልግሎት የሚውል ዕቃ ይሆናል» (2ጢሞ 2:21)። ስለሆነም በእግዚአብሔርና በሕዝቡ ፊት ያልተከፋፈለ ዓላማ፤ ያልተሸራረፈ ሕይወት ሊኖረን ይገባል።

ሀ. መሥዋዕት ማቅረብ።

ራሳቸውን ለእግዚአብሔር የቀደሱ ካህናት ለሕዝቡ የሚሆነውን መሥዋዕት ያቀርባሉ።

በብሉይ ኪዳን ካህናት ያቀርቡት የነበረው መሥዋዕት የማቅረብ አገልግሎት መካከለኛ በሆነልን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ተፈጽሟል። በብሉይ ኪዳን ዘጸ 19:5-6 «አሁንም ቃሌን በእውነት ብትስሙ ኪዳንንም ብትጠብቁ ምድር ሁሉ የእኔ ናትና ከአሕዛብ ሁሉ የተመረጠ ርስት ትሆኑልኛላችሁ፤ እናንተም የካህናት መንግሥት የተቀደሰም ሕዝብ ትሆኑልኛላችሁ» ይላል።

በአዲስ ኪዳን ሐዋርያው ጴጥሮስ ሲጽፍ «እናንተ ግን ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃን የጠራችሁን የእርሱን በጎነት እንደትናገሩ የተመረጠ ትውልድ የንጉሥ ካህናት ቅዱስ ሕዝብ ለርስቱ የተለየ ወገን ናችሁ» (1ጴጥ 2:9-10) ይላል። ይህ ቃል አስቀድሞ የተነገረው በብሉይ ኪዳን ለእስራኤላውያን ነው። በአዲስ ኪዳን በጌታ የሚያምኑ ሁሉ ለእርሱ የተለዩ ካህናት ናቸው። ከህጎችን ስለ ጌታ መናገር ነው። ታላቅነቱን አዳኝነቱን ለማያውቀው ሁሉ መናገር ነው።

ለ. የእግዚአብሔርን ሥርዓት፣ ሕጉን ማስታወቅ፣ ሕዝቡን ማስተማር።

ሕዝቡን ማስተማር ከአገልግሎታቸው ውስጥ ጎልቶ የሚወጣው ኃላፊነታቸው ነው። በሚል 2:7-9፦

ካህኑ የሠራዊት ጌታ የእግዚአብሔር መልእክተኛ ነውና ከንፈሮቹ እውቀትን ይጠብቁ ዘንድ ይገባቸዋል። ለዎችም ሕግን ከአፉ ይፈልጉ ዘንድ ይገባቸዋል። እናንተ ግን ከመንገዱ ፈቀቅ ብላችኋል፤ በሕግም ብዙ ሰዎችን አሰናክላችኋል፤ የሌዊን ቃል ኪዳን አስነውራችኋል ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር። ስለዚህ መንገዱን እንዳልጠበቃችሁ፤ በሕግ ለሰው እንዳይላችሁ መጠን እኔ ደግሞ በሕዝብ ሁሉ ፊት የተናቃችሁና የተዋረዳችሁ አድርጌአችኋለሁ ይላል።

እንግዲህ ሕዝቡ ከካህኑ «ከከንፈሮቹ እውቀት፣ ከአፉ ሕግን» ይጠብቃሉ። እውቀትና ሕግ ከካህናት አንደበት የሚጠበቁ ነገሮች ናቸው። ሕዝቡ ሊማሩ ሲፈልጉ ሊያስተምሩ የተዘጋጁ ካህናት መሆን አለባቸው። አገልጋዮች በእግዚአብሔር እውቀት የተሞሉ ከአፋቸው እውቀት፣ ትምህርት፣ ሕግ የሚገኝ ሊሆኑ ያስፈልጋል። የእውቀት መዝገብ የሚገኘው ደግሞ ከእግዚአብሔር ነው።

ሐ. ሕዝቡ ቅዱሱንና ርኩሱን እንዲለይ ማድረግ።

ሕዝቡ ንጹሕና ርኩስ የሆነውን ባይለይ ካህናት አገልግሎታቸውን አልፈጸሙም ማለት ነው። በሕዝ 22:26 «ካህናቶችዎም ሕጌን በድለዋል ቅድሳቱንም አርክሰዋል፤ ቅዱስ በሆነና ቅዱስ ባልሆነ መካከልም አለዩም፤ በንጹሕና በርኩስ መካከል ያለውን ልዩነት አላስታወቁም» ይላል።

በብሉይ ኪዳን የነበሩ የአምልኮ ሥርዓቶች፡- የረከሰው ከሰፈር ውጭ እንዲወጣ፤ ንጹህና እርኩስ እንሰሳት እንዲለዩ ያሳል። የመታጠብና የመንጸት ሥርዓቶች፤ ነውር የሌለባቸው መሥዋዕቶች መቅረብ፤ ነውር የሌለባቸው ሌዋውያን ለካህንነት መመረጥ ሁሉ፤ ለሰዎች በሚታይ መንገድ የሚያስተምሩት ዋና ትምህርት እግዚአብሔር ንጹሕና ቅዱስ መሆኑንና ወደ እርሱ የሚቀርቡት ሁሉ መቀደስ እንዳለባቸው ነው። ቤተ መቅደሱና (ዘጸ 28:29፤ 2ዜና 35:5) የቤተ መቅደስ ዕቃዎች ሁሉ ለእግዚአብሔር የተለዩ ለአገልግሎት የተቀደሱ ናቸው (ዘጸ 30:25፤ ዘጥ 5:17)።

የእግዚአብሔር ማደሪያ ቤት በረከሱ ሰዎች ምክንያት ትረክሳለች። ስለዚህ የእግዚአብሔር ቤት እንዳትረክስ ሰዎቹም እንዳይሞቱ ከርኩሰታቸው መለየት (መንጸት) ይገባቸዋል (ዘሌ 15:31)። መሥዋዕቱ ነውር ያለበት ቢሆን ለእግዚአብሔር እንደማይቀርብ ሁሉ፤ ነውር ያለበት አገልጋይ (ካህን) ለእግዚአብሔር የተቀደሰውን አይነካም፡- የእግዚአብሔርን ቅዱስ ስም ማርከሱ ነውና (ዘሌ 22:2)። ከዚህ አንጻር የእግዚአብሔር ሕዝብ ሁሉ «ቅዱስ ሕዝብ፤ ለርሱቱ የተለዩ ወገን» (1ጴጥ 2:9፤ 1ነገ 8:53) መሆኑን ማስተዋል ይገባል።

አገልጋዮች ከሌላው ሕዝብ በበለጠ ደረጃ መለየት (መቀደስ) አለባቸው። ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚገባው ሊቀ ካህንና መሥዋዕት የሚያቀርቡት ካህናት ከሌላው ሕዝብ በተጨማሪ የመቀደስና የመንጸት ሥርዓቶች ነበሯቸው (ዘሌ 21)። ወደ እግዚአብሔር ተራራ ሲቀርቡ ሙሴና ኢያሱ «ሚማህን አውልቅ» ተብለዋል (ዘጸ 3:5፤ ኢያ 5:15) በእግዚአብሔር ፊት ይቆማሉና። እንዲሁም ለናዝሬዊነት የተለዩ ሰው ከፍ ባለ የመለየት ደረጃ የሚኖርና ራሱንም የሚጠብቅ ሰው ነው (ዘጥ 6:2)። እግዚአብሔር በፊቱ በሚቀርቡ ይቀደሳልና (ዘሌ 10:2)።

11.6.3 የእግዚአብሔርን ቅድስና በሕይወታቸው መመስከር

ሁሉም የእግዚአብሔር ሆኖ ባለ በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር የሌዊን ወገን ለራሱ መረጠ። አሮንና ልጆቹ ለእግዚአብሔር የተለዩ ናቸው። በእግዚአብሔር ፊት የሚቀርቡ፤ እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ ናቸው።

እነዚህ አሮንና ልጆቹ ወደ ማደሪያው ወደ ቅድስት ሲገቡና ለአገልግሎት ሲቀርቡ የክህነት ልብስ መልበስ ነበረባቸው። የክህነት ልብስ ከሌላው ልብስ የተለየ ለአገልግሎት የሚሆን የተቀደሰ ልብስ ነው። መሥዋዕቱን ሲፈጽሙ የሚለብሱት ልብስ እግዚአብሔር ባዘዘው መሠረት የተዘጋጀና የሚለበስ ነው።

በዘጸ 39:30 ላይ «እግዚአብሔርም ሙሴን እንዳዘዘው ከጥሩ ወርቅ የተቀደሰውን የአክሊል ምልክት ጥሩር ሠሩ፤ በእርሱም እንደ ማኅተም ቅርጽ አድርገው ቅድስና ለእግዚአብሔር የሚል ጸፋበት» ይላል። አሮን ወደ ማደሪያው ድንኳን ሲገባ በግንባሩ ላይ ሳይቀር አየመስከረ ነው የሚገባው። የሚያመልክው ቅዱስ እግዚአብሔር አገልጋዩም ለእግዚአብሔር የተቀደሰ፤ የተለየ መሆኑን እያወጀ ይገባል። በግልጽ በሚታይ መንገድ «ቅድስና ለእግዚአብሔር» የሚል ነው። ይህ እግዚአብሔር የሚፈልገው ሥርዓት ነው።

እግዚአብሔር በባሕርይው አይለወጥም፤ ከዘላለም እስከ ዘላለም እግዚአብሔር ያው ነው። የእግዚአብሔር ቅድስና ሰማይ ሳይፈጠር፤ ከተፈጠረም በኋላ፤ በአዲስ ኪዳንና ከዚያም በኋላ ለዘላለም ያው ነው። ዘላለማዊነቱ፤ ጽድቁ ያው ነው። ቅድስናው ያው ነው፤ በብሉይ ኪዳን የነበረው ቅድስና በአዲስ ኪዳንም ያው ነው። የብሉይ ኪዳን አገልጋዮች እግዚአብሔርን እጅግ ይፈሩት ነበር። ወደ መቅደሱ ሲገቡ ተጠንቅቀው ነበር። ሥርዓቱን ጠብቀው መሥዋዕቱን ፈጽመው ካለባቸውም ሳይቀር ተጠንቅቀው ነበር።

11.6.4 በቅባት የተቀደሱ አገልጋዮች

በዘሌ 8:2 «እርንም ከእርሱም ጋር ልጆቹን ልብሱንም የቅባቱን ዘይት ስጋጢአት መሥዋዕት የሚሆነውንም ወይፈን ሁሉቱን አውራ በጎች የቀጣውንም እንጀራ ሊማት ውሰድ» ይላል። ቅባት ከመሥዋዕቱ ጋር አብሮ የሚወሰድ የማይረሳ ነገር ነው። በ8:10-12 «ሙሴም የቅባቱን ዘይት ወስዶ ማደሪያውንና በውስጡ ያለው ሁሉ ቀብቶ ቀደሳቸው»። እንዲሁም 8:30 «ሙሴም ከቅባቱ ዘይትን በመሠዊያው ላይ ካለው በደሙ ወስዶ በእርንና በልብሱ ላይ በልጆቹም ልብስ ላይ ረጨው እርንና ልብሱንም ልጆቹን የልጆቹን ልብስ ቀደሰ» ይላል። አገልጋይና ቅባትን ሊለያዩ አይገባም።

አገልጋይና ቅባት የሚለያዩ አይደሉም፤ አገልጋዩ የሚያገለግለው በራሱ ላይ ከፈሰሰው ዘይት የተነሣ ነው። ቅባት ለመቀደስ ይሆናል፤ ይቀድሳል። በላዩ ላይ የሚፈሰው ቅባት ቅዱስ ቅባት ያንን ልብስ ይቀድሰዋል። ቅባት ይለያል።

ቅባትና ዘይት በአዲስ ኪዳንም የመንፈስ ቅዱስ ምሳሌ ነው። መንፈስ ቅዱስ የሚወርድበትን ሰው ለራሱ የአገልግሎት ዕቃ ያደርገዋል፤ መጠቀሚያ፤ መገልገያ ያደርገዋል። ቅባት የፈሰሰበት ለእግዚአብሔር የተለየ ዕቃ ሆኗል ማለት ነው። ስለዚህ በብሉይ ኪዳን የክህነት አገልግሎት በመቀባት ነው። በ8:12 «ከቅባቱም ዘይት በእርን ራስ ላይ አፈሰሰ፤ ይቀድሰውም ዘንድ ቀባው» ሲል ልብሱን ነው የቀደሰው፤ ራሱን ነው የቀደሰው።

ይህ ቅባት በእርን ላይ በፈሰሰ ጊዜ ከራሱ አልፎ በጢሙ ሁሉ አልፎ በልብሱ መደረቢያ ሁሉ ይወርድ ነበር። ቅዱስ ቅባት እርንን ለእግዚአብሔር የሚለይ ቅባት ነው፤ የሚያረስርስ ቅባት ነው። ሁለቱን ተራሮች እግዚአብሔር ይቀድስ ነበር። ይህንን ዘማሪው ዳዊት በመዝሙር 133:

ወንድሞች በጎብረት በቀመጡ እነሆ መልካም ነው፤ እነሆም ያማረ ነው፤ ከራስ እስከ ጢም እንደሚፈሰ ከእርን ጢም በልብሱ መደረቢያ እንደሚወርድ ሽቱ ነው፤ በጽዮን ተራሮች እንደሚወርድ እንደ እርሞዎች ጠል ነው። በዚያ እግዚአብሔር በረከትንና ሕይወትን እስከ ዘላለም አዝዛልና

በማለት ስለ ወንድሞች ጎብረት ይናገራል። በወንድሞች ጎብረት ይመስለዋል። ወንድሞች በእንደ ላይ ሲቀመጡ ውስጥን የሚያረስርስ ነገር ነው። ጎብረት

ባለበት መቀባበል ይኖራል። ኅብረት ባለበት አንዱ የሌላውን መተላለፍ ይሸፍንለታል።

የወንድማማች መዋደድ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ይቀድሳል። ከአርሞንዎም ተራራ የሚወርደው ውኃ/ጠል በጽዮን ተራሮች ላይ ሄዶ ከሥሩ ያለውን የእስራኤል ምድር ያረሰርሳል፤ ለም ያደርገዋል። ይህ በቅባት መልክ የተመሰለው ጠል የሚያረሰርስ ወደ ውስጥ የሚደርስ፤ ለፍሬያማነት የሚያበቃ ነው። እንዲሁ የወንድማማች መዋደድ ባለበት መረሰረሰ፤ በረከት አለ። አንድነት ከሌለ በረከት አይኖርም። እግዚአብሔር ወንድሞች በኅብረት በተቀመጡበት በረከትን አዟል። የሚያረሰርስ ጠል በአንድነት ውስጥ ያልፋል።

እግዚአብሔር በረከትን ያዘዘው በፍቅር ውስጥ ነው፤ በአንድነት ውስጥ ነው። እውነተኛ የወንድማማች መዋደድ ሲኖር ከላይ ከአርሞንዎም ተራራ እንደሚወርደው ጠል የወንድሞች መዋደድ፤ አንድነት የበረከት ምንጭ ነው።

11.6.5 በመሥዋዕት የተቀደሱ አገልጋዮች

በዘሌ 8:22-24 ካህኑ ስለሚያቀርበው የቅድስና መሥዋዕት እንመልከት።

ለቅድስናም የሚሆነውን ሁለተኛውን አውራ በግ አቀረበ እርህና ልጆቹም ባውራው በግ ራስ ላይ እጃቸውን ጫኑ፤ አረደውም። ሙሴም ከደሙ ወስዶ የእርህን የቀኝ ጆሮውን ጫፍ የቀኝ እጁንም አውራ ጣት የቀኝ አግሩንም ጣት አስነካው የእርህን ልጆች አቀረበ። ሙሴም የቀኝ ጆሮአቸውን ጫፍ የቀኝ እጃቸውን አውራ ጣት የቀኝ አግራቸውንም አውራ ጣት ከደሙ አስነሳ ሙሴም ደሙን ከመሠዊያው ዙሪያ ረጨ።

ይህ የቅድስና መሥዋዕቶች ከሌሎቹ መሥዋዕት የተለየ ዓይነት መሥዋዕት ነው። ለካህናት የተለዩ ሌዋውያን የኃጢአት መሥዋዕት ያቀርባሉ (8:14)፤ የሚቃጠል መሥዋዕት ያቀርባሉ (8:18)፤ በተጨማሪ ራሳቸውን ለእግዚአብሔር ከሰጡ በኋላ የቅድስና መሥዋዕት ያቀርባሉ። ኃጢአት ይቅርታ ሳያገኝ አገልግሎት ተቀባይነት የለውምና። ከቅድስና መሥዋዕት በፊት የኃጢአትና የሚቃጠል መሥዋዕቶች መቅረብ ነበረባቸው።

የቅድስና መሥዋዕት፤ በተለይ አገልጋዮች የሚያቀርቡት መሥዋዕት ነው። እግዚአብሔር «ወደ እኔ በሚመጣው አቀደሳለሁ» እንዳለ ወደ እግዚአብሔር የሚቀርቡ ሰዎች ከሌሎች ይልቅ መቀደስ አለባቸው፤ ይጠበቅባቸዋል። ስለዚህ የቅድስና መሥዋዕት ያቀርባሉ።

ካህናት ወደ እግዚአብሔር ማደሪያ የሚገቡ አገልጋዮች ናቸው። ወደ እግዚአብሔር ማደሪያ ሲገቡ የእግዚአብሔር የሆነውን ድምጽ መለየት እንዲቻል ጆሮን መቀደስ ያስፈልጋል። ወደ ማደሪያው ድንኳን ሲገቡ እግዚአብሔርን ለመስማት የተዘጋጀ ጆሮ ያስፈልጋቸዋል።

እግዚአብሔር ሕያው አምላክ ነው። እግዚአብሔር የሚናገር አምላክ ነው። አገልጋይ ከተለያዩ አቅጣጫ ከሚመጣው ሁሉ ይልቅ እግዚአብሔር ለሕዝቡ ያለውን፣ እግዚአብሔር ስለ ነገ የሚናገረውን ከራሱ ከእግዚአብሔር እንዲሰማ ጀርድን መቀደስ አለበት። የተቀደሰ ጀር፣ እግዚአብሔር ሲናገረው የሚሰማ ጀር፣ የእግዚአብሔርን ድምጽ የሚቀበል፣ የሚለይ ጀር ያስፈልገዋል።

በማደሪያው ድንኳንና በቅድስት ውስጥ ያለው ሁሉ ለእግዚአብሔር የተለየ ዕቃ ነው። ካህኑ ለአገልግሎት ወደ ውስጥ በሚገባበት ጊዜ እጁ የተቀደሰ እጅ ሊሆን ያስፈልጋል። የእግዚአብሔርን ሥራ የሚሠራ እጅ የተቀደሰ እጅ ነው። ስለዚህ በደም መቀደስ አለበት። የእግዚአብሔርን ሥራ እንዲሠራ፣ የእግዚአብሔርን ብቻ እንዲያደርግ፣ እግዚአብሔር እንዳዘዘውም እንዲያደርግ እጁ በደም ይቀደስ ነበር።

ካህኑ በእግዚአብሔር ማደሪያ ቤት ውስጥ እንቅስቃሴ ያደርጋል። መሥዋዕቱን ሲሠዋ፣ ደሙንም ሲወስድ፣ ወደ ቅደስት ሲገባ፣ ዘይቱን ሲቀይር፣ ጎበስቱን ሲቀይር ወዳልተፈለገ አካሄድ እንዳይሄድ፣ እንዳይዳፈር፣ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን እንዳይገባ እግሩን መቀደስ አለበት።

በአጠቃላይ ካህናት ከካህነት ሥርዓት በልብስ ይለያሉ፣ በዘይት ይቀደሳሉ፣ በመሥዋዕት ይቀደሳሉ።

11.6.6 የክብር አገልግሎት

የካህናት የአገልግሎታቸው መደምደሚያው ክብር ማየት ነው። የእግዚአብሔር ክብር መምጣት የአገልግሎት ማሰሪያው (ከፍታው) ነው። ምን ሊሆን ነው የእግዚአብሔር ክብር የሚገለጠው? የእግዚአብሔር መገኘቱ ወይም እርሱ በመካከላችን እንዳለ ሲሰማን ነው ክብር የሚሆነው። የማደሪያውን ድንኳን ይሞላው እንደ ነበረ ወይም በቤተ መቅደስ ውስጥ በገቡ ጊዜ ካህናት እንኳን ቆመው ሊያገለግሉ እስከማይችሉ ድረስ እንደ ወረደ ሁሉ የእግዚአብሔር በአንድ ቦታ «የበለጠ» መገኘቱ ነው። ይህም ማለት የእግዚአብሔር የመገኘቱ ክብደት የእግዚአብሔርን ክብር መገለጥ ያመለክታል።

እኛ ራሳችንን ስለ ቀደስን ክብርን ወይም መንፈሳዊ እንቅስቃሴን (revival) ጎትተን አናመጣም። እግዚአብሔር በምሕረቱ ይሰጠናል። እግዚአብሔር በቸርነቱ እንደ ወደደ ይሰጠናል። ቢሆንም እኛ ደግሞ ድርሻችንን አውቀን መዘጋጀት አለብን። እግዚአብሔርን በመፍራት፣ ሕጉን በማወቅ፣ ሥርዓቱን በመታዘዝ እንደ ቃሉ ስንኖር፣ እርሱንም ስንጠብቀው፣ እግዚአብሔርን ስናከብረው የእግዚአብሔር ክብር ይገለጣል።

እሳት ከእግዚአብሔር አገልግሎት ጋር የተያያዘ ነው። እሳት መሥዋዕቱ የሚቀርብበት ለእግዚአብሔር የማሳረጊያው መንገድ ነው። መሥዋዕት በመሠዊያው ላይ ወደ እግዚአብሔር የሚሸጋገረው በእሳት ተቃጥሎ ሲቀደስ ነው። እሳት መሥዋዕቱን ለእግዚአብሔር ለማቅረብና ጣፋጭ ሽታ እንዲሆን ለማድረግ መንገዱ ሲሆን፣ እግዚአብሔር ደግሞ መሥዋዕቱን መቀበሉን የሚገልጥበት መንገድ ነው። በዘሌ 9:22-24 «የእግዚአብሔር ክብር ለሕዝቡ ሁሉ

ተገለጠ። እሳትም ከእግዚአብሔር ዘንድ ወጣ፤ በመሠዊያውም ላይ የሚቃጠለውን መሥዋዕት ስቡንም በላ፤ ሕዝቡም ሁሉ አይተው አልል አሉ፤ በግምባራቸውም ወደቁ» ይላል። ይህ እሳት መሥዋዕት አቅራቢው ከሚያነደው እሳት የተለየ እሳት ነው። ከእግዚአብሔር ዘንድ የሚወጣ እሳት ነው።

ይህም እሳት እግዚአብሔር ደስ መስኘቱን ለሕዝቡ ለመግለጽ የተላከ እሳት ነው። በቀረበለት መሥዋዕት እግዚአብሔር ደስ ስለ ተሰኘ በመሠዊያው ላይ የቀረበውን ሁሉ ያ እሳት ይበላዋል። የሕዝቡም አልልታ የደስታቸውን ሙላት ይገልጣል።

በዘሌ 10:1 እንደምናነበው የአሮን ልጆች «ሌላ እሳት አቀረቡ» ይላል። እንዲሁም እዚያው ምዕራፍ ላይ «አንተና ልጆችህ የወይን ጠጅና የሚያስከርን ነገር ሁሉ አትጠቡ» (10:9) ይላል። የአሮን ልጆች ምናልባት በመጠጥ ኃይል ሆነው ይሆናል መሥዋዕት (ሌላ እሳት) ያቀረቡት። መጠጥ ቅዱስን ካልተቀደሰው እንዳንለይ ያደርጋል።

በወይን ጠጅ መሞላት ቅዱስና ርኩሱን ያደባልቀዋል። የእግዚአብሔር የሆነውንና ያልሆነውን እሳት ለመለየት አይቻልም። ሰው ከሰከረ የእግዚአብሔር የሆነውን ትክክለኛ ነገር ለማስተማርና ለማድረግ አይችልም። ምናልባት የአሮን ልጆች ልዩ እሳት ያቀረቡት ጠጥተውም ሊሆን ይችላል። ሕጉን አውቀዋል፤ ስምተዋል ግን እግዚአብሔር የከለከለውን ነገር አደረጉ። እግዚአብሔር እንዳዘዘው ያልሆነ ወይም ያልተቀደሰ መሥዋዕት በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው፤ ቅጣትን ያስከትላል።

ስለሆነም ካህናት ልዩ ጥንቃቄ ሊያደርጉ ይገባቸው ነበር። እግዚአብሔር ሰካህናት ደጋግሞ የነገራቸው ነገር «እንዳትሞቱ» እያለ ነበር (ዘጸ 30:20-21)። እንደሚገባ የማያገለግል አገልጋይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ቅጣት አለበት።

ይህ ክፍል፤ የእግዚአብሔርን ባሕርይ የማይገልጽ፤ ከእግዚአብሔር ሥርዓት ውጭ የሆነ «ሌላ ነገር» ወደ እግዚአብሔር ቤት እንዳናስገባ የሚያስተምረን ትምህርት ነው። ካህንነት ትልቅ አገልግሎት ነው፤ በእግዚአብሔር ፊት ለመቆም መጠራት፤ እግዚአብሔር የመረጠው ሰው መሆን ነው። አገልጋይ መንፈስ ቅዱስ እንደ ሰጠው ያገለግላል። ሆኖም የእግዚአብሔር መሣሪያ ስለሆነ በጥንቃቄ ማገልገል አለበት። ካህናት በሥርዓት ካላገለገሉ እግዚአብሔር ይቀጣቸዋል፤ ሊቀጣም ሥልጣን አለው።

በአጠቃላይ ቅዱስ እግዚአብሔር ሕዝቡ እንዲቀደስ ይፈልጋል። እግዚአብሔር በተቀደሰ ሕዝብ ደስ እንደሚለውና ክብሩንም እንደሚገልጽ እስካሁን ባለው ክፍል ተመልክተናል። እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘው ሌላ ነገር ስለርሱ የሚቀርበው መሥዋዕት እንደ ፈቃዱ የሆነና ነውር የሌለበት ሲሆን ነው። ይህንን በሚቀጥለው ምዕራፍ እናያለን።

11.7 የእግዚአብሔር ፈቃድ

የእግዚአብሔር ፈቃድ በአጠቃላይ ሲታይ የእግዚአብሔር የዘላለም ሀሳብ ይህም በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል ያደረገው የማዳን ሥራ ነው (ኤፌ 1:9፤ 2ጢሞ 1:9)። እግዚአብሔር ከሁሉ በላይ ልዑል ስለሆነ የማይገሰስ ፈቃድ፣ የማይጠየቅ ዕቅድ አለው። እግዚአብሔር የሚሠራውን ሁሉ ከዘላለማዊ ሀሳቡ ጋር አስማምቶ ይሠራል። «እንደ ፈቃዱ ምክር ሁሉን የሚሠራ» (ኤፌ 1:11) ነው። የእያንዳንዱ ክርስቲያን ሕይወትና አገልግሎት ሁሉ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር የተስማማ የተጣጣመ መሆን አለበት።

«ለራሱ ጠቢብ የሆነ የሚመስለውን ሰው እየኸውን? ከእርሱ ይልቅ ለሰነፍ ተስፋ አለው» (ምሳ 26:12)።

ሐዋርያው ጳውሎስ በሕይወቱና በመንገዱ እንደ እንድ የተማረና አወቂ ሰው፣ እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ ዕቅድና ሀሳብ ቢኖረውም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማገልገል እንደሚኖር ባሪያ ደግሞ ስለወደፊት ሲያስብ «እግዚአብሔር ቢፈቅድ» ይላል (ሐዋ 18:21፤ ሮሜ 1:10፤ 15:32፤ 1ቆሮ 4:19)። ሐዋርያ ሆኖ በተጠራ ጊዜ ከአገር አገር እንዲንቀሳቀስና ወንጌልን እንዲያስተምር ከጌታ የተሰጠው አጠቃላይ ፈቃድ ቢሆንም ስለ እያንዳንዱ ጉዛው ደግሞ «ዕለታዊ ፈቃድ» ይጠይቅ፣ ምሪቱንም በጥንቃቄ ይከተል ነበር። ይህ ዓይነት ሕይወትና አገልግሎት * ከከለክለኝ አልሄድም ብቻ ሳይሆን ከፈቀደልኝ እሄዳለሁ ማለትም ነው።

እዚህ ላይ እናስተውል፡- ክርስቲያን ሁሉ - ኢየሱስ ክርስቶስ ጌታ ነው (ሮሜ 10:9) ይላል። አዎ «ኢየሱስ ክርስቶስ ጌታ ነው»። ይህን ማለት በእንድ በኩል እርሱ በሰማይና በምድር የበላይ/ ክፍ ያለ አዛዥ መሆኑን ማወጅ ሲሆን እንዲሁም በተጨማሪ በእኔም ላይ ጌታ ነው ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በሕይወቱ ጌታ የሆነለት ሰው ደግሞ ነፍሱንና ሥጋውን ሀሳቡንና ፈቃዱን ለጌታ ያስገዛ ሰው ነው። ኢየሱስ ጌታ የሆነለት ሰው «የእኔ» የሚለው የለውም። ያለው ሁሉ የተሰጠው ነው። ሲኖረው የሚፈልገውን ማናቸውም ነገር ሳይሰጠው እንዳይወስድ (እንዳይቀማ) ወይም በራስ ጥበብና ምርጫ ብቻ እንዳገኘው አድርጎ እንዳይቆጥረው ማስተዋል ይገባዋል።

ይህ ከሆነ እንግዲያውስ ኢየሱስ ጌታዬ ነው የሚል ሁሉ በሚያደርገው ምርጫና ውሳኔ ሁሉ የእግዚአብሔርን ፈቃድ መፈለግ ይገባዋል። በሕይወቱ እግዚአብሔርን ደስ ለማስኘት የቆረጠ ሰው እግዚአብሔርን በሕይወቱና በሚያደርገው ነገር ሁሉ ላይ ያገኘዋል፣ ያማክረዋል። እግዚአብሔርን አባት ብሎ የሚጠራ ሰው የሚያደርገውን ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ለእግዚአብሔር ክብር ያደርጋል (ቶላ 3:17-23)። ፈቃዱን ለማድረግ ለሚፈልግ ማስቻል ከእግዚአብሔር ይስጣል።

«... ፈቃዱን ታደርጉ ዘንድ በመልካም ሥራ ሁሉ ፍጹማን ያደርግኹ» (ዕብ 13:21)።

የዕብራውያንም ጸሐፊ «እግዚአብሔርም በፈቅድ ይህን እናደርጋለን» (ዕብ 6:3) ይላል። «ዛሬ ወይም ነገ ወደዚህ ከተማ እንሄዳለን፣ በዚያም ዓመት እንኖራለን፣ እንገድማለን እናተርፍማለን ... በዚህ ፋንታ ጌታ በፈቅድ፣ ብንኖርም ይህን

ወይም ያን እናደርጋለን ማለት ይገባችኋል» (ያዕ 4:14-15) በማለት ሐዋርያው ያዕቆብ አስተምሯል።

ነገ የሚሆነውን በእርግጠኛነት የሚያውቅ ሰው ካለ ሰነገ የሚሆንን እቅድ በነደፈ ነበር። ቃሉ የሚለን ግን «ነገ የሚሆነውን አታውቁም ነው» (4:14)። ስለዚህ ነገ በእግዚአብሔር እጅ ነው። የእያንዳንዱን ሰው ነገን የሚያውቅለት እግዚአብሔር ብቻ ነው። በየትኛውም የሕይወት ጉዳዩ ስለ ነገ እርግጠኛ መሆን የሚቻለው የሚያደርጉትን እርምጃ ነገን ከሚያውቀው ከእግዚአብሔር ጋር ተማክረው ሲያደርጉትና በእርሱም ፈቃድ ሥር ለመኖር የራስን ምኞትና ፈቃድ በማስገዛት ነው። ያለዚያ ሰው ጌታን ለመጠየቅ ባልወደደበት መንገድና ምርጫ ላይ እንዲያው በስተመጨረሻው ብቻ ለእግዚአብሔር ክብር ይሁን ቢባል እግዚአብሔር ይክብርበት ይሆን?

«... ለእያንዳንዱ ለብቻው እያካፈለ» የጸጋ ስጦታን የሚሰጥ (1ቆሮ 12:11) መንፈስ ቅዱስ እያንዳንዱን አማኝ በግል ያውቀዋል። ለእርሱም ዓላማ አለው።

በሰማይ የሆነውን ፈቃዱን በምድርም እንዲሆን መጸለይ (ማቴ 6:10) የክርስቲያን ተልዕኮው ከሆነ፤ እግዚአብሔር ዓላ ሊለምኑት እባብ እንደሚሰጥ አባት ካልሆነ፤ የእርሱን ምሪትና ፈቃድ ስለ ሕይወት (ሥራ፣ ትዳር፣ ...) አለመጠየቅ ትርጉሙ በውስጠኛው ልብ በራስ መተማመን አለ ማለት ነው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ተግባራዊ አለመፈለግ በራስ ማስተዋል መደገፍ ነው። ይህም «እግዚአብሔር ነፍሱን ካዳነልኝ ይበቃኛል ሌላውን ለእኔ ይተውልኝ ለእኔ እኔ የሚበጅኝን አውቃለሁ» የማለት ያህል ይሆናል። በትንሹም ይሁን በትልቁ የአስተዋዮች ማስተዋል ደግሞ በእግዚአብሔር ፊት የከበረ አይደለም (1ቆሮ 1:19)።

አምላኩን የሚያውቅ ሰው «የእግዚአብሔር ፈቃድ፣ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ፣ ፍጹምም» (1ኛሚ 12:1) መሆኑን ያውቃል። «የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ አስተውሉ እንጂ ሞኞች አትሁኑ» (ኢፌ. 5:17) የሚለው በየትኛው አቅባቢ የእርሱን ፈቃድ አለማስተዋል ሞኝነት መሆኑን አያስረግጥምን? ሞኝ ሰው እኮ እግዚአብሔር የከበረ ነው የሚለውን የሚያናናቅ ነው። የእግዚአብሔር ጥበብ ያለው ሰው ግን በ«እግዚአብሔር ሞኝነት» (1ቆሮ 1:25) ይመላለሳል።

በእግዚአብሔር የሚደገፍ መንገዱን ለእግዚአብሔር አደራ የሚሰጥና የእግዚአብሔርን ጊዜ የሚጠብቅ ሰው ነው። የራስን ፈቃድ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ግስጋሪት ለእግዚአብሔር የመታዘዝ መግለጫ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ፍቅርና መታዘዝ አይነጣጠሉም። ይህን ከጌታ አያሱስ ሕይወት በግልጽ እንማራለን (ማቴ 14:36፣ ሉቃ 22:42፣ ዮሐ 6:38-40፣ ዮሐ 4:34፣ 5:30፣ ዮሐ 12:50)። ስለዚህም እግዚአብሔርን የሚወድ ፈቃዱን ይወዳል፣ ፈቃዱን ይፈልጋል፣ ለፈቃዱም ይታዘዛል።

ሆኖ ⇒ ሚዛን፡
- ሪፖርት ካፒ. ሪፖርት ማለት

11.8 መጽሐፍ ቅዱሳዊ ዲሲፕሊን (ሥርዓትና ተግሣጽ) መጠበቅ

የእግዚአብሔር ሰዎች በሥርዓት እንዲኖሩ (2ተሰ 3:11-12)፤ የእግዚአብሔርም ቤት በቅድስና እንዲጠበቅ መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምራል። ምዕመናን እግዚአብሔርን እንዲፈሩ፤ ያለቅድስና የሚመላለሱትንና መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ ሥርዓት የማይጠበቁትን መምከር፤ መገሰጽና ዲሲፕሊን ማድረግ ያስፈልጋል (ማቴ 18:15-18፤ 1ቆሮ 5:3-5፤ 1ተሰ 5:14፤ 1ጢሞ 5:20)። ዲሲፕሊን ኃጢአተኛውን ከኃጢአቱና ከክፉ ልምምዱ በንስሐ እንዲመለስ ለማድረግ (ማቴ 18:15)፤ የማይታዘዘውን ለማሳፈር (2ተሰ 3:14) ሌሎች በተመሳሳይ መንገድ እንዳይሄዱ ለማስጠንቀቅ (1ጢሞ 5:20) ነው።

ከምርኮ የተመለሱት አይሁድ አምላካቸውን ከበደሉበት ነገር ንስሐ እንዲገቡ ዕዝራ ባወጣው ትዕዛዝ የማይተባበር ሁሉ ንብረቱ እንዲወረስና ከገባኤ እንዲሰይ አዋጅ አስነግሯል (ዕዝ 10:1-8)። ነህምም አይሁድን ከእንግዳ ነገር ሁሉ ያነጻቸው ዘንድ ከሌላ ወገን ጋር በመቀየጥ ኃጢአት ያደረጉትን መትቷል፤ ጸገራቸውንም ነጭቷል፤ ብርቱ በደል የፈጸመውንም አባርሯል (ነህ 13:25-30)። ሐዋርያው ጳውሎስ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የከፋ ኃጢአት ያደረገው ለሥጋው ጥፋት ለሰይጣን እንዲሰጥ ፈርዷል (1ቆሮ 5:1-3)። ስለሆነም ሰዎች ሁሉ መሪዎችንም ጨምሮ ምንም ያህል ታላላቆች ቢሆኑ ከእውነት ካፈገፈጉና በእነርሱም ግብዝነት ሌሎችን ከሳቡ በወንጌል እውነት በድፍረት መገሰጽና (ገላ 2:11-14) ወደ እውነት መመለስ ያስፈልጋል።

የቤተ ክርስቲያን መሪዎች በአንድ ክርስቲያን ወንድም ላይ የዲሲፕሊን እርምጃ ከመውሰዳቸው በፊት ወሬን ከእርግጠኛ ነገር ለይተው ማጣራት ይገባቸዋል። የእግዚአብሔር ቃል «... ወሬ ብትሰማ፤ ትፈልጋለህ፤ ትመረምራለህም፤ ትጠይቃለህም፤ እነሆም እውነት ቢሆን፤ ይህም ክፉ ነገር በመካከልህ እንደተደረገ እርግጥ ሆኖ ቢገኝ ...» (ዘጸ 13:14) እንደሚል በጥንቃቄ ማጣራት ይገባል። አጠፋ ተብሎ ከተወራበት ወገን በቀጥታ ሳይሰሙ ፍርድ አይሰጥም (ዮሐ 7:51)።

አንድን ለማኝ የመምከር፤ የመውቀስና ከአገልግሎት የማግለል የመጀመሪያው ዓላማ የበደለ ሰው ራሱን በማስተካከል ተመልሶ ገንዘብ እንዲሆን ለማድረግ ነው (ማቴ 18:15-16)። እርሾ ለሊጥ እንደሆነ ኃጢአት ለቤተ ክርስቲያን በመሆኑ (1ቆሮ 5:6-7) ሌሎች ጌታን ይፈሩ ዘንድ ኃጢአት የሚሠሩትን በሰዎች ፊት መገሰጽ (1ጢሞ 5:20) ይገባል። ይህም ሆኖ ምክር የማይሰሙትንና በምእመናን መካከል መለያየት የሚያመጡትን ከማነበሩ እንዲለዩ ማድረግ፤ ከእርሱም ጋር አለመተባበር ይገባል (ማቴ 18:17፤ 2ተሰ 3:6፤ 14-15፤ ቲቶ 3:10)። ከዚህ ሁሉ በኋላ ግን በደለኛው በእርግጥ በንስሐ ቢመለስ ለመቀበል ፈቃደኛ መሆን ያስፈውንም ይቅር ማለት የጌታ ህሳብ ነው (2ቆሮ 2:1-11፤ ገላ 6:1)።

ዲሲፕሊን መደረግ የሚገባቸው

1. ልዩ ትምህርት የሚያስተምሩ (1ጢሞ 6:3-5)
2. መለያየት የሚያመጡ (ቲቶ 3:10-11፤ ሮሜ 16:17)
3. ወንድሙን በድሎ ሳለ የወንድሙንና የቤተ ክርስቲያንን ምክር የማይሰማ (ማቴ 18:15-18)
4. ሥራ ፈት የሆነ ወይም ያለ ሥርዓት የሚሄድና በትምህርት የማይኖር (2ተሰ 3:6)

5. ሌላኞችና ያለ ሥርዓት በሚኖሩ (1ቆሮ 5:11-13)

ከዚህ ሁሉ በላይ የቤተ ክርስቲያን ራስ የሆነው ጌታ ቤቴን ለማስተካከል እራሱ በወደደው መንገድ እርምጃ እንደሚወስድ ማወቅና መጠባበቅ ይገባል። በቀደመው ዘመን አገልግሎታቸውን እንደሚገባ ያልፈጸሙትን የእርዳታ ልጆች (ዘሌ 10:1-2)፣ በሙሴና በእርን ላይ ያመጹትን ቆሬንና ከእርሱ ጋር አብረው የተነሱ አለቆችን (ዘጉ 16:1-35)፣ የእግዚአብሔርን ቁርባን የናቁትንና በመገናኛው ድንኳን ኃጢአት የሠሩትን የዱሊን ልጆች (1ሳሙ 2:12-17፣ 22-25፣ 4:11)፣ ልባቸውን አልከኛ ያደረጉትን እስራኤላውያን (ዘጉ 14:36-37፣ 1ቆሮ 10:5)፣ በመዋሸት ለማስመሰል የሞከሩትን ሐናንያንና ሰጲራን (ሐዋ 5:1-10)፣ በሞት ቀጥቷል። ፈቃዱን ያላገለገለውን ንጉሥ ሳኦልን ከሥልጣን ሽሯል (ሐዋ 13:21)። ቅዱስ መንፈሱን ላስመረሩት ጠላት ሆኗቸዋል (ኢሳ 63:10)። እስራኤላውያን እርሙን አስኪያስወግዱ ድረስ በጠላቶቻቸው እንዲሸነፉ ፈቅዷል (ኢያ 7:10-12)። ምንም ጻድቅ ቢሆን የእግዚአብሔርን ቃል በእምነት ያልተቀበለውን ካህን ዘካርያስን ዲዳ አድርጓል (ሉቃ 1:6-22)፣ በመቅደስም የሚሸጡትንና የሚለውጡትን አስወጥቷል (ማር 11:15-17)።

ስለዚህ የቅድስናና የጽድቅ ባሕርይው በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን ያው የሆነው እግዚአብሔር በዚህም ዘመን ኃጢአት ሠርተው በንስሐ የማይመለሱ ልጆቹን እርሱ በሚመርጠው መንገድ ሲቀጣቸው ይችላል። የእኛ ድርሻ እግዚአብሔርን በመፍራት መኖርና በንስሐ ከቅጣት ፈጥነን ማምለጥ ነው።

እንግዲህ የዲሲፕሊን ዋና ዓላማው የቤተ ክርስቲያንን ቅድስና ለመጠበቅ ነው። ቤተ ክርስቲያን በሌላ ወንጌል ሌላ ትምህርት ወይም ሌላ ኢየሱስ በሚያስተምሩና በወንጌል ከተሰበከው የተለየ ሌላ ልምምድ የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕናና የእምነትን ጤናማነት (ቲቶ 1:13) ለመጠበቅ ነው።

11.9 «የዙፋን መሠረት ጽድቅና ፍርድ ነው» (መዝ 89:14)

በእግዚአብሔር ፊት የተደረገ ኃጢአትና መተላለፍ በንስሐ ይቅርታ ካላገኘ በቀር መቀጣቱ አይቀርም (ዕብ 2:2)። ይህ የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው (ዘጸ 34:7)። የእግዚአብሔር ፍርድ በኃጢአተኛው ላይ ነው።

እርሱ የምድር ሁሉ ፈራጅ ነው፤ እርሱ አያደላምና እርሱ ሁሉን በጽድቅ ያደርጋልና፤ ትክክል የሆነውን ብቻ ይደርጋልና (ዘጸ 32:4)። «የምድር ሁሉ ፈራጅ በቅን ፍርድ አይፈርድም?» (ዘፍ 18:25)።

እግዚአብሔር በቀደመው ዘመን ኃጢአት ያደረጉ መላእክትን ቀጥቷል። ዓለምን (ምድርን) በውኃ፣ ከተሞችን በእሳት ሲቀጣ በመካከላቸው የሚኖሩ ቤተሰቦችን ወይም ሰዎችን ግን አትርፎአል። ኃጢአተኞችን እንዴት እንደሚቀጣ፣ እርሱን የሚያመልኩትን እንዴት እንደሚያድንም ያውቃል (2ጴጥ 2:4-10)። እግዚአብሔር ጻድቃንን ከኃጢአተኞች ጋር አያጠፋም። ጻድቅ እግዚአብሔር የሚያደርገውን ሁልጊዜ በጽድቅ ያደርጋል። እግዚአብሔር ክፉውንና መልካሙን

መለየት እንደሚችል ሰው ወይም በሰው ልብ ውስጥ ያለውን ማየት እንደሚሳነው የሰው ልጅ አይደለም። መፃፉ በብዙዎች ሁሉ ላይ በመጣ ጊዜ አያንዳንዱ ግን የሚሞተው በገዛ ኃጢአቱ ነው (ሕዝ 7:14-16)።

አካንና ቤተሰቡ በድንጋይ ተወግሬው ሞተዋል (ኢያ 7:24-25)። በሙሴ ላይ ያመጽትን «ምድሪቱም አፍዋን ከፍታ እነርሱን ቤተ ሰባቸውንም፤ ለቆሬም የነበሩትን ሰዎች ሁሉ፤ ዕቃዎቻቸውንም ሁሉ ዋጣቻቸው» (ዘኁ 16:31-34)። እዚህ ላይ ልብ እንበል። የአመጽ መሪዎች የሆኑትና ቤተሰባቸው ሲሞቱ ከአመጽ መሪዎች አንዱ የሆነው «የቆሬ ልጆች ግን አልሞቱም» (ዘኁ 26:11)። የቆሬ ልጆች በአጋጣሚ ማምለጣቸው ግን አልነበረም። እግዚአብሔር እነዚህን ያዳነበት የራሱ ሚዛንና ዕውቀት አለው።

እግዚአብሔር ለሚያደርገው ነገር ሁሉ ጊዜ ይወስንለታል፤ ቀን ይቀጥራል። ለመባረክም «ነገ በዚህ ጊዜ» (2ነገ 7:1) ይላል። «የህ ወደ መርከብ እስከገባበት ቀን ድረስ» (ሉቃ 17:27)፤ «ሎጥ ከሶዶም በወጣበት ቀን» (17:29) እንደተባለ ለመቆጣትም ቀን ይቀጥራል። እግዚአብሔር ናቡከደነፆር በተሰጠው ሕልም ሳይመለስ በዳንኤል የተሰጠውን ምክር ባለመስማቱና በትዕቢቱ በመቀጠሉ የሕልሙ ፍቺ «ከአስራ ሁለት ወር በኋላ» (ዳን 4:29) ደረሰበት።

እግዚአብሔር ለሕዝቡ ከሞትና ከጥፋት ጋሻ ይሆናል። ለሕዝቡ ከላላ አጥር ይሆናል ከጥፋት ይጋርደዋል። ነገር ግን ያው ሕዝብ ከኃጢአቱ ባይመለስ እግዚአብሔር የተወው የተቆጣበት ሕዝብ ይሆናል። እግዚአብሔር የሚያደርገውን ሁሉ በጽድቅ ያደርጋል (ኤር 9:24፤ ሰቆ 1:18፤ ነህ 9:33)። እግዚአብሔር አያዳላም። እርሱ ለሰው ፊት ሳያደላ በአያንዳንዱ ላይ እንደ ሥራው የሚፈርድ ነው (1ጴጥ 1:17)። እግዚአብሔር ሰሎሞንን ይወደዋል። ሆኖም «እግዚአብሔርም ያዘዘውን ነገር አልጠበቀምና እግዚአብሔር ሰሎሞንን ተቈጣ» (1ነገ 11:11-12)። «እግዚአብሔርም ... ሃዳድን ወላት አድርጉ በሰሎሞን ላይ አስነግው» (1ነገ 11:14)።

እግዚአብሔር በሕዝቡም ሆነ በአሕዛብ ላይ በጽድቅ ይዳኛል። እግዚአብሔር የተቤገውን ሕዝቡን (ዘጸ 15:13፤ 16) እንደ ዓይን ብሌን የጠበቀውን ሕዝቡን (ዘጸ 32:10)፤ የበኩር ልጅ ያለውን ሕዝቡን (ዘጸ 4:23)፤ ሲያስጠነቅቅ «ምድሪቱ ከአናንተ በፊት የነበረውን ሕዝብ እንደተፋች አናንተን እንዳትተፋችሁ» (ዘሌ 18:28) ይላል። እግዚአብሔር ለአብርሃም ዘገር ርስት አድርጎ የሚለጣቸው ምድር «ከአራት መቶ ዓመታት በኋላ» ብሎ ተስፋ የሰጠው «የአሞራውያን ኃጢአት ጥና አልተፈጸመምና» (ዘፍ 15:16)። አሞራውያን በኃጢአታቸው ምክንያት ከምድር ለቀቁ።

እግዚአብሔር እስራኤላውያን ከእርሱ ሌላ አማልክትን በከተሉ በቁጣው እንደሚቀጣቸው ተናግሮ ነበር (ዘጸ 13:12-15)። እስራኤላውያን በኃጢአታቸው አንገታቸውን ባደነደኑ ጊዜ ለመበተንና ለምርኮ አሳልፎ ሰጣቸው። እስረኤልም በአመጽ በቀጠለ ጊዜ እግዚአብሔር እስራኤልን ለ«ማራኪዎች እጅ አሳልፎ ሰጣቸው በዘራያቸውም ባለት በጠላቶቻቸው እጅ አሳልፎ ሰጣቸው፤ ጠላቶቻቸውንም ከዚያ ወዲያ ሊቋቋሙ አልቻሉም» (መሳ 2:14)፤ መልካሚቱ «የእግዚአብሔር እጅ ትከፋባቸው ነበረች፤» (መሳ 2:15)። እግዚአብሔር በእስራኤላውያን ኃጢአት ምክንያት ለብዙበዛ አሳልፎ እንደሰጣቸውና ፊቱን

ከእነርሱ እንደመለሰ (ሕዝ 7:21-22)፤ በስሙ የተጠራው ቤተ መቅደስ በእሳት ሲቃጠል ዝም እንዳለ (2ነገ 25:9) እናስተውላለን። የእግዚአብሔር የጽድቅና ፍርድ ባሕርይው አልተለወጠም። እግዚአብሔር የኃጢአት ብድራት የሚከፍለው በእርሱ ሚዛንና ጊዜ «ጽዋው ሲሞላ» ነው። ዛሬም በአዲስ ኪዳን እግዚአብሔር ስለ ቤቱ መርከስ ዝም አይልም።

ጻድቅ እግዚአብሔር እርሱ እርምፊ⁶⁷ ነው ያለውን ነገር የሚወስዱትን በጽድቅ ሲፈርድ «ከዚህ በኋላ ከእናንተ ጋር አልሆንም» (ኢያ 7:12) ይላቸዋል።

እርም የሆነ ነገር በጦርነትና በምርኮ ጊዜ እግዚአብሔር በሕይወት እንዲኖር የማይፈቅድለት ፈጽሞ እንዲጠፋ ወይም እንዲቃጠል የሚያዝዘው ነገር ነው (1ሳሙ 15:18፤ ዘዳ 2:34፤ ዘዳ 3:6፤ ኢያ 6:21፤24)። በእሳት የማይቃጠለው እርም የሆነ ብርና ወርቅ ነገር ደግሞ ወደ እግዚአብሔር ግምጃ ቤት ይገባል «... ብርና ወርቅ ሁሉ የናስና የብረቱም ዕቃ ለእግዚአብሔር የተቀደሰ ይሁን ወደ እግዚአብሔር ግምጃ ቤት ይግባ» (ኢያ 6:19)።

«ከእግዚአብሔር ዘንድ ሽብር ሆነ» (1ሳሙ 14:15)። እግዚአብሔር ይቀጣል። እግዚአብሔር ይጥፋ ያለውን በክፍል ብቻ መፈጸም (ማጥፋት) እግዚአብሔርን አለመታዘዝ ነው። «... እርም ከሆነው ነገር ራሳችሁን ጠብቁ፤ እርም ከሆነው ነገር አንዳች የወሰዳችሁ እንደሆነ የእስራኤልን ሰፈር የተረገመ ታደርጉታላችሁ፤ ታስጫንቁትማላችሁ» (ኢያ 6:18) እንደሚል አለመታዘዝ በቤተ ክርስቲያን ላይ የእግዚአብሔርን ቁጣ ያስከትላል። «እርም የሆነውን ነገር ከመካከላችሁ ካላጠፋችሁ ከዚህ በኋላ ከእናንተ ጋር አልሆንም» (ኢያ 7:12) እንደሚል በእግዚአብሔር ሕዝብ ሰፈር የእርም መገኘት እግዚአብሔርን ከሰፈር እንዲለይ ያደርገዋል። እግዚአብሔር የተለየው ሕዝብ ደግሞ የሚሸነፍና የሚሸሽ ሕዝብ ነው።

ከምርኮው ደግሞ እግዚአብሔር እንደቸርነቱ በሰልፋ ለተካፈሉት እንዲሆን የሚፈቅድበት ጊዜ አለው። ይህ እግዚአብሔር ለሕዝቡ በፈቃዱ የሚሰጠው በረከት ነው (ዘዳ 2:35)። ሁሉን አጥፋ እርም ነው የሚል እግዚአብሔር በእርሱ ፈቃድ ከብቶችንና ከከተማ የሚገኘውን ብዝሃ ይፈቅዳል (ዘዳ 3:7፤ ኢያ 8:2)። እግዚአብሔር እርም ያለውን ሰራሱ የሚያደርግ ሕዝብ ለጥፋት ይሆንበታል (1ሳሙ 15)።

ቅን ፈራጅ እግዚአብሔር «በቀል የእኔ ነው፤ እኔ ብድራትን እመልሳለሁ» (ርሜ 12:19) ይላል። በቀል ለክፉ ነገር በክፉ መመለስ ወይም ቁም መያዝ ነው (ዘሌ 19:18)። «እንዳደረገብኝም እንዲሁ አደርግበታለሁ፤ እንደ ሥራውም እመልስበታለሁ አትበል» (ምሳ 24:29)።

እግዚአብሔር በስሙ መከራን ለተቀበለ «ዕረፍትን ብድራት አደርጎ» የሚመልስ ጻድቅ አምላክ ነው (2ተሰ 1:6)። ለሰው ሁሉ ብድራቱን የሚመልስ እግዚአብሔር ስለሆነ ብድራትን መጥፍ የሚከፍል እግዚአብሔር ነው። ፍርድ የእግዚአብሔር

⁶⁷ Accursed - That is, devoted to utter destruction as in Jos 6:17 (WEN). That is, it shall be devoted to destruction; ye shall take no spoils, and put all that resist to the sword.(Clarke).

ነው። በእግዚአብሔር የሚታመን ሰው የማይበቀል ሰው ነው (ምሳ 20:22)። እንደ ዮሴፍ «እናንተ ክፉ ነገርን አሰባችሁብኝ፤ እግዚአብሔር ግን ዛሬ እንደሆነው ብዙ ሕዝብ እንዲድን ለማድረግ ለመልካም አሰበው» (ዘፍ 50:20) አለ። ክፉን ነገር ለበግ የሚያደርግ እግዚአብሔር (ሮሜ 18:28) ይባረክ።

በቀል የክርስቲያን ተግባር አይደለም። «ለማንም ስለ ክፉ ፈንታ ክፉ አትመለሱ፤ በሰው ሁሉ ፊት መልካም የሆነውን አስቡ። ... ራሳችሁ እትበቀሉ፤ ሰቁጣው ፋንታ ስጡ እንጂ፤ በቀል የእኔ ነው፤ እኔ ብድራቱን እመልሳለሁ ይላል ጌታ» (ሮሜ 12:17-19፤ እንዲሁም ዕብ 10:30)።

እግዚአብሔርን በመፍራት የሚኖር በእግዚአብሔር ፊት ብቻ ሳይሆን በሰውም ፊት ሳይቀር መልካም የሆነውን ለመሥራት ይተጋል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከተጠቀሱ ማስጠንቀቂያዎች አንዱ በክፉ ፈንታ ክፉ እንዳንመልስ ነው (1ተሰ 5:15፤ 1ጴጥ 3:9)።

ክርስትና ክርስቶስን መምስል ነው፤ ክርስቶስን በመምስል መኖር ነው፤ መሰከታዊ ባሕርይ መያዝ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ «ሲሰድቡት መልሶ አልተሳደደም፤ መከራንም ሲቀበል አልዛተም፤ ነገር ግን በጽድቅ ለሚፈርደው ራሱን አሳልፎ ሰጠ» (1ጴጥ 2:23)። ስለሆነም ጠላቶቻቸውን መውደድ የእግዚአብሔር ልጆች ባሕርይ ነው። በእንጻፋ ደግሞ የሚወድዷቸውን መውደድ፤ የሚጠሏቸውን መጥላት፤ የሰደቧቸውን በእጻፋ መስደብ፤ ክፉ ያደረጉባቸውን በክፉ መበቀል ጥርስ ማፋጨት (ሐዋ 7:54-59)፤ ሌላውን ለማጥፋት ማሴር (ሐዋ 23:12) ጌታን የሚያውቁ በጌታ የሚያምኑ ሕዝብ ባሕርይ አይደለም።

ሰው ከእርሱ ጋር የማይስማማውን ነጉድንድ ቢመታው፤ እሳት ቢወድቅበት (ሉቃ 9:54-55) ይፈልጋል። እንዲህ ዓይነቱ ፍላጎት በእማኞች ልብ ሲኖር ግን «ምን ዓይነት መንፈስ እንደሆነላችሁ አታውቁም» (ሉቃ 9:55) ተብለዋል። ለክርስቲያን የተሰጠው መንፈስ የበቀል መንፈስ አይደለምና። እንዲት ታናሽ ብላቴና እስራኤላዊት በምርኮ ለወሰዳት የሶሪያ ሠራዊት አለቃ በመራርነትና በበቀል ሳትያዝ ነገር ግን የእግዚአብሔርን ርኅራኄ በመግለጽ ከለምጽ እንዲነጻ እንደነገረችው (2ነገ 5:4) ዓይነት ሰዎች እንዲድኑ እንዳይጠፉ የሚፈልግ መንፈስ፤ የመባረክ መንፈስ (1ጴጥ 3:9) ነው።